

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

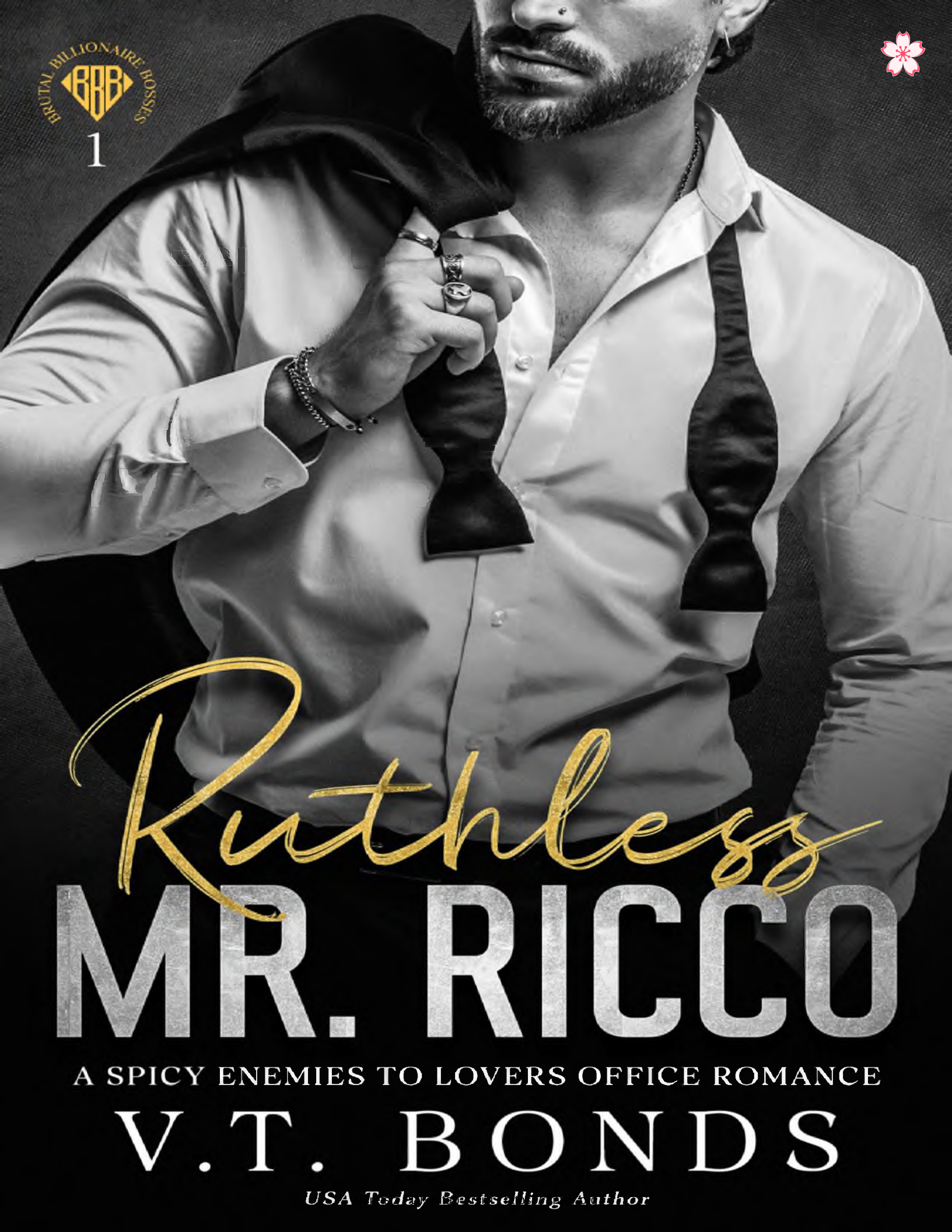
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ruthless MR. RICCO

A SPICY ENEMIES TO LOVERS OFFICE ROMANCE

V.T. BONDS

USA Today Bestselling Author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız Bay Ricco
Acımasız Milyarder Patronlar Kitap 1
V.T. Bonds

Telif hakkı © 2025 V.T. Bonds

Kapak tasarımı GetCovers.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine şu adresten abone olun:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber>.

Çabuk koş, küçük tavşan. Ofis avlanacak bir yer değildir.

İÇİNDEKİLER

[TANITIM](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[EPILOG](#)

[TEHLİKELİ BAY DIAMOND \(ÖNİZLEME\)](#)

[YOZLAŞMIŞ YEMİNLER \(ÖNİZLEME\)](#)

[ULTIMATE ELİTLERİ V.T.](#)

[BONDS'U TAKİP EDİN](#)

BLURB

İlk aşk. Lise rakibi. Acı düşman. Patron.

On bir yıl önce kalbimi kırdı. Şimdi ise son çarem.

Matteo Ricco'nun bana sırtını dönmesini asla affetmeyeceğim, ama annem hasta ve babam beni kara listeye aldı, bu yüzden onun milyarlarca dolarlık şirketinde bir işi kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Günahkar derecede yakışıklı ve acımasız CEO, benim için çok uğraştığım avukatlık mesleği yerine, onun şöhretli asistanı olmamı istediğinde bile.

Bay Ricco'nun beni neden bu kadar küçük düşürmeye çalıştığını bilmiyorum, ama hiçbir şey beni vazgeçiremez. Ne onun hesapçı, aç gözleri. Ne de kötücül sırtışı.

Ve kesinlikle her bana baktığında damarlarımdan akan sıcaklık da.

Ruthless Mr. Ricco (Brutal Billionaire Bosses Book 1), zorla yakınlaşan düşmanların aşık olduğu, kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşının yer aldığı, ateşli bir işyeri romantizmi.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve yetişkinlere yönelik içerik barındırır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Brook Simons

BİR HAFTA. Lanet olası bir hafta.

Dişlerimi sıkıp, damarlarımda yükselen öfkeyle mücadele ederken son kişisel eşyalarımı çantama koyuyorum. Ayak parmaklarımdan başlayan sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve göğsüm ve yüzüm kızarıırken soğukkanlı kalma çabalarımı boşa çıkarıyor. Çantamın askısını omzuma takarken, on bir yıllık kan, ter ve gözyaşları boşa gidiyor. Dönüp kapıda duran kel adamla yüzleşiyorum. Görüşmelerimde veya işe alım sürecinde hiç görünmemişti, ama özel dikim takım elbisesi ve önemli bir adam havasıyla, onun otoritesinden şüphe duymuyorum.

İşten ayrılma belgelerimin altındaki imza onun olmalı, ama onun adını aramakla zamanımı boşa harcamıyorum.

"Bu fırsat için teşekkür ederim, ama maalesef işe yaramadı. Belgeleri inceleyip size geri döneceğim. İzninizle," diyorum dişlerimi sıkarak.

Adam kapıdan çekilmiyor.

İşe alındıktan bir hafta sonra kovulmak yeterince utanç verici değilmiş gibi, adam yuvarlak çenesini kaldırıp kibirli burnuyla bana bakarak yaraya tuz basıyor. Memurlar ve idari personel masalarının üzerine eğilip köşelerden boyunlarını uzatarak bu manzarayı izliyorlar.

"Başından beri dürüst olsaydınız *Bayan Prescott*, bu noktaya gelmeden önce sizin hukuk büromuza uygun olmadığınızı anlardık," diyor.

Kalbim gırtlığıma kadar yükselir ve dünya kırmızı bir sisle kaplanır. Beni babamın soyadıyla çağırması beni öfkeyle doldurur. Öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes alırım, ama kolonyası burnumu tıkar ve dilimi ekşitir. Sözlerim kesik kesik ve sert çıkar.

"Bana avukat Simons diyebilirsiniz, bu benim resmi unvanım ve yasal adımdır. Bu tartışmaya başladığınız gibi devam ederseniz, bunu

yanlış fesih davası açacağımı ve şirketi dava edeceğimi not alacağım. Lütfen kenara çekil."

Çantamı yüzüne çarpıp, üzerinden geçerken çıkıntılı karnına basmak çok daha cazip geliyor, ama şiddet aradığım adaleti sağlamaz.

On sekiz yaşındaki ben, düşüncelerimin gidişatını bilseydi dehşete kapılırdı. Yirmi dokuz yaşındaki ben ise bunu sonuna kadar götürmeyi arzuluyor.

Adamın yüzü öfkeden morarır. Çantamın sapını daha sıkı tutarım ama omuzlarımı gevşetir ve sesimi ofisin her yerine duyulacak şekilde yükseltirim.

"Bana işten çıkarma belgelerini verdiniz ama gitmemi engelliyorsunuz. Haksız tutuklama hem cezai suç hem de hukuki suçtur. Lütfen kapıdan çekilin ve çıkmama izin verin."

Avukat Riley koridorda koşarken, yüksek topuklu ayakkabıları cilalı zeminde tıklıyor. Benden neredeyse yirmi yaş büyük olan kadın, biraz fazla dar olan etek takımını giymiş ve yüzünü makyajla kaplamış. Parfümünün kokusu, elini adamın omzuna koymadan birkaç saniye önce geliyor.

Sahte kirpiklerini kırıştırıp yapmacık bir özür dilerken, tüylerim diken diken oluyor.

Hukuk mesleğinin bir kadın için hayatta kalması zor bir alan olduğunu anlıyorum, ama bir erkek haksız olduğunda onu asla yatıştırmam. Hayat, bir pisliğin egosunu okşamakla zamanımı boşa harcamak için çok kısa.

Muhtemelen tehditkar bir bakışla, adam alaycı bir şekilde güler ve koridorda ayaklarını yere vurarak uzaklaşır. Boğazımda biriken kötü sözleri yutarken etkilenmemiş bir şekilde kaşlarımı kaldırırım ve arkama bakmadan odadan çıkarım.

İlk resmi masamı süslemeyi planlamamıştım, ama burada geçirdiğim zamanın ne kadar kısa olduğunu fark edince içim burkuldu. Bir yanım bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu, ama umutlarımın bu kadar acımasızca yıkılması çok zalimce.

Bu tam da babamdan beklediğim bir davranış. On bir yıl önce annemi ve beni sokağa attığından beri, nüfuzunu kullanarak geleceğimi mahvetmesi ilk kez olmuyor

ama yine de canım yanıyor.

Erkekler domuzdur. Onlar olmasa dünya daha iyi bir yer olurdu.

Koridorlarda büyük adımlarla yürüdüm, asansörle lobiye indim ve başım dik, kalbim öfkeyle dolu bir şekilde binadan çıktım.

Yüksek binalardan yansıyan ve kalabalık caddelere vuran güneş ışığı, ruh halimi hiç de hafifletmiyor.

Annemin mirasını çalan, annem hasta olduğu için ondan boşanan ve yeni ailesi eve taşınabilsin diye beni evden kovmuş olan Chad Prescott, soyadımı değiştirdiğimi biliyor. Artık bunu bildiği için New York'ta iyi bir iş bulmam neredeyse imkansız hale gelecek. Dışlerimi sıkıp stoik maskemden vazgeçerek arkamı dönüp kaldırımda sert adımlarla yürümeye başlıyorum.

Cebimde telefonum titriyor. Çıkarıp arayanı kontrol ediyorum. kimliğini kontrol ediyorum.

Korku ve umut içimde savaşıyor. En yakın kafeye sapıyorum. alışveriş yapıp annemin aramasına

cevap verdim. "Merhaba anne,
nasıl gitti?"

"Oh! Brook, tatlım, cevap vereceğini beklemiyordum. İş yerinde değil misin?"

Hava inceliyor. Soruma cevap vermedi. Telefonu parmaklarım ağrıyana kadar sıkıyorum. Boğazımın arkası yanıyor, ama yutkunup duygularımı içime atıyorum. Sesinde gözyaşları olabilir, ama ağlamıyor. Mutlu görünüyor. Dudaklarımın titremesini görmezden gelerek kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Bir işim var," diye yalan söylüyorum. "Randevun nasıldı?"

"Kanserden kurtuldum! Tamamen iyileştim. Hiçbir belirti yok."

Rahatlama hissi içimi kaplar. Başım dönüyor, ellerim titriyor ve bir an için, sigara içseydim de duvara yaslanıp, birikmiş nefesimi verirken ciğerlerimden çıkan ıstıرابı temsil eden görünür bir bulut üfleyebilseydim diyorum.

"Aman Tanrım, anne, bu harika! Başaracağını biliyordum. Sen muhteşemsin," diyorum.

"Biliyorum! Çok mutluyum," diyor, yarı ağlayarak, yarı gülerek. Sıra ilerlerken bir adım öne çıkıyorum.

"Bu gece sekizinci kanser yıldönümümüzü kutlayacağız. Sana geçen yıl aldığım elbiseyi giy ve iştahını da getir! Gary o yeni şık restoranda bizim için rezervasyon yaptı," diyor.

Acı tatlı bir sevinç kalbimi doldurur ve dudaklarıma gerçek bir gülümseme yayılır. Annemin ikinci kocası Gary Simons, bir lütuftur.

Ameliyatlarından sonra annem zayıf ve mutsuzdu, ama benden sadece dört yaş büyük, nazik ve tatlı, yeni sertifikalı fizyoterapist Gary, ona ilk görüşte aşık oldu ve kemoterapi sürecinde onun yanında kaldı. Onun kırık kalbini onardı.

Tanışmalarından sekiz ay geçmeden evlendiler.

Şüpheliydim ve onun gizli amaçları olduğundan endişeleniyordum, ama annem o kadar mutluydu ki tartışmadım.

Sonunda haklı olduğum ortaya çıktı, ama hiç beklemediğim bir şekilde.

Biyolojik babam, üniversitedeki ilk dönemimin ortasında bursumu sabote etti. Birkaç hafta sonra, tüm büyük üniversitelerde okumamı engellediğini öğrendim.

Kendimi kapana kısılmış ve güçsüz hissettim.

Gary Simons, Pennsylvania'daki atalarının evinde annemle evlenerek ve gizlice beni evlat edinmek için başvuruda bulunarak sorunu çözdü. Süreç tamamlandığında ben yirmi yaşında bir kadındım. Yasal işlemler başka bir eyalette yapıldığı için, biyolojik babamın haberi olmadan adımları değiştirebildim.

Gary sayesinde, New York City'deki bir devlet üniversitesinde yeni bir başlangıç yapabildim ve bugüne kadar gözlerden uzak bir şekilde saklanabildim.

Şimdi burada, bir kafede duruyorum, barista bana umutla bakıyor, annem telefonda mutlu bir şekilde konuşuyor ve mesleki hayallerim bir kez daha yıkılmış durumda. İntikam alma ihtiyacım ruhumda cehennem ateşleri gibi yanıyor.

Chad Prescott'u yok etmek istiyorum. Annem en zor günlerinde onu ihanet eden o pisliğin, hayatı etrafında parçalanırken kendini kurtarmak için çabaladığını görmek istiyorum.

İlk başta, sadece annemin intikamını almak ve ondan çaldığı mirası geri almak istiyordum.

Şimdi ise ondan her şeyi almak istiyorum.

Ne pahasına olursa olsun onu ezmek istiyorum.

Belki avukat olmak bir hataydı, ama onu kendi oyununda yenmenin cazibesi çok büyüktü.

"Brook, dinliyor musun?" diye soruyor annem telefonda.

Telefonumu sıkıca tutan elimi gevşetip cüzdanımı cebimden çıkarırım, böylece barista beni atlamaz.

"Üzgünüm anne. Kahve sipariş etme sırası bende. Akşam oraya geleceğim," diyorum.

"Sana aldığım elbiseyi giyeceğine söz ver," diyor.

Aklım, geçen yıl seyahatinden döndüğünde bana hediye ettiği o saçma sapan kumaşa gidiyor. Onun "muhteşem kızı"na hayranlık duyması için giydim, ama onu hiç dışarıda giymedim.

Siktir et. Gururum onun mutluluğuna kıyasla hiçbir şey ifade etmiyor. "Tabii ki anne. Görüşürüz," diye söz veriyorum.

Neşeli bir cıvıltıyla veda edip telefonu kapatır.

Her zamanki siparişimi veririm — büyük boy soğuk kahve ve bir shot espresso — ve baristaya cüzdanımdaki son on doları uzatırım. Cüzdanımda kalan beş dolar, fermuarlı kese içindeki birkaç bozuk para ve çantamın dibinde bulunan acil durum için sakladığım yirmi dolar dışında, nakit param kalmamıştır.

Babamın ihanetinin annemin sağığından daha önemli olmasına izin vermeyen ben, öfkemi ve yenilgi hissini bir kenara bırakıp köşedeki bir masaya oturuyorum. Dizüstü bilgisayarımı çıkardıktan sonra özgeçmişimi güncelliyor, birkaç iş ilan sitesine göz atıyor, birkaç küçük hukuk firmasına çevrimiçi başvuru formları gönderiyor ve hukuk fakültesinden mezun olduğum arkadaşlarımla iletişim kuruyorum. Sonra eşyalarımı toplayıp şehrin kalabalık sokaklarına karışıyorum.

Stüdyo daire kiraladığım binanın kapısını iterek açtığımda, çamaşır suyu, eski ter ve lastik kokusu burnuma çarpar. Arka odadan ağırlıkların çarpıştığı sesler ve küçük stüdyolardan birinin altından müzik sesleri gelir, ama ofisten yaşlı bir adamın sesi net bir şekilde yankılanırken gülümserim.

Eski binada lüks bir güvenlik sistemi olmayabilir, ama spor salonunun üstünde yaşadığımdan beri kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ev sahibim ve part-time işverenim, mekanını demir yumrukla yönetiyor ve insanları çok iyi tanıyor. Bazıları ona bakıp alaycı bir şekilde gulse de, bu dağınık yaşlı adam görüldüğünden çok daha güçlüdür.

"Benim, Bay Carter. Yukarı çıkıyorum," diye ona sesleniyorum.

O

Köşeyi dönüyor ve duvara yerleştirilmiş kutuları işaret ediyor.

"Postan var," diye homurdanır.

Midemi bulandırıyor ve aç karnına kahve içtiğim için pişman oluyorum.

Postalarımın çoğu, daha güzel ama yine de mütevazı bir bölgede yaşayan ailemin evine gönderiliyor. Onların endişelenmesini istemediğim şeyler sadece duvardaki kutuya geliyor.

Bay Carter'a gülümser ve teşekkür ederim, sonra çantamın içinde saklı olan anahtarlığımdan anahtarımı çıkarırım. Parmaklarımla küçük metal anahtar sıkıştırdıktan sonra posta kutumu açar ve karanlıkta duran tek zarfı çıkarırım. Bay Carter yine homurdanır, başını sallar ve ofise doğru döner.

Posta kutumu kapatıp kilitliyorum, asansör kapılarının üzerinde asılı olan "bozuk" tabelasını geçip merdivenlere çıkmaya başlıyorum. Penceresiz ve dar olmasına rağmen, merdivenler parlak bir şekilde aydınlatılmış.

üçüncü kata kadar çıkıyorum. Apartman anahtarımı avucuma alıp koridora adım atıyorum. Sol tarafta dört kapı, sağ tarafta çıplak tuğla duvar ve çatıda tavan pencereleri olan koridor, yıpranmış bir çekiciliğe sahip. Kapımı açıp arkamdan kilitlerken ayaklarım sürünüyor.

Anahtarlarımı çantama koyup kapının yanındaki kancaya asarken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bütün gün yürümekten yorgun ve terli bir halde, stüdyo daireyi geçerken kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırlarımı futonun yanındaki yığına atıyorum ve ikinci el giysi rafından bir askı alıyorum. Alışkanlık haline gelmiş hareketlerle takım elbisemi askıya asıp, başımın arkasında topuzumu tutan tokaları çıkarıyorum, ama sade gardırobumun gri, siyah ve koyu mavi renkleri arasından parıldayan kumaş gözüme çarpıyor. İç çekerek saçımı bırakıp askıdan elbiseyi alıyorum.

Benim tarzım olmasa da güzel.

Etek ucu ile çıplak bacaklarım arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

İnlememi bastırarak, askıyı rafa geri koyuyorum, tek çift uyumlu sütyen ve külotumu alıyorum — dantelli beyaz bir canavar — çıkarıp banyoya giriyorum. Tıraş olmaktan nefret ediyorum, ama jiletle her geçişte annemin heyecanlı sözlerini tekrarlıyorum.

Kanseri yendi. O bir savaşçı. O kazandı.

Yeniden aşık oldu ve ufukta onu bekleyen tek şey mutluluk.

Biyolojik babamın ihanetini ne affedebilirim ne de unutabilirim, ama annemi asla benimle birlikte çukura sürüklemeyeceğim. O özgür.

Bu gece tamamen ona ait.

Duşumu bitirip, kendimi süsleyip, iç çamaşırlarımı giyip, elbiseyi giydim.

Göğüs ve kalça kısmı biraz dar ama bunu bekliyordum. Annem bir yıl önce bana bu elbiseyi hediye ettiğinde, stres, depresyon ve aşırı çalışma nedeniyle çok zayıftım.

Şu anda sahip olduğum küçük kıvrımlarımla gurur duyuyorum, elbisenin dikişleri dayanabildiği sürece tabii.

Telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı çantama koyduktan sonra, tuvalet dışında oturabileceğim tek yer olan futona kayışlı sandaletlerimi götürüp ayağıma geçiriyorum.

Ayağa kalktığımda başım dönüyor, ama gardırop karışıklığına karşı ince şalımı giyiyorum, çantamı omzuma asıyorum ve dairemden çıkmadan önce anneme mesaj atıyorum.

Annem ve üvey babamla içten bir kucaklaşmanın ardından, garsonu takip ederek lüks binaya girip kumaş örtülü bir masaya oturuyoruz. Akşam yemeği muhteşem. Haftalardır yediğimden daha fazla yiyorum. Karnım ağrıyor ama gülümsüyor ve ailemle birlikte gülüyorum. Mum ışığında oturup önümüzdeki birkaç yıl için planlarını konuşurken onlara kendimi tamamen veriyorum. Acı tatlı ve gerçeküstü bir şekilde, tartışmaya kendimi kaptırıyorum, annemi incelerken kalbim patlayacak gibi oluyor.

O muhteşem. Uzun süredir çok mücadele ettikten sonra, dünyadaki her türlü mutluluğu hak ediyor.

Gary annemle paylaşmak için bir kadeh şarap sipariş ettiğinde ve bana da bir kadeh ikram ettiğinde, kabul ettim. Sanki bunu milyonlarca kez yapmışım gibi rahat bir şekilde, ilk kez alkolün tadına baktım ve damarlarımdan yavaşça yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

Okumak, çalışmak ve anneme bakmak arasında içmeye ne zamanım ne de ilgim vardı, ama bu rahat ortamda hoşuma gidiyor. Üniversitedeki sınıf arkadaşlarımdan övündüğü partilerle hiç alakası yok.

Gary normalde annem yorgunluk belirtileri gösterir göstermez onu hemen masadan kaldırır, ama ikimiz de onu yakından izlediğimiz için masada birkaç dakika daha kalıp birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarırız. Kalkacağımız zaman, şarap damarlarımdan akıyor, yorgunluğumu artırıyor ve duyularımı köreltiyor. Beynim zonkluyor. Tek istediğim futonuma uzanıp günlerce uyumak.

Annemi kucaklayıp, Gary taksi kapısını açtıktan sonra ona teslim ediyorum. Gary, annemi koltuğa oturtup dönerek kolunu onun omzuna atıyor.

omuzlarımın etrafına doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Ben de ona yarı sarılma ile karşılık verdim ve beklenmedik gözyaşlarıyla mücadele ettim.

Bana çok yardım etti, ama koruması bugün sona erdi. Artık kendi başımayım.

Hızlı ama içten bir vedalaşmanın ardından, onu uzaklaştırdım ve taksi uzaklaşırken anneme penceresinden öpücükler gönderdim.

Trafikte kaybolduktan sonra da uzun süre kaldırımda durup onları izlerim, tarif edilemeyecek kadar büyük duygularla savaşıyorum. Şalım dirseklerimin kıvrımına kayınca, ciğerlerimi şehir smoguyla doldurur ve eve yürümeye hazırlanırım.

Bir el omzuma konuyor. Korku omurgamı donduruyor. Kafamı çeviriyorum ve bir an için kalbim içgüdüsel bir sevinçle boğazıma kadar çıkıyor. Vücudumdaki her sinir ucu sevinçle parlıyor, ama sonra tanıdık yüz hatlarının lisedeki aşkım olan çocuğa ait olmadığını fark ediyorum.

Bu Matteo Ricco değil, akademik rakibim, ilk ve tek aşkım ve eski en iyi arkadaşım.

Bu yüz hatları onun ağabeyine ait. Ve ağabey derken, sadece on bir ay büyük olanı kastediyorum. Bana gülümseyen Angelo Ricco, bizimle aynı sınıftaydı, ama kardeşi ve ben ileri seviye sınıflarda olduğumuz için, aynı sınıfta hiç bulunmadık. Birkaç kez karşılaştığımızda, kampüste rastlantısal olarak ya da kardeşi ve benim yarıştığımız etkinliklerdeydi.

Angelo'nun kardeşini son gördüğüm anı hatırladıkça, utanç duygusu hayal kırıklığı bastırıyor. Çılgınlık ve çaresizlik içinde, Matteo Ricco'ya ilk öpücüğümü verdim, ama o beni itip, sığ ve bencil bir kaltak olduğumu söyledi. Babamın ihaneti bile beni bu kadar derinden yaralamamıştı.

"Vay canına, gerçekten sensin. Bakın millet, Brook Prescott'u buldum!" Angelo omzunun üzerinden bağılıyor.

Babamın soyadını bana yönelttiğinde içimi nefret kaplar, her ne kadar soyadımı değiştirdiğimi bilmesinin imkânı olmadığını bilsem de. Tanıdık yüzler etrafımızda toplanırken midem bulanır.

Siktir. Lise mezuniyetinden beri bu insanları görmemiştim. Onları bir daha asla görmemek istiyordum. Hayatımın en kötü günlerini temsil ediyorlar.

Kibarca gülümsüyorum ama kaçmak için etrafı taramaktan kendimi alamıyorum.

"Brook olduğunu nasıl anladın? Lisedeki haline hiç benzemiyor," diyor Angelo'nun en iyi arkadaşı Trevor, vücudumu iğrenç bir bakışla süzerken.

Şalımı almak için uzanıyorum ama Angelo omuz silkiyor ve ben düzeltemeden iri kolunu omuzlarıma atıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Bazı insanları unutmak zordur."

Onun imalı sırıtışı, dokunuşundan daha kötü. Kolumu aramıza sokup dirseğimle onun yanına vuruyorum, ama o beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Neyin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum; inek bir öğrencinin bu kadar yakışıklı olması mı, yoksa Brook Prescott'un lise mezunlar toplantısına gelmesi mi?" Trevor gülüyor.

Kahretsin. Mezunlar toplantısı.

Gitmem lazım. Hemen. Daha önce...

"En iyi öğrenci o değildi. Benim."

Yüzümden tüm kan çekiliyor. Artık çok geç. O burada.

Başımı çevirip yukarıya, yukarıya, dünyadaki en yakışıklı yüze bakıyorum.

Matteo Ricco artık aşık olduğum sırık gibi genç değil. Onun yerine, sokaktaki en uzun boylu adam ve vücudu ağabeyininkine rakip olacak kadar iri. Özel dikim bir takım elbise giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve ela gözlerinden buz gibi bir kayıtsızlık parıldayan Matteo, hiç çaba sarf etmeden etrafındaki alanı hakimiyeti altına alıyor ve ben bunu engellemek için elimden geleni yapmama rağmen, kalbim arzuyla sıkışıyor.

Kaşlarını kaldırıp elini cebine sokuyor, ama bu hareketin rahatlığına rağmen, vücudundaki bastırılmış güç karşısında meme uçlarım sertleşiyor ve damarlarımdan sıcaklık dalgaları geçiyor.

Lanet olsun, ben mahvoldum.

BÖLÜM 2

Matteo Ricco

KISKANÇLIK damarlarımdan asit gibi akıyor, ama kaşımı kaldırıp ruhumda çürüyen tiksintiyi gözlerimden yansıtıyorum, çünkü lisedeki arkadaşım gibi davranarak kardeşime yaklaşan entrikacı kaltak Brook Prescott, kardeşimin sert vücuduna kıvrımlarını bastırıyor.

On bir yıl önce beni tamamen aptal yerine koymuş olabilir, ama bana doğru geniş gözlerle bakıp kızardığında içimden yükselen şehveti durdurmak mümkün değil.

Uzun bacakları, dar elbisesi ve dolgun dudaklarıyla, o tam bir ıslak rüya.

Mezuniyetten önce gerçek yüzünü gösterdiği için minnettar olmalıyım, aksi takdirde onun yüzünden geleceğimi mahvedebilirdim. Bunun yerine, onun ihanetini kendimi her yönden geliştirmek için kullandım. Şimdi, kardeşimden sadece daha büyük ve daha güçlü olmakla kalmıyorum, aynı zamanda New York City'nin en hızlı büyüyen milyar dolarlık şirketinin kurucusu ve CEO'su olarak daha fazla etkiye sahibim ve aynı yönde ilerleyen üç başka start-up şirketim daha var. Babamın mirasını onunla paylaşmak için onunla savaşmama gerek yok; kendi mirasımı kendim yarattım.

Avuç içini Angelo'nun göğsüne bastırıyor. O, Angelo'nun kollarından kurtulurken öfke gözlerimin önünü kaplıyor. Angelo'nun yüzündeki ifade değişince, acı bir kinle dişlerimi sıkıyorum. O hala manipülasyonun ustası.

"Üzgünüm millet, hepinizi görmek güzeldi ama ben buraya yeniden bir araya gelmek için gelmedim. Ben..."

"Aman Tanrım, Brook!" Brook'un eski sınıf arkadaşı Carol'ın tiz sesine irkilirim, ama diğer elimi cebime sokarken omuzlarımı gevşetmeye zorlarım. Bir grup kadın avımın üzerine çullanana kadar Brook'un bir grup erkeğin arasında durduğunu fark etmem. Kadınlar arkadaşlarını testosteron bulutundan çıkarırken Carol'ın haykırıışları devam eder.

"Ne oldu böyle? Mezuniyetten sonra ortadan kayboldun. Telefonlarıma ve mesajlarıma hiç cevap vermedin. Öldüğünü sandım!" Şok ve öfke içimi kapladı. Onun sadece beni terk ettiğini sanıyordum, ama meğer düşündüğümünden daha acımasızmış. Carol herkese karşı hep çok nazikti. "Yeniden bir araya gelme tarihini ve saatini nasıl öğrendin? Bu aptal şeyi defalarca erteledik. Mezuniyetimizin üzerinden on bir yıl geçtiğine inanabiliyor musun? Sanki on yıl plan yapmak için yeterli bir süre değilmiş gibi, sınıfımız bir yıl daha beklemek zorunda kaldı. Konuşacak çok şeyimiz var. Kelly'nin evlendiğini ve bir çocuk doğurduğunu biliyor muydun?"

Carol, Brook'u restorana sürüklerken ben kenara çekilip son dedikoduları dalgın dalgın dinliyorum. Brook'un düzgün bacaklarının her adımındaki isteksizlik, dar elbisesinin kumaşı içindeki kalçalarını sallandırıyor.

Lanet olsun, omuzlarına şal sarılmış ve dekoltesini gizlemiş olsa bile, o bir dergi kapağı mankeni gibi ve bunu fark eden tek kişi ben değilim. Angelo öne adım attığında, kolumla onu engelliyorum. Durur, Brook'un kışından gözlerini ayırır ve bir anlığına bana öfkeyle bakar, sonra öfkesini eğlenceyle maskeler.

"Sakin ol, kardeşim. Ciddi değilim, sadece biraz eğlenmek istiyorum," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

O iç geçirip omzuma vurur. Vuruşunun şiddetine rağmen tepki vermem. Daha zayıf birinin kemiklerini kıracak kadar sert sıkar, ama ben kolumu onun önüne uzatır, diğer elimi cebimde rahat tutarım.

Ortaokuldan beri kavga etmedik, ama çizgiyi aşarsa onu yere serme yeteneğimden şüphem yok. Eskiden beni kolayca alt ederdi. Bir daha bu şansı bulamayacağından emin oldum.

"Sana yaptıklarını unuttun mu?" diye soruyorum.

"Tabii ki unutmadım, bu yüzden bu gece onunla oynayacağım. Merak etme dostum. Onun karışıklığına bir daha bulaşmayacağım," diye gülüyor.

Memnun değilim ama etrafta bu kadar çok yabancı ve eski tanıdık varken daha büyük bir olay çıkarmak da istemiyorum, çenemi kaldırıp kolumu indiriyorum. Omzuma son bir kez vurup ellerini ovuşturarak kaldırımda ilerlerken, bir homurtuyu bastırıp Trevor ve diğer adamlara değerlendirici bir bakış atıyorum, sonra onu takip ederek binaya giriyorum.

Kalabalık yemek salonundan geçerek arkadaki özel odaya doğru ilerledim. Eşiği geçince gürültüden biraz kurtuldum, çünkü eski sınıf arkadaşlarım yeni ailelerini ve arkadaşlarını birbirlerine iğrenç bir coşkuyla tanıtıyorlardı.

Carol, Brook'u ana masanın uzak tarafına çekiyor ve sanki bir saniye bile bırakırsa kaçacağından korkuyormuş gibi kolunu onun koluna doluyor. Brook'un yüzüne bir bakış, bunun nedenini ortaya koyuyor. Vücudu seks ve özgüven yayıyor olsa da, bakışları ıkışlar arasında gidip geliyor.

Zengin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Brook başka yere baktı, ama önce ifade dolu gözlerinde birkaç duygu parladı. Onun bakışlarındaki acı beni içten içe kemirdi, ama bu saçma duyguyu bir kenara itip gerçeğe odaklandım.

O beni kandırdı.

Artık oyunlarıyla kalbimi yumuşatamayacak. Kurbanmış gibi davranmaya hakkı yok. On bir yıl önce haksızlığa uğrayan bendim. Bundan sonra galip gelen ben olacağım.

Diğer birkaç kişiyle gürültülü bir sohbetin ardından Carol, Brook'u masanın ortasına yakın bir koltuğa çeker ve yanına oturur. Angelo, onun karşısndaki sandalyeye oturur ve ön kollarını masaya dayar. Dizlerini açarak yanındaki koltukları doldurur ve ona kusursuz bir gülümsemeyle bakar.

Onun rahatsız edici bacağına alaycı bir bakış atıp Brook'un üç koltuk ötesindeki sandalyeye oturuyorum. Carol'a dikkatini geri vermeden önce bana ihtiyatlı bir bakış atıyor.

Diğerleri masada yerlerini seçiyorlar. Baş cheerleader ve mezuniyet balosu kraliçesi Darcy, kardeşimle benim aramda sıkışarak burnumu tıkayan parfüm kokusunu yayıyor. Bir zamanlar doğal

ve fit bir vücuda sahip olan Darcy'nin platin saçları, silikon implantları ve kalın makyajı, son zamanlarda gördüğüm en itici şeyler. En iyi arkadaşı, adını öğrenmeye tenezzül etmediğim kötü kalpli bir kız, diğer tarafıma otururken kalçasını koluma çarptı.

Onun sahte özrünü görmezden gelemeden önce, elini omzuma koyup sıkıştırarak kaslarımı yokluyor. Erimiş çikolata kadar zengin ve derin gözleri bu dokunuşla kısılıyor; Brook'un bakışları kıskançlıktan başka bir şey olamayacak şekilde kızışıyor. Sıratarak, Brook'un rahatsızlığını keyifle izleyecek kadar süreyle kötü kıza dikkatimi veriyorum, sonra kadının ellerini omzumdan çekiyorum.

Garsonlar mezeleri ve bira, su ve soda sürahileri getirir. Beklendiği gibi, kardeşim bir bardağı ağızına kadar doldurur ve Brook'a uzatır.

O reddeder. Kardeşim dudaklarını bükerek somurtur. Darcy bardağı çalar, eline birkaç damla döker ve onu yalayarak temizleyeceğini söyleyerek kıkırdar.

Onun flörtü hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve beni hiç etkilemiyor. Diğer bekar kadınlar da pek farklı değil. Saatime bakıp içimden inliyorum, bu sonuçsuz etkileşimlerle uğraşmaktansa bir yönetim kurulu toplantısında veya iş konferansında olmayı tercih ederim.

Birkaç kez dikkatimi çekmeye çalışıp başarısız olduktan sonra, kötü kız sıratarak diğer taraftaki adama sahte kirpiklerini kırptırmaya başlar.

Carol, Brook'un eline bir bardak bira tutuşturur ve ona birkaç yudum içmezse shot sipariş edeceği konusunda şakacı ama kararlı bir tehditte bulunur. Brook açıkça isteksizce kabul eder ve Carol bardakları tokuşturup bardağının yarısını içtiğinde yarı yürekli bir gülümseme atar. Brook, çok az bir yudum aldıktan sonra içkisini masaya koyar ve ellerini kucağına koyar. Yine çıkışlara bakar. Gözlerimiz buluşur. Aramızda elektriksel bir gerilim oluşur.

Ondan ne kadar nefret etsem de, onu istemeden edemiyorum, bu yüzden aramızdaki bağın sadece fiziksel olduğunu kendime söylüyorum.

Angelo masanın üzerinden uzanıp tabağını alır. Kız gerginleşir ama Angelo tabağı yemekle doldururken itiraz etmez. Angelo tabağı

önüne koyduğunda, yemek için hiçbir hareket yapmaz.

Girişin yakınında çıkan gürültü herkesin dikkatini o yöne çeker. Carol'ın çılgılığı, mezuniyet sınıfımızdan başka bir grup öğrencinin de kargaşaya katılmasıyla sınıfın tezahüratına karışır.

Dikkatler ondan uzaklaşınca Brook koltuğuna yaslanıp rahatlar ve ben öne eğilene kadar sessizce nefes verir. Geniş gözleri benimkilere dikildiğinde, onun da benimle aynı frekansta olduğunu doğrulayan içgüdüsel bir zevkle sırtıyorum ve en yakın su sürahisini kapıyorum. Göz bebekleri küçülür ve yanakları kızarır, sürahinin sapını saran uzun parmaklarımı inceler.

Siktir, parmaklarımı onun içine sokarken, kızarmış ve altımda kıvranan hali çok güzel olurdu.

Kötü düşüncelerimi lanetleyip, bir bardak su doldururken sikimin yumuşaması için kendimi zorluyorum. Kardeşim odanın diğer ucunda, Carol heyecanla ayakta dururken, Brook'un birasının yanına içeceği koyduğumda kimse fark etmiyor. Gözlerini kırıştırıyor, bardakla yüzüm arasında birkaç kez bakışlarını gezdiriyor ve suyu dudaklarına götürmeden önce sessizce teşekkür ediyor.

Kardeşimin onu kazanma çabalarını görmezden gelip benim teklifimi kabul etmesi, içimde kötü bir tatmin duygusu uyandırır.

Aklıma bir fikir gelir. İntikam almam sandığımdan daha kolay olabilir.

Onun beni aldattığına pişman olması için kendimi geliştirdim. Ona asla sahip olamayacağı bir şeyi, çoğu ünlüden daha fazla nüfuz ve paraya sahip, takım elbiseli yakışıklı bir erkeği özlemesini planladım, ama ona tadını tattırıp sonra onu terk etmek çok daha tatmin edici olacak. Ona beni değil kardeşimizi seçerek ne kadar aptalca davrandığını göstermekle kalmayacağım, aynı zamanda onun ne kadar sığ ve entrikacı olduğunu da tüm dünyaya ifşa edeceğim. Ve ek bir bonus olarak, kardeşim en çok istediği şeyi elinden alarak onu küçük düşüreğim.

Angelo'yu değil beni seçecek. Onun onurunu yerle bir edecek ve iyi kız imajını yok edeceğim.

Kendime bir bardak su doldurup, tabağına keskin bir bakış atarak arkama yaslanıyorum. Dudakları düzleşiyor, ama bir grup kadın ona yaklaşıyor ve o da kibar bir sohbet moduna geçiyor. Kadın arkadaşları Angelo ve Trevor'ın koltuklarını işgal ettiğinde, yüzünde hafif bir rahatlama

yüzünde belirir. Erkekler sahte bir neşeyle şikayet ederler, ama Angelo en yakın boş sandalyeye geçerken omzunun üzerinden attığı bakış, hayal kırıklığını ele verir.

Darcy ve kardeşimin hayranlarından birkaçı onunla birlikte yer değiştirir. Artık ilgi odağı olmadığı ve bir zamanlar arkadaş dediği insanlarla çevrili olduğu için, avım aşırı farkındalık halinden çıkar. Fazla konuşmaz, ama kadınlar hikayelerini paylaşırken gözleri eğlence ve endişeyle parlar.

Dakikalar geçip bir saat kaybolur. Brook'un birasının yarısı da öyle. Bana sorulduğunda etrafımdaki insanlarla sohbet ederim, ama benim isteyerek anlattıklarımın ötesine geçmeye çalışan birkaç kişi, sonunda korkarak çekinir. Buradaki herkes benim son derece başarılı işimi bilir ve en son istedikleri şey, tek bir telefon veya mesajla geçim kaynaklarını yok edebilecek bir adamı kızdırmaktır.

Carol'ın kahkahaları odada yankılanıyor.

"Evet, doğru, kaltaklar! Hepimiz sadece bedava içki için buradayız, bunu biliyorsunuz. Bu gecenin eğlencesini finanse ettiği için Matteo Ricco'ya çok teşekkürler!"

Başımı sallıyorum, kadehimi kaldırıyorum ve tüm sınıfla kadeh tokuşturuyorum, onların içten teşekkürlerini alaycı bir eğlenceyle kabul ediyorum. Bu gecenin hesabı, günlük işlediğim miktarlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Brook'un tesadüfen giysilerimi incelemesi, yeni bir anlayış getirir. Beni kirpiklerinin altından süzerken midemde bir tiksinti dalgası yükselir.

Altın avcılarından nefret ederim ve Brook Prescott bu kelimenin tam anlamıyla bir altın avcısıdır.

Sınıf arkadaşlarım tek tek ve küçük gruplar halinde bana teşekkür edip tebrik etmeye başlarlar, ta ki yüzleri ve isimleri birbirine karışana kadar. İş ilişkilerinde olduğu gibi, onların bilgilerini zihinsel listeme eklemem. Burada kimse gerekli niteliklere sahip değil.

Brook Prescott hariç kimse, ve bu da herkesin benim listemde olmak isteyeceği nedenlerin tam tersi nedenlerden dolayı.

Sandalye etrafımdaki kalabalığın en kötüsünü ortadan kaldırdığımda, içimde bir tahriş hissediyorum. Zaman kaybetmek benim doğama aykırı ve hedefimin etrafındaki gürültü giderek daha da şenlikli hale geliyor.

Yarısı dolu tabaklar ve çoğu boş bardaklar yere düşerken şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

"Artık Prescott değilim. Avukatım," Brook masaya tırmanırken geveliyor. Bir dizini artık boş olan masanın üzerine, diğer ayağını da sandalyesinin koltuğuna koyarak sallanıyor.

İçisini kenardan itmeden önce, içindeki sıvının fazladan bir santim olduğunu fark ettim. Ya biri, o ne kadar içtiğini unutturana kadar ona içki doldurmaya devam etti ya da iki saatten az bir sürede bir buçuk bardak bira içerek sarhoş oldu.

Yanaklarındaki kızarıklık, gözlerindeki donukluk ve hareketlerindeki yavaşlıktan, bir şeylerin ters gittiği anlaşıyor. Toplantıdan önce içki içmediyse, bu kadar sarhoş olmaması gerekir.

Angelo ona uzanır, ama Carol masadan ayağa kalkarken topuğu sandalyeye takılır ve sandalye geriye doğru kayarak Angelo'nun kasıklarına çarpar. Angelo yüzü bembeyaz olur ve penisini tutar. Carol o kadar çok güler ki, arkadaşını tutmaya çalışırken ona çarpar.

Brook dengesini bulur, kardeşime döner ve bağırır: "Erkeğe ihtiyacım yok. İşe ihtiyacım var!"

Kalabalıktan sarhoş bir destek çığlığı yükselir.

Brook yumruğunu havaya kaldırır ama neredeyse dengesini kaybedince geriye doğru sendeler ve kollarını sallamaya başlar. Titrek bacakları üzerinde, çok sıcak ve gürültülü olduğunu söylerek homurdanır. Saçından saç bandını çıkarır ve omuzlarından şalını atarken ağzım kurur. Sırayı geçmek için ip cambazı gibi yürürken masalardaki her şeyi itip kakıyor.

Tam önümde koordinasyonsuz bir dönüş yaparak, geldiği yöne doğru dönüp tam bir delilik saçmaya başlar.

"Beni işe almayacaksan, beni rahat bırak!" Ayağı kayar. Onu yakalarım.

İntikamdan doğan sabırla, kızarmış yüzünden saçlarını geriye doğru taradım ve donuk gözleri benimkilere bakana kadar onu kucağımda tuttum.

"Seni işe alacağım, Brook."

Yavaşça göz kırpması beni endişelendiriyor, ta ki çarpık bir gülümseme dudaklarını kaldırıncaya kadar dudakları.

"Beni işe al. Beni kov. Zaten hepsi bir rüya," diye mırıldanır.

Başımı tutup ağzımı ağzına doğru çektiğinde vücudumdaki her hücre şoktan donar.

ve ağzımı ağzına doğru çektiğinde vücudumdaki her hücre şoktan donar. Dilini dişlerimin arasına sokup inlediğinde içimi bir sıcaklık kaplar. Küçük kıvrımlarıyla kıcını benim sertleşmiş penisime sürter ve göğüsleri göğsüme değir. Şiddetli şehvetimden başım döner.

Hırıldarım, yüzümü onunkinden uzaklaştırırım, masadan şalını ve Carol'un uzattığı elinden çantasını kapar, ayağa fırlarım ve ödülümü meraklı gözlerden uzaklaştırırım.

Sınıf arkadaşlarımızın tezahüratları eşliğinde restorandan çıkıp beni bekleyen siyah sedana biniyorum.

Brook kucağımda baygın halde yatarken, şoförüne tercih ettiğim otele gitmesini söylerim ve kişisel asistanıma bir oda ayarlaması için mesaj atarım. Trafiğe çıktığımızda, kendime bu kurnaz küçük sürtüğü yere itip, düştüğü yerde bırakmam gerektiğini söylerim, ama onu bırakmaya kendimi zorlayamam.

O çok yumuşak. Çok kadınsı. Çok çekici. Çok mükemmel.

Onu kollarımda tutmak çok iyi geliyor.

Ben bittim.

BÖLÜM 3

Brook Simons

KAZMA MAKİNESİ OLAN GÖT HERİF şakaklarımı dövmeyi kesmeli. Acıyor. Ve eklemlerimi seksen yaşındaki bir adamın eklemleriyle değiştiren her kimse vurulmalı. Onlar şeytan.

Sırt üstü yattığımda vücudumdaki her kas ağrıyla zonkluyor.

Annem kanserle savaşırken böyle mi hissetmişti? Ölüyor muyum?

Kirpiklerimi ayırıp kafatasımı delen ışığa yüzümü buruşturuyorum. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra kusma isteği geçiyor, bu yüzden gözlerimi tekrar açıyorum ve acı içinde tıslıyorum.

Işıklar yanmıyor, ama tavanda çok az bir güneş ışığı çizgisi görünüyor.

Tanıdık olmayan bir tavan.

Gözlerimi kısarak, mümkün olduğunca az hareket ederek çevremdeki ortamı inceliyorum.

Boya tertemiz. Şık başucu raflarında lüks aydınlatma armatürleri duruyor. Başlık, dergilerden çıkmış gibi.

Yumuşak çarşaf lar kollarımı ve bacaklarımı okşuyor, ama elbisenin kumaşı hala vücudumu sıkıştırıyor. Sol göğsüm kumaşt an çıkmak üzere, ama bunu düzeltmek için gücüm yok.

Kanepeden kocaman bir gölge yükselir ve bana doğru yaklaşır. Korku damarlarıma adrenalin dolduracak kadar yayılır ve vücudum kontrolümden çıkar. Çığlık atar ve en yakınımıdaki şeyi, bir yastığı fırlatırım ve canavar güneş ışığına çıkmadan önce başlığın arkasına atlarım.

Matteo Ricco.

Duygular içimi kaplar. Başım döner ve mide bulantısı midemi sıkıştırır. Kusmuk boğazıma gelir. Elimi ağzıma kapatır ve yatağın kenarına doğru sürünürüm.

Usta eller, tam ihtiyacım olan yere bir çöp sepeti bırakıyor. Uzun parmaklar saçlarımı yüzümden çekip sırtımı okşuyor

en kafa karıştırıcı ve rahatlatıcı bir hareketle okşuyor.

Hayatımın en utanç verici anında, gözyaşları yüzümden akıp boğazımı yakana kadar kusuyorum. Korkunç kramplar durduğunda, yorgunluk bedenime milyonlarca kilo ekliyor, ama tükürüp yanımdaki raftaki kutudan bir mendil alıyorum.

Yüzümün önünde bir şişe su belirir. Matteo'ya güvensiz bir bakış atarım ama şişeyi ondan alırım, parmaklarım onun parmaklarına değdiğinde hissettiğim heyecanı görmezden gelerek. Ellerim kapağı açacak kadar sert bir şekilde plastiği kavramayı reddeder.

Sinirlenerek homurdanır, elimden suyu kapar, kapağını açar ve parmaklarımı şişenin etrafına sarar. Beni bir çocukmuşum gibi dudaklarıma götürmeden önce, bileğini itip birkaç yudum alırım. Bütün şişeyi bir dikişte içmek istesem de, midemin rahatsızlığı nedeniyle cesaret edemiyorum, bu yüzden kapağı yerine takıp kendimi hazırlıyorum ve unutmak için çok uğraştığım adama bakıyorum.

Ceketini ve kravatını çıkarmış, kollarını sıvamış kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış ve gömleğinin üst düğmelerini açmış haliyle, kadınları eritecek kadar yakışıklı.

Köprücük kemiği ve kalın boğazı görünce karnımda sıvı ateş toplanıyor, yüzündeki sakal ve dağınık saçları onu düpedüz büyüleyici kılıyor. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek, dişlerim ve dilimle farklı dokuları keşfetmek istiyorum.

Kaşlarını kaldırıp yakasını yana çekiyor.

Omurgamdan aşağı bir buz akıyor.

Kırmızı lekeler ve küçük çizikler, açıkta kalan teninde yayılmış.

Dudaklarım şişmiş gibi hissediyorum.

Kahretsin, sanırım onu çoktan keşfetmişim.

Onun dipsiz ela gözlerine baktığımda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Gözlerinden parıldayan soğuk eğlence ve alaycı gülümsemesi, hayatta kalabileceğimden emin olmadığım bir acımasızlık vaat ediyor.

"Neden sensin?"

Soru, zihnim yetişemedi dudaklarımdan dökölüyor. Yatağın ortasında bir delik açılıp beni başka bir boyuta ışınlamasını diliyorum.

Yüzündeki ifade sertleşiyor.

Nefesim boğazımda takılıyor. Elbisenin kumaşı, sertleşen meme ucumu sıkıştırıyor. Yeni bir endişe beni sarar ve elbiseyi yerine çekip, kendime dokunarak, baygınken kimse vücuduma dokunmamış olduğundan emin olana kadar ellerimi vücudumun üzerinde gezdiririm.

Daha önce hiç alkol almadığım için akşamdan kalma hissinin nasıl olduğunu bilmiyorum, ama ciddi bir intoleransım olmadığı sürece, bu kadar güçlü bir reaksiyonun normal olduğunu sanmıyorum. Endişe beynimi kemiriyor.

Biri bana ilaç mı verdi? Matteo mu yaptı?

Bu düşüncüyü içgüdüsel olarak kafamdan uzaklaştırıp mantıkla üstüne gitmeden önce bu fikri tamamen gömdüm. Liseden bu yana değişmiş olabilir, ama ahlak kuralları ona böyle alçakça bir şey yapmasına asla izin vermezdi. Okulda pek çok akademik yarışmada rekabet ettik ve o bir kez bile hile yapmadı. Ayrıca, burada, onun gözetimi altında, bir otel odasında kimseye rahatsız edilmeden oturuyorum. İçeceğime uyuşturucu katması hiç mantıklı değil.

Rahatlayarak çöküyorum ve zonklayan başımı ellerimin arasına alıyorum.

Matteo küçümseyici bir alaycı gülümsemeyle, yanımdaki yatağa bir dosya bırakır, pencereye doğru yürür ve perdeleri açar.

Bir tıslama sesi çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum ve gözlerim alışana kadar yüzümü elimle koruyorum, sonra şimdiye kadar tanıştığım en büyük pislik herife bakıyorum.

Yatağın ayak ucunda duruyor, kaslı göğsünü kollarını kavuşturmuş, ela gözlerinden buz gibi bir nefret parlıyor.

"Oku ve imzala," diyor, klasörü işaret ederek.

Siktir. Kafamdan düzinelerce korkunç olasılık geçerken, ipuçları bulmak için beynimi zorluyorum, ama dün gece ne olduğunu hiç bilmiyorum. Klasörde gizlilik anlaşması, mahkeme celbi, şantaj veya başka yüzlerce korkunç şey olabilir.

Ve dürüst olmak gerekirse, boğazındaki izler benden kaynaklanıyorsa, beni dava etmeye her hakkı var.

Siyah klasörü çarşafaların üstünden kaldırırken, saçma bir düşünce aklımdan geçer, ama onu stratosfere fırlatıp manik bir düşünce olarak değerlendiririm. Birkaç öpücük yüzünden benden evlenmemi isteyeceği yok.

Değil mi?

Klasörü açmaya kendimi zorlayamıyorum. "Nedir o?" diye soruyorum.

"İş sözleşmen."

Beklenmedik cevabı karşısında başımı kaldırıyorum. Ses tonundaki soğukluğa ve ifadesindeki küçümsemeye rağmen, gözlerinde ateş yanıyor.

"Ne? Neden sen..."

Ağzımı o kadar hızlı ve sert kapatıyorum ki dişlerim birbirine çarpıyor ve bulanık anılar zihnimden geçiyor. Bardaklar ve tabaklar yere düşerken, masanın üzerine çıkıp birine beni işe almasını rica ettim.

Herkesin önünde kabul etmişti.

İçimde karanlık bir zevk kabarıyor, ama belirsiz, parçalanmış hislerin ötesinde, gecenin geri kalanını hatırlamıyorum.

Ama beni işe alacağını söyledi.

Klasörü kucağıma koydum ama açmadan önce tereddüt ettim. Yarı rahatlamış, yarı inanamayan bir halde kapak sayfasını inceledim.

Bana gerçekten iş teklif ediyor.

Mektubun başlığını gözlerimi kırıştıtararak okudum. Unvanını iki kez kontrol ettim. Adını üç kez kontrol ettim.

Matteo Ricco, New York'un en hızlı büyüyen milyar dolarlık şirketinin kurucusu ve CEO'su.

Sayfaları çevirirken, aşağılayıcı koşullar ve hayal kırıklığı bekliyorum, ancak iş gereksinimleri aşırı belirsiz olsa da, büyük bir şirketin iş sözleşmesinden beklenen tüm konuları kapsıyor

, sırrı saklama sözleşmesi ve ticari sırlar gibi konularda birkaç madde de dahil olmak üzere, büyük bir şirketin iş sözleşmesinden beklenen tüm konuları kapsıyor.

Gözüm sosyal haklar paketine ve yıllık maaşa takılıyor. Bu doğru olamaz. Avukat olarak bu kadar kazanabilirsem, en az on yıl geçmesi gerekecek, çünkü müşteri portföyümü oluşturmam ve değerimi kanıtlamam gerekecek, ve kesinlikle bu kadar harika bir sağlık sigortası veya bu kadar çok tatil günü olmayacak.

Gözlerimi kağıttan kaldırıp Matteo'nun yüzünü inceliyorum. "Neden?" diyorum.

"Sözlerimi tutarım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Onun ses tonundaki suçlamaya karşı geri çekilme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Herkesin önünde bana iş teklif etmesi için onu manipüle ettiğimi düşünüyorsa kızgın olmasını anlayabilirim, ama bu ötesinde bir şey. Gözlerindeki nefret daha derin.

Hangi sözümü tutmadığımı düşündüğünü bilmiyorum, ama sert ifadesinden, bu konuyu kurcalamamam gerektiğini anlıyorum. Eğer karşı çıkarsam, şüphesiz teklifini geri çekecek ve on bir yıl önceki veda sözlerinden çok daha acımasız şeyler söyleyecektir. Başım çatlıyor ve midem bulanıyor, şu anda onun sert sözlerine dayanamam.

"Dün gece ne oldu?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, sessizce beni yargılarken ayrıntıları anlatmamı istiyor. Yutkunup kelimelerimi dikkatlice seçiyorum, keşke her şeyi hatırlayabilseydim.

"Çoğu şirketin dostluk kurmayı yasaklayan kuralları yok mu?"

"Bana yaptığın şeyi dostluk olarak nitelendiremem," diye espri yapıyor.

Yargı yeteneğimin eksikliğini doğruladığında yüzüm utançtan kızardı. Alkol içmekle aptallık ettim.

"O zaman ne dersin?" "Bir

öncü."

Bunu bir tehdit olarak algıladığım için kaskatı

kesildim. "Bana ilaç mı verdin?" diye

suçladım.

Gözleri kararır ve tehditkar bir hava yayılır.

"Beni aşılamayın. İkimiz de biliyoruz ki, sizi becermek için size ilaç vermeme gerek yok," diye homurdanıyor.

Yüzüm bembeyaz oldu.

"Yaptın mı? Beni becerdin mi?"

Bu sözleri içimdeki hangi deli tarafımın söylediğini bilmiyorum — Matteo Ricco'ya bakireliğimi kaybetmiş olmamın açık bir işareti olmalı ama sessizlikte yankılanan bu sözleri geri alamam.

Yatağın köşesinden dolanıp benim alanıma giriyor. "Öyle olsaydı bilirdin," diye hırlıyor.

Elimi arkamdaki yatağa dayayıp ondan uzaklaşıyorum

"Tabii, tabii, tecavüzcüler güvenilirlerdir," diyorum.

Eğilip parmağının ucuyla çenemi kaldırıyor.

Yatağın altından kayarken, aç gözleriyle ruhumu delip geçiyor.

"Göğüslerin ağzımdan dolayı ağrıyor mu? Amin benim sikimden dolayı acıyor mu? Sayısız orgazmdan dolayı kemiklerin ağrıyor mu?"

Derin sesi ve utanmaz sözleri savunmamı aşır ruhuma yerleşiyor.

İçim sıkışıyor ve karnımın alt kısmında bir ihtiyaç zonkluyor. Kısa bir an için, tüm varlığımla onu istiyorum, ama sonra gerçeklik kafama çöküyor ve elini yüzümden itiyorum.

"İğrenç olmana gerek yok," diyorum.

O gülümser ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar, sonra duvara yaslanır.

"Sadece dürüst davranıyorum. Benimle seks yapmak hayatının en güzel gecesi olacak. Bunu kolay kolay unutamayacaksın," diyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim ve aramızdaki mesafeyi daha da açmak için yatağın diğer tarafına geçerim.

"Bu olmayacak."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.
Her halükarda, işe yaramıyor.

"Olacak. Bana sevişmek için yalvaracaksın," diyor.

Sırtışı doğrudan kalbimin ortasına saplanıyor.

"Rüyada gör, pislik," diye hırlıyorum.

O, taklit bir onaylamama işareti yaparak başını sallar. "Patronuna böyle mi konuşulur?"

"Henüz belgeleri imzalamadım, yani sen benim patronum değilsin."

"Ah, ama yakında olacağım. Dikkatli ol, Brook. Ben kin tutmam; öcümü alırım. Anladın mı?"

Tüm özgüvenim yok oluyor, ama omuzlarımı geriye atıp çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum.

"Senin gibi bencil pislikleri herkesten daha iyi anlarım ve senden *asla* bir şey için yalvarmam. Bu sözleşmeyi imzaladığımda, biz sadece iş arkadaşı olacağız," diyorum.

Sırtışı genişler. Heyecan, külotumu ıslatır. Bakımlı parmak ucuyla boğazındaki izleri okşar.

"Nasıl isterseniz, Bayan Prescott."

Beynim parçalanır. Ruhum buzla kaplanır. Yatağın üzerindeki dosyayı kapar, kalemi açar ve noktalı çizgiye yasal adımı yazarım.

"Birçok konuda yanılıyorsunuz Bay Ricco, ama işverenim olarak, elbette ne derseniz o, efendim," diyorum ifadesiz bir sesle.

Kalemi kapatıp kağıtları yatağın kenarına attıktan sonra, yatağın diğer tarafından kayıp, en yakın kapıdan geri çekilip aramızdaki kapıyı kapatıp kilitliyorum. Neyse ki burası banyo, çünkü tüm bu hareketler beni bir kez daha kusmaya zorluyor. Tuvalete koşuyorum, ama midemde kusacak başka bir şey kalmamış.

Bir daha asla içmeyeceğime yemin ediyorum.

Kafam pamukla dolmuş ve göğsümde korku hissederek, lavaboyu açıp ellerimi yıkadım ve yüzüme soğuk su sıçrattım.

Faydası olmaz. Avucumla birkaç yudum su içtikten sonra ellerimi tezgaha dayayıp başımı eğiyorum.

Uyluklarımdaki renkli leke dikkatimi çekiyor. Eteğimi yukarı kaldırıp bunun kan değil ketçap olduğunu anlayana kadar kalbim ağzıma geliyor. Diğer dizimde hardal ve biraz yağ lekesi var.

Masadan tabakları tekmelediğimde camların kırılma sesini hatırlayarak yutkunuyorum.

Gözlerimi ayaklarıma indirirken kulaklarımda nabzım hızla atıyor. Dizimden aşağısı, bacaklarım tertemiz.

Sandalet giyiyordum. Yemek artıkları uyluklarıma kadar ulaşmışsa, ayak parmaklarımda da olmalıydı.

Başı eğik ve elinde bir bezle Matteo Ricco'nun bulanık görüntüsü zihnimden geçiyor.

Onun bana bu kadar nazik ve samimi bir şekilde baktığı düşüncesi, içimi kadınsı bir açlıkla dolduruyor.

Ve saygılı. Dizlerimin üstüne çıkmadı.

Bu görüntüyü kafamdan silip yüzüme biraz daha su sıçrattım.

Matteo Ricco'ya bir daha asla yaklaşmam. Sözleşmenin sonuna kadar, avukat olmak için gösterdiğim azimle onun için çalışacağım. Annemin sağlık borçlarını ve öğrenci kredilerimi ödedikten sonra, kendi hukuk büromu kurmak için yeterli parayı biriktirip, Ricco Bey ile olan iş ilişkiimi sonlandıracak ve arkama bakmadan uzaklaşacağım.

Bu düşünceler kafamda şekillenirken bile, kararlılığımdan şüphe duyuyorum.

Babamdan intikam almak hem benim hem de annem için önemli, ama Matteo'yu reddetmek kendimi reddetmekle aynı şey, çünkü onun acımasızlığı beni derinden yaralamış olsa da, bedenim ve kalbim onu arzuluyor.

Şimdi atasözündeki bokun içine basmış durumdayım ve çimlerde ayakabılarımı silmek yerine tüm çimlerimi ateşe vereceğimden korkuyorum.

Matteo'nun kalın parmaklarının sandaletimin tokaları açtığını hayal ederken omurgamdan bir titreme geçiyor. Ayak bileklerim onun erkeksi ellerinde çok narin görünmüş olmalı.

İçimde taze bir sıcaklık yayılıyor. Kahretsin.

Kendi yarattığım cehennemde sıkışıp kaldım ve Matteo Ricco, cezalarımı uygulayan şeytan.

Babamı yok edip annemin mirasını ona on katıyla geri verdiğimde, tüm bunlara değecek.

Onun için çalışırken, kapının diğer tarafındaki ela gözlü şeytandan uzak durmam gerekiyor. Bundan sonra o benim için sadece patronum olacak.

Bunu kesinlikle yapabilirim. Annem için, bunu başaracağım. Umarım.

BÖLÜM 4

Matteo Ricco

Brook banyoya koşarken, içimi eğlence ve şehvet kaplıyor. Uzun bacaklarının kalçalarımı sardığı, yumuşak kalçalarının kucağımda kıvrıldığı, boğazımı ısırdığı ve ellerini saçlarımın arasında gezdirdiği anlar hala zihnimde tazeyken, onu tuvalete kadar takip edip başladığı işi bitirmesini isteme dürtüsüyle mücadele ediyorum, ama düzensiz davranışları, peltek konuşması ve kusması, dün gecenin alkolden daha fazlası olduğunu düşündürüyor.

Onun bu kadar savunmasız ve çaresizken başka bir erkeğin kurbanı olma düşüncesi beni öfkeyle dolduruyor. Hiçbir kadın, onun gibi kurnaz küçük yalancılar bile, seçim hakkından mahrum bırakılmayı hak etmez. Kahve masasına yerleştirilmiş şarj istasyonundan telefonumu alıp kişisel asistanım Liam Brunswick'e bir mesaj gönderiyorum. Garip bir saat olmasına rağmen hemen cevap veriyor. Telefonumu arka cebime koyuyorum, restoranın güvenlik kamerası görüntülerini aldığı anda bana haber vereceğine güveniyorum ve banyo kapısının altından akan su sesi duyulunca duraksıyorum.

Onu duşta çıplak hayal ederken vücudumun anlık tepkisi beni utandırıyor, ama o küçük flörtçünün ellerini ve ağzını yüzümde, boğazımda ve omuzlarımda hissettikten sonra, sikimin durmak bilmeyen zonklamalarını affediyorum. Duş sesi değil, lavabo sesi duyduğumu fark edince hayal kırıklığına gormezden geliyorum.

Beyaz çarşafın üzerinde duran siyah dikdörtgen dikkatimi çekiyor. Memnuniyetle sırtıyorum ve yatağa doğru büyük adımlarla yürüyorum.

Brook Prescott, başına ne geldiğini hiç bilmiyor. Mezuniyetten sonra babasının parasını kullanarak ortadan kaybolmanın beni intikam almaktan kurtaracağını sandı, ama küçük tavşan tuzağına düştü.

Onun benim uşağım olmasına vereceği tepkiyi tahmin ederken, klasörü avucumun içinde birkaç kez hafifçe vuruyorum. Ona kahvemi getirmesini, kuru temizlemeden kıyafetlerimi almasını ve genellikle stajyerlerin yaptığı basit işleri yapmasını emrettiğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Bana hizmet ederken göstereceği beceriksiz öfkesini hayal ederken içimden bir sevinç dalgası geçiyor. Avukat olduğunu söylerken sesindeki gurur, iş tanımını belirsiz bir şekilde yazarken görmezden gelinemeyecek kadar kolay bir hedefti. Ailesinin onun lüks hukuk diploması için harcadığı tüm para boşa gidecek. Her türlü boşluğu kendi lehime kullanmaktan keyif alacağım.

Klasörü açtığımda neşem bir anda kaybolur. Sayfada onun imzası belirgin bir şekilde durmaktadır.

Brook Simons.

Soyadı farklı.

Midemde bir buz parçası oluşur. Hırıldayarak odanın diğer ucuna, çantasına doğru yürürüm. Evliyse, yüzük takmıyordu — ellerini üzerimde dolaştırdığı için bunu bilirdim — ama aldatanlar, verdikleri sözleri bozmak için dışarı çıktıklarında nadiren yüzük takarlar.

Zar zor bastırdığım öfkemle, çantasının ucuz fermuarını kırıp cüzdanını alıyorum ve içindekileri yere döküyorum, ama mermer zemine sadece bir anahtar takımı düşüyor. Gizli cepleri aradım ama bulamadım, çantasını dirseğimle yanıma sıkıştırıp cüzdanını açıyorum.

Ehliyetinde Brook Simons yazıyor. Organ bağışçısı. Adresi nezih bir apartman. Kilosu, boyu ve saç rengi dışında, plastik dikdörtgen bana başka bir bilgi vermiyor.

Cüzdanının her bölmesini sistematik olarak boşaltıyorum, sonra yerden anahtarlarını alıp karıştırıyorum.

Yüzük yok. Fotoğraf yok. Cevap yok.

Ben Prescott değilim. Ben avukatım.

Bu, herkese evli olduğunu dolaylı yoldan söyleme şekli miydi? Eğer müsait değilse, neden uyandığında ilk söylediği şey bu değildi? Neden bir kocası olduğunu söylemedi?

Keskin küçük dişlerinin boyun damarımın hassas derisini ısırdığını hatırladıkça kalbim çarpıyor. Başka bir erkeğe de aynı şekilde davrandığını hayal edince, kör edici beyaz bir öfke görüşümü kaplıyor.

Onun pençelerini geçirdiği, hiçbir şeyden habersiz sosyetik kadını hem kısıkanıyorum hem de nefret ediyorum.

Her şeyi çantasına tikiştirip giriş masasına atıyorum ve yatağa doğru dönünce başka bir olasılık aklıma gelince duruyorum.

Ya mutsuz bir ilişkiden kurtulmak için benim paramı ve gücümü kullanmak için beni hedef aldıysa? Bir kadının sosyal statüsünü yükseltmek için bana göz dikmesi ilk kez olmuyor.

Cevap bulamadan bu döngüye devam etmek istemediğim için Liam'ı arar ve onun hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmasını isterim.

Brook Simons hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim ve araştırmalardan öğrenemediğim şeyleri ise kendim ondan öğreneceğim. Sırları uzun süre gizli kalmayacak.

Su kesildi.

Liam ile görüşmeyi sonlandırıp, sivri dilli küçük tavşanımla yeni bir savaşa hazırlanırım. Sırtarak duvara yaslanıp, onun ön kapıdan aceleyle kaçmasını engellerim ve o banyodan çıkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

Kapıda durup odayı taradıktan sonra beni görmezden gelerek yatağın etrafında dolaşmaya başladı. Dikkatli bir ifadeyle, yatağın başucundaki masadan telefonunu aldı ve kilit ekranının yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar etrafına bakındı.

Şalı, benim takım elbisenin yanındaki dolapta asılı olduğu için çarşafların arasında bulamayacak, ama ben çenemi kapalı tutuyorum ve o yatak örtülerini karıştırırken esnek hareketlerini ve dik göğüslerini izlemekten zevk alıyorum.

Kolumun altını çimdikliyorum, acının tam bir ereksiyonu engelleyeceğini umarak, ama sinir uçlarım onun dişlerini hatırlayarak zıplıyor, bu yüzden kollarımı indirip koridoru geçip ön dolaba gidiyorum. Şalını askıdan çıkarırken onun keskin nefes alışı beni neşeye dolduruyor. Parmak ucuma takılı şalı ona uzatıyorum.

Dişlerini sıkar ve odanın diğer ucuna doğru bana doğru yürür. Her adımda dar elbisesinin içindeki kıvrımları hareket ederken, içimi zevk ve açlık dalgaları kaplar.

sıkı elbisesinin içinde dalgalanıyor.

Elini elbisenin üzerine koymadan yarım saniye önce kolumu çekiyorum. O öfkeyle nefes alır ve yumruğunu yanına indirir. Bakışları doğrudan hayalarımı delip geçer.

"Yarın sabah saat sekizde işinin ilk günü için görüşürüz," diyorum.

"Ama yarın pazar," der dişlerini sıkarak. "Ee?" diye karşılık veririm.

Göz bebekleri küçülür. Öfke omuzlarını gerginleştirir.

Onun öfkesini beklerken heyecan omurgamdan aşağı yayılır, ama sakın tepkisiyle beni şaşırtır.

"Pazar sabahı saat sekiz ideal bir saat değil, önceden haber verilmemesi de öyle, ama sözleşmemizde belirtildiği gibi, reddetmek için geçerli bir nedenim olmadığı için orada olacağım. İlk tam iş günümün sonunda görüşmek istediğim birkaç ek madde var, lütfen bunun mümkün olmasını sağlayın."

Ciddi bakışlarıyla beni olduğum yere çiviliyor. Konuşamıyorum.

Lanet olsun, o çok güzel.

Gömleğimin kollarını sıvamadan önce şalını arkamdaki çantasına bırakıyorum.

"Yarın Pazar," diye çocuklara anlatır gibi söylüyorum. "İnsan kaynakları departmanı da dahil olmak üzere tüm ofisler kapalı olacak." Ceketimi askıdan çıkarıp omuzlarıma geçiriyorum ve yakalarını düzeltiyorum. "Müzakereler Pazartesiye kadar bekleyecek," diye beyan ediyorum ve göğüs cebimden kol düğmelerimi çıkarıyorum.

Yumruklarını sıkıyor. Manşet düğmelerini yerine takarken ona keskin bir bakış atıp kaşımı kaldırdığımda, bileklerini önünde birleştiriyor.

Bu hareket göğüslerini birbirine yaklaştırıp dekoltesini derinleştirerek kollarının üzerine yastık gibi yerleştirince ağzım sulanır.

Kollarını göğsünde kavuşturur. Gözler öldürebilseydi, onun bakışlarından ölmüş olurum.

Kravatımı askıdan çeker ve boynuma geçiririm.

"Sözleşmemizde senin benim doğrudan patronum olduğun yazıyor olsa da, yasal olarak hala senin şirketinde çalışıyorum. Senin evine rapor *vermeyeceğim*," diye tersler.

Sinirlerim gerilir. Liseden beri kimse bana sesini yükseltmeye cesaret edememişti. Kollarımı indirip ona doğru yürürüm. O korkuyla kaskatı kesilir ve geriye doğru çekilir. Duvar onun geri çekilmesini engeller.

"Küçük tavşan, baştan çıkıp tekrar kucağıma atlayacağından mı korkuyor?" Avucumu başının yanına koyup ona doğru eğildim. "Şu anda tek başımıza olduğumuz için belki de tehlikedeyimdir," diye mırıldandım.

Nefesi kesilir ve göğsünden yüzüne kadar kızarır, ama gözlerindeki özlem dışında, kızgınlık belirtisi göstermez. Yüzündeki ifadesiz bakış beni kızdırır.

"Hiç tavşanın karşılık verdiğini gördün mü?" diye soruyor.

Gözlerimi dudaklarından ayırıp, çikolata rengi gözlerine dalarken boğazımdan belirsiz bir ses çıkardım.

"Tekmeliyorlar," diyor.

"Öyle mi?" diye cevap veriyorum, sertleşmiş penisimin çarpıntısı yüzünden onu pek duymadan.

Gözlerini devirir. Elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına koymak için uzanırım, ama ben ona ulaşamadan hareket eder.

Bir an boşluğa bakarak gözlerimi kırıştırıyorum, kolumun altından ne kadar çabuk kaçıp ulaşamayacağım bir yere döndüğüne şaşırılmışım, ama şaşkınlığımı bir kenara bırakıp duvardan itiyorum ve ellerimi ceplerime sokarak ereksiyonumu saklıyor ve ona tekrar uzanmamı engelliyorum.

"Yarın sabah saat sekizde hangi iş yerine gitmeliyim?" Brook, masadan şalını ve çantasını alırken sorar.

Ceketimin cebinden bir kartvizit çıkarır ve işaret parmağımla orta parmağım arasında ona uzatırım.

"Bu numaraya adınızı yazıp gönderin, kişisel asistanım size adresi gönderecektir."

Bana ihtiyatla bakar. Dişlerimi sıkıp sessizce beşe kadar sayarım ve sonra cevap veririm.

"New York'ta birden fazla ofis binam var. Apartmanımın yakınındaki daha küçük çalışma alanında buluşalım."

Hala kartı almadığında iç çekip dağınık çantasına koyuyorum.

"Merak etme, küçük tavşan." Çömeliip ona uzanarak sandaletlerini önüne koyuyorum. "Yalnız olmayacağız, bu yüzden bu yumuşak ayaklarını bana karşı kullanmana gerek kalmayacak," diye söz veriyorum.

Çıplak ayak parmaklarını yere kıvırıyor ama ben onun gözlerine bakmak için vücuduna doğru eğilirken yerinde duruyor.

"Seyirciler beni 'atlamaktan' alıkoymadı" —evet, küstah küçük sürtük parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yapıyor—"kucağına. Şiddet uygulamak için mahremiyete ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Senin keskin dişlerini her zaman bedenimde hoş karşılayacağım, bu yüzden benim yüzümden çekinme," diye alay ediyorum.

Yüzümü inceledi, nefes aldı ve dudaklarını şimdiye kadar gördüğüm en tatlı gülümsemeye bükdü.

"Özür dilerim Bay Ricco, ama cehenneme git."

Göğsümden habersizce bir kahkaha kaçır. Onun ayak bileğine uzanırım, ama o geri adım atar, kolumu kenara iter, sandaletlerini alır ve ben tepki veremedimden ön kapıyı açar. Yavaş ve ölçülü bir hareketle ayağa kalkar, takım elbisemi düzeltir ve sayısız iş görüşmecisini alt ettiğim bakışımla onu yerine sabitlerim.

"Benim için bir zevk olacak, Bayan Simons," diye söz veriyorum.

Gözleri büyüdü, sonra yüz hatları sertleşti. Bayan demeliydim, ama onu sanki evliymiş gibi hitap edemedim. Beni düzeltmedi, ama koridora adım atarkenki sert ifadesi her şeyi gizleyebilirdi.

Ateş içimi yakıyor. Ana yatak odasına gidip soyunuyorum ve cam duşa giriyorum. Su tenimi yakarken, avucumu soğuk mermer duvara dayayıp sertleşmiş penisimi okşuyorum.

Brook'un beni yeni zirvelere taşıyacağı düşüncesine rağmen, boşalmamı geciktirip sırtımı buz gibi duvara yaslarım. Her vuruşun sonunda bileğimi çevirdiğimde uyluklarım kasılır ve testislerimde erimiş lav kabarcıkları oluşur.

Elimi göğsümden yukarı doğru kaydırıyorum ve parmak uçlarımla boğazımda bıraktığı izleri okşuyorum.

Zevk içimi kaplar. Uzun, nefes kesici fışkırmalarla boşalırım.

Spermimin giderden akıp gitmesini izlerken, düşüncelerim netleşir ve dudaklarımdan kötücül bir zevk sızar.

Benimle ilişkiye girme nedenleri ne olursa olsun fark etmez. Brook'u çaresiz kalıp her fantezisini gerçekleştirmem için bana yalvarana kadar oyalamaya devam edeceğim ve şehvetimi iyice giderip bu saçma saplantıdan kurtulduktan sonra, arkama bakmadan onu bir kenara atacağım.

İntikamımı alacağım. Beni aldattığına pişman olacak. Brook Simons'ı yok etmek benim hakkım.
Sadece benim.

BÖLÜM 5

Brook Simons

Boş bardağı çöp kutusuna atıp, ilk kahvem çantaya girmeden ikinci kahvemi içmeye başlıyorum. Saatime bir göz atıp, ışık değişir değişmez karşıya geçiyorum.

Rahat atmosfer karşısında dişlerimi sıkıyorum. Işıklarda bekleyen arabalar ve yolun karşısına rahatça geçen insanlar olmasına rağmen, hiçbir taksi şoförü kornaya basmıyor ve hiçbir yaya küfürlü sözlerle karşılık vermiyor. Sabah trafiğinin şiddetli rekabeti, resmi çalışma haftasının başladığı yarın sabaha kadar başlamayacak.

Şanslıyım ki, akademik rakibim ve ilk aşkım olan yeni patronumun yanında çalışmak için bilinmeyen bir ofise gidiyorum, hem de onu sarhoş bir halde taciz ettikten sadece yirmi dört saat sonra, *bir pazar* günü.

Neden zihnim hafta sonu çalışmanın tabu olduğu gibi hafta günlerine takılıp kalıyor bilmiyorum. Annemin ameliyatından bu yana hiç izin almadım ve o zaman bile, annem iyileşirken vaka notlarını inceledim ve derslerimi çalıştım.

Hepsi *onun* beni kışkırtması ve alay etmesi yüzünden. Matteo Ricco, gençken bile beni sinirlendirmeyi ve kızdırmayı iyi bilirdi; bu da genellikle ikimizin de en iyi performansımızı sergilememize yol açardı, ama onun alaylarının sıcaklığı, varlığından haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkarıyor.

Hiçbiri önemli değil. Matteo Ricco bundan sonra sadece patronum olabilir. İsteddiği kadar kaba veya seksi olabilir; hiçbir şey profesyonel kişiliğimi bozamaz.

Telefonumdaki adrese bakıp uzun, parlak binaya göz gezdiriyorum.

Küçük çalışma alanıymış, hadi oradan. Burası ailemin apartman kompleksinden bile daha büyük.

Kahvemin son yudumunu içip kaldırımda çöp kutusu arıyorum, ancak bu tür şık binaların çevresinde nadiren çöp kutusu bulunur. Sürpriz bir şekilde, kaldırım kenarında birkaç şık gri çöp kutusu dizili

ve boş bardağımı içine attığımda, dibinde bulunan birkaç parça, çöp kutularının sık sık, muhtemelen her gün boşaltıldığını kanıtlıyor.

Çoğu lüks işletme, evsizleri ve ücretsiz çöp atma alanlarından yararlanmak isteyenleri uzaklaştırmak için elinden geleni yapar, ancak kaldırımlar, yeni çağın düşmanca mimarisine sahip olmamasına rağmen bina kadar tertemiz. Aylakları durduran tek görünür işaret güvenlik kameraları.

Kapıda bir güvenlik görevlisi bile yoktu, ama pazar sabahı saat yedi kırkta, muhtemelen kapıyı kilitli tutuyorlardı.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Bay Ricco'nun asistanının gönderdiği kısa mesajda sadece kararlaştırılan saat ve bina adresi olduğunu görüyorum. Oda numarası, iletişim bilgileri veya kapı kodu yok.

Ya Matteo'nun asistanı da kendisi kadar pisliğin tekidir ya da adamın kendisi sadece adresi göndermesi için kesin talimat vermiştir.

Cam duvarda yansımamı kontrol edip takım elbisenin yakalarını düzelttikten sonra ön kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Belki daha az ciddi bir kıyafet giymeliydim, ama yeni patronum bana herhangi bir talimat vermedi ve işin gerçekte neyi gerektirdiğini bilmediğim için, en iyi ve en kötü olası sonuçlara uygun giyinerek geldim.

Bir yanımda, babamın beni kara listeye aldığını fark ettiğine göre, yüzüme gülüp, avukat ekibiyle birlikte beni kapı dışarı edeceğini ve şirketini karaladığım konusunda sahte bir dava açacağını düşünüyor. Ancak, iş sözleşmesini imzaladığım ve burada çalışmayı sözlü olarak kabul ettiğim için, elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliyim.

Kaynar kahve fincanını o kadar uzun süre tuttuktan sonra, soğuk kapı kolu buz gibi geliyor, ama kilitli olacağını düşünerek çekiyorum.

Kapı direnç göstermeden açıldığında tereddüt ediyorum.

İçeriden biri boğazını temizliyor, ben de binaya girip kapı kapanırken yana çekiliyorum.

Ön tezgah tavandaki ışıktaki parıldarken, şık sandalyeler ve zarif halılar cilalı zeminde resim gibi mükemmel bir denge içinde duruyor.

Koyu gri pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyen bir adam, tabletini hazır tutmuş, berrak mavi gözlerinde rahatsızlık ifadesiyle duruyor.

İleri adım atıp elimi uzattım.

"Günaydın! Benim adım..."

"Brook Simons, evet, biliyorum. Beni takip edin," der ve omzunun üzerinden küçümseyen bir hareketle arkasını dönüp koridorda kayar gibi yürür.

Peki, tamam. Sıcak bir karşılama beklemiyordum, ama bu çok saçma. Gururumu sözleşmede vaat edilen rakamların altında gömerek bu saygısızlığı not ediyorum.

Okurken ve anneme bakarken sayısız part-time işte çalıştım. Bu adamın bana yapacağı hiçbir şey beni etkilemez. Halledebilirim.

Takım elbisenin önünü sakınleştirici bir hareketle düzelttikten sonra, elimi yanıma indirip, hoş karşılanmayan ev sahibini takip ederek binanın derinliklerine doğru ilerledim. Lüks bir asansöre binip labirent gibi koridorlardan geçtikten sonra, daha önce hiç görmediğim türden cam duvarlı bir toplantı odasının önünde durdu. Renkli puflar, tuhaf şekilli tabureler ve farklı yükseklikteki masalar odanın her yerine dağılmıştı. İki duvar ekranlarla kaplıyken, üçüncü duvar ise şehrin muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerden oluşuyor. Güneşin ilk ışınları yüksek binaların üzerinden doğuyor.

"Son yarışmacı kadar geç kalmadınız, ama işte liste. Toplantı on sekiz dakika sonra başlayacak. On üç dakika sonra hazırlıklarınızı kontrol edeceğim," diyor isimsiz adam.

Bana bir not defteri uzatıyor, ama ben almıyorum. Yemin ederim, bu kadar sert bakmaya odaklanmasaydı, gözlerini devirecekti.

Bunun yerine, cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum, bir fotoğraf çekiyorum ve bana saat ve adresi gönderen numaraya gönderiyorum.

Adamın cebinden bir ses geliyor.

Gönderenin yanındaki simgeye tıklayıp ona telefonumu uzattım. Kaşlarını kaldırdı.

"İletişim bilgilerinizi alabilir miyim?" diyorum.

Dudakları şaşkınlıkla büzülür. Saatile bakarım.

"On iki dakika," diye meydan okurum ve o kabul edene kadar listeyi almayı reddederim.

Kaşlarını çatarak, telefonumu parmaklarımdan kapar. "Bu resmi silebilirim," diye homurdanır.

"Evet, silebilirsin, ama bu, fotoğrafı veya zaman damgasını depolama bulutumdan veya servis sağlayıcımızın kayıtlarından silmez," diyorum ve not defterini ondan alıyorum.

Profesyonel tavrımın arkasına sakladığım keyfimle, kirpiklerimin arkasından onu izlerim ve ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra, öfkeyle bilgilerini girerken listeyi incelerim. Telefonumu bana geri ittiğinde, onu alırım.

"Teşekkürler, Bay Brunswick. Üç sorum var," diyorum.

Sinirlenmesi üç katına çıkar, ama umurumda değil. Bu çamurlu sulara onu müttefikim olarak görmek güzel olurdu, ama selam vermemesi nedeniyle bu kolay bir iş olmayacak.

"Diğerleri gibi sadece şikayet edeceksen, o zaman..." "Mekanın dezenfekte edilmesi veya estetik temizlik yapılması gerekiyor mu? yedinci ve sekizinci maddeler için gerekli malzemeler nerede ve içecek siparişi için belirli bir kafe var mı yoksa herhangi bir teslimat yeterli mi?"

Onun cevabını beklerken saniyeler geçiyor. Bay Brunswick sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana bakıyor. İç çekip saatime bakıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bay Ricco bana başka bir asistan işe alacağını söylememiştin," diye somurtarak söylüyor.

Ah. Kendi pozisyonunu koruyor. Omuzlarımdan düşen hayal kırıklığım, parlak zemine karışır. İyi bir işi korumak ne kadar zor olabilir, biliyorum.

"Hiç kişisel asistanlık yapmadım ve sizin pozisyonunuzu almayı hedeflemiyorum, ancak hizmet sektörünün farklı alanlarında on yılı aşkın deneyimim var, bu yüzden burada olduğum sürece hayatınızı olabildiğince kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum.

Bir kez daha bana baktığında merak ve güvensizlik var, ama gözlerindeki düşmanlık azalıyor.

"Neden bu stajı kabul ettin?" diye soruyor.

Bir an durdum. Görünüşe göre Bay Ricco ona benim hakkımda hiçbir şey anlatmamış. Sekiz dakika her şeyi açıklamak için yeterli değil.

"Listeyi tamamladıktan sonra bu soruya cevap verebilir miyim?"

Brunswick'in gözleri şaşkınlıkla parlar. Dudaklarını ısırır, sonra parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirir ve iç çeker.

Klasik bir yakışıklılıkta, uzun ve ince yapılı, özenle dağınık saçları ona çok yakışıyor. Carol ve sınıf toplantısındaki diğer bayanlar onun görünüşüne hayran kalırlardı, ama bizim hoş olmayan tanışmamız olmasa bile, ona hiç ilgi duymazdım. Romantizm ve iş birbirine karışmaz.

"Kahveler yolda, malzeme dolabı köşede ve toplantı odası temiz. Sadece düzenlenmesi gerekiyor," diye itiraf eder.

Ses tonundaki kibirli huysuzluk, beklediğimden o kadar farklı ki, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum.

Rahatlayarak gülümserim, ama telefonumu cebime koyar ve çantamı daha sıkı tutarım.

"Bana yeni başlayan biri için kendini tehlikeye atacak biri gibi gelmiyorsun. Bu sabah ne kadar erken geldin? Hafta sonu toplantıları normal mi? Bay Ricco benim sana yardım etmemi istiyorsa, bir dahaki sefere nasıl daha iyi yardımcı olabilirim?"

Rahatlamam ve heyecanım beni ele geçiriyor ve daha iyi düşünebilmeden hızlıca sorularımı sıralıyorum. Kişisel asistanın asistanı olarak çalışmak ideal bir iş değil, ama son on yılda yaptığım temizlikçi, garsonluk veya diğer yarı zamanlı işlerden daha iyi.

"Üzgünüm, bir anda çok fazla soru sordum," diyorum. "Bu sabah zaten çok iş yaptınız, odayı ben bitireceğim. Kahveyi beklerken lobide dinlenebilirsiniz."

Kapıdan uzaklaşmıyor. Çantamı sıkıca tutup savaşa hazırlanıyorum.

Elini uzatıp benimle tokalaşmak isteyerek beni yine şaşırttı. Elini tutuyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Simons. Bay Ricco, odanın ortasının boş kalmasını ve koltukların kuzey ve doğu duvarları boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmesini tercih ediyor," diyor.

El sıkışmamız biter bitmez zeytin dalını alıp işe koyuluyorum, odaya girerken çantamı kapının yanındaki yere bırakıp en yakın koltuğa oturuyorum. Yeni potansiyel müttefikimin birkaç dakika koridorda durup bizi izlemesini suçlamıyorum. Matteo'nun kişisel asistanı olarak yeni gelenleri inceleme görevini üstlenecek kadar uzun süredir çalışıyorsa, muhtemelen gösterdiği kadar çok gizli sorumluluğu vardır. Çoğu ofis çalışanı pazar sabahları erkenden yatakta uyurken, onun işine ne kadar gurur duyduğunu da takdir ediyorum.

İlk puf koltuğu kuzey ve doğu duvarlarının köşesine yerleştirdikten sonra, oturma seçeneklerini sayar ve kafamda kabaca bir plan yaparım. Beş dakikadan az bir süre sonra, odanın ortasındaki dairesel halıyı temizledim ve masaları kimsenin ekranları görmesini engellemeyecek şekilde yerleştirdim. Tek sayıdaki tabureler planımı bozacak gibi görünce, en uzun masayı pencere ve cam duvarın birleştiği köşeye kaydardım ve üç tarafına tabureler yerleştirdim.

Son iki pufu almak için eğildiğimde, salondaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Bay Brunswick'i beklediğimden, güven verici bir gülümseme takınıp, büyük pufları yerden kaldırırken arkama dönüyorum.

Geniş omuzlar kapı çerçevesini doldurunca kalbim ağzıma gelir. Matteo'nun ela gözlerindeki altın rengi benekler sabahın erken saatlerinde parıldıyor.

Sabahın bu saatinde bu kadar yakışıklı ve dinç görünmeye hakkı yok. Bütün gece dönüp durduktan sonra, kendimi kirli bir bez gibi hissediyorum, sıkılmış ve kurutulmak için mutfak lavabosunun kenarına bırakılmış, buruşuk ve iğrenç.

onun parlak yüzü ve mükemmel vücuduna kıyasla kendimi kirli bir bez gibi hissediyorum.

Onun lezzetli bir şekilde sarılmış vücudu. Dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli gömlek, bej renkli pantolon, siyah aksesuarlar ve rahat ama düzenli bir saç stiliyle, gündelik ve profesyonel unsurları mükemmel bir şekilde birleştiriyor. Onu yalamak mı yoksa cazibeden kaçmak için kendimi pencereden atmak mı istediğime karar veremiyorum.

Kendimi toparlayıp, yüzüme kibar bir gülümseme takınıyorum, onun kaşlarını çatmasına rağmen.

"Günaydın, Bay Ricco."

Damarlarımda hissettiğim titremeyi, binaya girmeden önce içtiğim iki fincan kahveden kaynaklandığını düşünmeye çalışıyorum, ama kafein hiç meme uçlarımı sertleştirip klitorisimi titretmemiştir.

"Toplantı beş dakika sonra başlayacak. Oda neden hazır değil, Bayan Simons?"

Sert tonuna rağmen, derin ve kaba sesi - sanki uyanır uyanmaz söylediği ilk sözlermiş gibi - içimde titreşiyor ve akıl sağlığımı tehdit ediyor.

Dişlerimi sıkıp ona sırtımı dönerek işimi bitiriyorum. Son fasulye torbasını yerine koyduktan sonra, nazik gülümsememi pekiştirip ona doğru dönüyordum.

Bay Brunswick koridorun sonundaki köşeyi döner, durur ve patronumuzla benim aramda endişeyle bakışır, gerginliği açıkça hissetmiştir.

"Oda hazır, Bay Ricco, ama Bay Brunswick burada olmasaydı hazır olmazdı."

Hazel gözleri dehşetle kısıılır. Heykel gibi göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur, bu hareket yakasını kaydırır ve köprücük kemiğindeki solmuş morlukları ortaya çıkarır. Sarhoşken yaptığım hatayı hatırlayınca kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

Bay Ricco, bir ders vermek için kendini topluyormuş gibi nefes aldığı anda, ellerimi önümde birleştirip ona önceden davranırım.

"Saat sekizde gelmemiz için sözlü ve yazılı talimat verdiniz. Nezaketen saat yedi kırkta orada idim. Bir daha bunu yapmayacağım."

Bay Brunswick'in kaşları altında daha da yukarı kalkarken, Bay Ricco'nun kaşları şaşkınlıkla eğildi.

Sabrim taşar. Sayısız otoriter, memnun edilmesi imkansız patronla çalıştım, ama Matteo'nun bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim. Babamın ona sorun çıkarmaması için beni kovmak için bahaneler uyduruyor olmalı.

"Yeni bir çalışan olarak, bu durumu iki şekilde yorumlayabilirim. Ya liderlik becerileriniz o kadar zayıf ki doğru talimatları veremiyorsunuz ya da beni kötü bir durumda yakalamak için kasten bilgi sakladınız. Her iki durum da uzun süredir çalışanlarınız ve bu toplantıya katılanlar için adil değil. Beni küçük düşürmek için daha az yıkıcı yollar bulmanızı öneririm, efendim."

Matteo'nun çenesindeki kas seğiriyor ve gözlerinden öfke parlıyor, ama kendimi savunmaktan pişman değilim, bu yüzden yerimden kıpırdamıyorum.

Bay Brunswick çenesini yerden kaldırır ve öne doğru adım atar.

"Not aldım, Bayan Simons."

Kısa cevabına rağmen, ifadesinde ve ses tonunda büyük bir hoşnutsuzluk ve nefret var.

Omzunun üzerinden asistanına söylediği sonraki sözleri neredeyse kaçırıyordum.

"Bay Brunswick, içecekleri masaya koyun ve Bayan Simons'a listeyi verin. O üyeleri karşılayacak ve kahvelerini ikram edecek," diyor.

Ağzım kurur ve damarlarımdaki kafeinle birlikte gerginlik de artar, ama derin bir nefes alıp kararlılığımı pekiştiririm.

Bay Ricco geri çekilip ortadan kaybolmak yerine, kollarını yanlarına indirip odaya girer. Cam duvarlar ve güneş ışığına rağmen, odası onun varlığıyla küçülür. O

Elini cebine soktuğunda, gözlerim bu hareketi takip etti ve kasıklarına takıldı. Utanç, merakımı silip süpürdü ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Yine de, bu istek sizin için fazla olabilir, Bayan Simons?" Ses tonuna rağmen soru sormuyor; benimle alay ediyor. O orta halıya doğru yürürken kendimi hazırlarım. "*Zayıf liderlik becerilerim* nedeniyle, hafta sonu toplantısı için fazla şık giyinmişsiniz," diyor.

Öfke, göğsümde bir cehennem ateşi yakıyor. Yıllar boyunca kibirli patronlarımdan gördüğüm her küçük hakaret içimi kaplıyor ve bana saldırmamı emrediyor.

Matteo Ricco bu oyunu benimle başlattığına pişman olacak. Bakalım kim önce yalvaracak.

BÖLÜM 6

Matteo Ricco

SERT DURUŞU ve ince çizgiye dönüşmüş dudaklarıyla Brook bana öyle şiddetli bir bakış atıyor ki, parmak uçlarım onu dokunmak için kaşınıyor, ama ben cebimdeki kalçama tırnaklarımı geçirip meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum.

Takım elbisesinin kadınsı kesimi olmasına rağmen, bu kıyafet bir mahkeme salonuna yakışır, gündelik bir toplantıya değil.

Ellerini kaldırırken, zengin kahverengi gözlerinde öfkeye kötücül bir parıltı ekleniyor. Birkaç pratik hareketle saçındaki tokaları çıkarıyor, saçlarını kabartıyor ve tokaları cebine atıyor. Ceketinin düğmelerini açıp omuzlarından çıkarıyor, koluna asıyor ve bakışlarımla karşılaşiyor.

Zarif parmaklarıyla kravatının düğümünü çözüp kumaş şeridini boynundan çıkarırken beni esir alıyor. Duygusal bir rahatlıkla, kirli beyaz gömleğinin üst üç düğmesini açıyor ve kumaşı ayırarak kremi tenini ortaya çıkarıyor.

Dün geceki rahatlama hiç de yeterli değildi. Omurganın dibinde ihtiyaç nabzı atıyor ve testislerimde lav kıvrımları oluşuyor.

Brook, gömleğinin kumaşını gövdesinden çekerek sadece alt kenarı içe sokulmuş halde bırakır ve profesyonel kıyafetine rahat bir kesim kazandırır. Sonunda bakışlarımı kalçalarından ayırdığımda, ilgimi okuduğunda gözlerindeki memnuniyet doğrudan sikime yönelir.

Lanet olsun, bu raundu o kazandı. Sabah güneşinde parıldayan koyu renk saçları ve yüzünü aydınlatan zaferle, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi kadın. Benim sikimin üzerine boşaldıktan sonra da aynı ifadeyi takınacak mı merak ediyorum.

Bariz yenilgime rağmen bu kadar kolay pes etmek istemediğimden, ilgimi gizlemeden onaylayarak başımı sallıyorum.

"Çok daha iyi, Bayan Simons."

Onu kızdırmak için son sözü söylemeyi seçerek, ekranların olduğu duvara doğru yürüyerek onu başımdan savarım. Sistem uzaktan kumandasını

ve monitörleri hazırlarken, Brook asistanıma yaklaşır ve tableti ve talimatlarını itiraz etmeden kabul eder.

Ona verdiğim saatte geleceğini umuyordum, ama geçmişimizi unutmşum.

Lisenin ilk yıllarında, kimin sınıfa en erken gelebileceği konusunda rekabet ederdik. Nadiren kazanırdım. Ne kadar erken sınıfa girsem de, o çoktan yerine oturmuş, kafasını dersine gömmüştü, ama son sınıfta bir sabah, zil çalmadan yarım saniye önce sınıfa girerek durumu tersine çevirdi. Her zamanki gibi sakin ve yüzünde açıkça küçümseme ifadesiyle, çikolata rengi gözleriyle beni koltuğuma çiviledi ve ders öncesi çalışmadan en yüksek notları alabileceğini ilan etti.

Bir daha asla sınıfa ilk gelen kişi olmadı. Gelişleri her zaman çok düzensiz görünüyordu, ama ben oturduktan sonra koridordan içeri girmesini izlemeye alıştım. Onu görmek, yaptığı yorumlardan her zaman daha önemliydi. Onun önceki dakikliğini unuttum.

Bir daha yapmayacağım bir hataydı. Tam zamanında gelip fikrini söyleyeceğini düşünmüştüm, ama erken gelip planımın eksikliklerini ortaya çıkardı. Asistanımın sıkı çalışmasını bozmakla aptallık ettim. Liam Brunswick, neredeyse yedi yılını bana ve şirketimin başarısına adadı. O olmasaydı, günlük hayatım kaos içinde olurdu. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Ona gülümsediğinde kararlılığım sarsılıyor.

Kıskançlığımı bir kenara bırakıp monitörlerdeki beyaz tahta özelliğini seçtikten sonra salona doğru yöneldim. Bay Brunswick başını sallayarak beni takip etti ve odadan çıktı. Brook tableti inceleyip kahve siparişini öğrenirken, asistanımı salonun diğer ucuna götürdüm ve onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuştum.

"Simons Hanım'a, öngörülebilir gelecekte toplantı hazırlıklarını devralması için ihtiyaç duyduğu her şeyi verin." Omzunun üzerinden ona endişeli bir bakış attığını görünce, onu yerine oturtacak en uygun kişinin o olabileceğini anlıyorum ve şöyle diyorum: "Onu asistanınız gibi davranın ve yetenekli olduğunuzu düşündüğünüz sorumlulukları verin."

Tereddüt ettikten sonra başını sallar. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. "Sizi rahatsız eden ne, Bay Brunswick?" diye sorarım.

Ona hiç yakışmayan bir tereddütle, elini saçlarının arasından geçirip sırtını düzeltir. Beynim, onun yanında bir yığın kağıt ya da cihaz olmadığı bir anı hatırlamaya çalışır. Yedi yıldır ilk kez boş ellerle karşımda duruyor olabilir.

"Asistan yardımcısı olmak için fazla nitelikli görünüyor," diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu izlenimi size ne veriyor?" diye soruyorum, ancak aynı düşünce benim de aklımda yankılanıyor, çünkü o tableti arkasına saklayıp farklı kahve fincanlarını göstererek sessizce isimleri sayıyor.

"O, görüşme yaptığımız diğer stajyerlere hiç benzemiyor," diyor.

"Haklısın. O stajyer değil. Onu çoktan işe aldım," diyorum.

Sanki onu sırtından bıçaklamışım gibi sertleşiyor.

"İş performansından memnun değil misin?" diye soruyor.

Kahretsin. Küçük tavşanımı yanımda tutmanın ötesinde, onu işe almanın sonuçlarını düşünmemiştim.

"Hayır, memnunum. İstifa veya unvan değişikliği talebinde bulunmadığın sürece kişisel asistanım olarak kalacaksın. Brook, yani Bayan Prescott, şey..." Dilimin yaramazlığını lanetleyerek yeni adını dudaklarımdan zorla çıkarırım. "*Bayan Simons*, iş arayan eski bir tanıdığım, bu yüzden birkaç ay önce konuştuğumuz asistan yardımcısı pozisyonunu geçici olarak doldurması için onu işe aldım."

"Yani geçici olarak mı işe alındı?" diye soruyor.

"Evet, ama onun sorumluluklarını sınırlamayın. Bayan Simons'ı çalışması için işe aldım, yer kaplaması için değil," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Bayan Simons istese bile yer israfı yapamaz," diye mırıldanır.

Yüzünde hoşnutsuzluk ifadesine rağmen, ses tonundaki takdir beni kızdırır.

"Kararınızı sorguladığım için özür dilerim Bay Ricco, açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim. Dün istediğiniz iki belge de hazır, şimdi bakmak isterseniz," diyor, Brook'un geçmişini araştırma raporunu ve restoranın güvenlik kamerası görüntülerini kastederek.

"Onları çantama koyun, bu akşam inceleyeceğim," diye cevap veriyorum.

Talimatımı her zamanki stoik tavrıyla kabul eder, ben de başımı sallar ve koridordan toplantı odasına doğru yürürüm. Brook beni kapıda durdurur.

"Kahveniz, Bay Ricco," diyor.

Tek kullanımlık seyahat kupasını alıyorum, tıslıyorum ve elimi yakmadan masaya koyuyorum. Yalıtımlı kılıf olmasına rağmen, parmaklarım sıcaktan yanıyor.

Brook'un bileğini tutup elini yüzüme doğru çekerek parmaklarını kontrol ediyorum. Fincanın altını tuttuğu yerde avucunun etrafında parlak pembe bir iz var.

Kolunu çekiyor ama ben tutuşumu sıkılaştırıp yüzüne sert bir bakış atıyorum.

"Yaralanırsan bana bir faydan olmaz. Ayrıca, koşup babana ağlayamazsın, değil mi? Merhem almak için benimle gel," diyorum.

Onu peşimden çekince, topuklarını yere vurur ve şaşırtıcı bir hareketle bileğini elimden kurtarır. Ona bakmak için döndüğümde omzumla kapı çerçevesine çarpmak üzereydim.

"Merheme ihtiyacım yok. Ben iyiyim," diyor.

Tsk diye ses çıkararak elini tutmaya çalışıyorum. O ise dönüp uzaklaşıyor. Kalbi, ince boynunda hızla atıyor ve gözlerinde öfke parlıyor.

"Ben senin istediğin gibi çekip sürükleyebileceğin bir çocuk ya da oyuncak bebek değilim. Ben bir yetişkinim ve bir kadıyım, bu yüzden..."

"Sizin ne olduğunuzu *çok* iyi biliyorum, Bayan Simons," diye, şehvet ve hayal kırıklığıyla boğuk bir sesle sözünü kesiyorum.

Göz bebekleri küçülür. Çenesini kaldırır.

"Ben sizin alışanınızım," diyor.
Kaşlarını kaldırıyorum. Gözlerini
kısıyor.

"Bana Bay Brunswick'e davrandığınız gibi davranmalısınız," diye talep eder.

Alaycı bir şekilde glerim ve ona doğru yürürüm. Ben bir adım attıkça o bir adım geri çekilir.

"Bay Brunswick kucağıma tırmanıp benden faydalanmadı." Kalçasını masaya çarptı ama vücudunu eğdi ve adımlarıma ayak uydurmaya devam etti. "Asla keskin küçük dişlerini etime batırmayacak ya da pençelerini göğsümde gezdirmeyecek. Asla boğazımı yalamayacak. Asla inleyip bana karşı kıvranmayacak."

Topuğu fasulye torbasının kenarına takılır. Dengesi bozulur ve geriye doğru eğilir. ne atılır ve onu yakalarım. Kalkarken kollarıma mükemmel bir şekilde sığar ve göğsünü göğsüme yapıştırırım.

"Sen asla sadece bir çalışan olmayacaksın, Brook. Sen benimsin. Tamamen benim."

Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum, ama bir kez ağızımdan çıktıktan sonra geri almayı reddediyorum. Onun tepkisi çok cezbedici. Nefesini tutuyor ve sessiz bir şok içinde bana bakıyor. Penisimde zonklayan ihtiyaç, onun gözlerinde yankılanıyor. Uzun parmaklarını ensesine doluyorum. Titriyor. İhtiyacı olan bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor. Açık dudakları çok büyük bir cazibe. Başımı eğiyorum.

Yüzünü çevirip beni itti. "Dur. Bırak beni," diye tısladı.

Onu ayağa kaldırıp uzaklaşmadan önce ensesini sıkıca kavradım. Dengesi yerine gelene kadar bekledim ve sonra kalçasını bıraktım. Bir adım geri çekilip gömleğini düzelttikten sonra soğuk kahverengi gözlerini bana dikti.

"Ben sizin değilim ve asla olmayacağım, Bay Ricco," diyor.

"Nasıl isterseniz, *Bayan Simons*," diyorum, yeni yasal adını vurgulayarak, hayatını bana teslim etmeden önce söylediği son sözleri hatırlatıyorum.

Öfke onun yüzünü kaplarken, sırtımdan bir zevk okları geçer.

Benim neyi yanlış yaptığımı düşündüğü önemli değil, bacaklarının arasındaki acıyı dindirmem için bana yalvarana kadar tüm sırlarını ortaya çıkaracağım ve tüm engellerini ortadan kaldıracağım.

Asansör koridorun uzak ucunda çaldığında, katılımcıların yakında geleceğini haber vererek, sırtarak arkasını dönerim.

Kahvemi alıp köşedeki masaya oturduğumda, Bayan Simons öfkesini profesyonel bir tavırla gizler ve tabletteki fotoğraflı katılımcı listesini son bir kez gözden geçirir, ardından tableti kahvelerin yanına bırakıp kapının yanında yerini alır.

İlk grup insanlar geldiğinde, lise yıllarında asla göstermeyeceği bir özgüven ve rahatlıkla onları selamlar.

Sınıf arkadaşlarımız tarafından genel olarak sevilen Brook, oldukça utangaç ve berbat bir konuşmacıydı. Ona bir test veya kompozisyon verin, gözünü kırpmadan mükemmel bir şekilde yapar, ama onu kalabalığın önüne çıkıp konuşmaya zorlayın, bir robota dönüşür.

Şimdi ise korkusunun izi bile yok. Gülümsüyor, kendini tanıtıyor ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi küçük sohbetler yapıyor. Hala çok sıcak olan kahvemi yudumlarken, hayranlığımı ve kızgınlığımı fincanımın arkasına saklıyorum.

Yine beni engelliyor. Kamu önünde konuşma derslerinde yaşadığı korku artık onu rahatsız etmiyor. Onun korkusunu yenmesini hem nefret ediyorum hem de takdir ediyorum.

Onun becerileri benimkilerle yarışıyor. Bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Ben de sosyal ortamlarda zorlanıyordum — aramızdaki benzerlikler, onun benimle arkadaş olmak istediğini düşünmemi neden oldu — ama kalabalık önünde konuşmakta başarılıydım. Bilgileri başkalarının anlayabileceği bir şekilde aktarmak benim için başlı başına bir ödül.

Onun gösterdiği büyüme beni hayrete düşürüyor. Gülüp başkalarına iltifat ederken bambaşka bir insan gibi görünüyor.

Brook Simons bir kez daha kazandı.

Onu hafife aldım. Yine.

Yüzümü buruşturarak, bir yudum kaynar fasulye suyunu yutuyorum ve yanığın mideye kadar ulaşmasını izliyorum.

Aşırı hevesliydim ve hedefimi bilmeden ilerledim. Sarhoş bir gecenin ardından, onun on bir yıl önce tanıdığım kızla aynı kişi olduğunu varsaydım. Acemi hatası.

Bir daha olmayacak.

Onun sırlarını ortaya çıkaracağım, kusurlarını ifşa edeceğim ve eksikliklerini alenen göstereceğim, tüm bunları yaparken onu bana o kadar aşık edeceğim ki kendini unutacak.

Brook Simons benimle yatmak için
yalvaracak. Onu benim yapacağım.

Tamamen benim.

Yavaş, acı verici, heyecan verici adımlarla.

BÖLÜM 7

Brook Simons

HAZIR DEĞİLİM. Asla hazır olmayacağım ve bu etkileyici, şık binaya bakmak beni daha da korkutuyor, bu yüzden gözlerimi onun yüksekliğinden ayırıp kahvemi bitiriyorum ve en yakın çöp kutusuna doğru yöneliyorum.

Spor salonunun üstündeki mütevazı dairemden ayrılıp metroya bindiğimde, iş bölgesindeki parlak sokak tabelaları ve tertemiz kaldırımlar tamamen farklı bir dünya gibi görünüyor. Ait olmam gereken bir dünya, ama on yıl boyunca hayatta kalmak için mücadele ettikten sonra, ait değilim. Asla da olmayacağım ve istemiyorum, babamın ihanetinden sonra değil.

O, bu dünyadaki gücünü ve nüfuzunu kullanarak annemin mirasını çaldı ve bizi sokağa attı. Bu acımasız dünyada kendi nüfuzumu oluşturmam ve onu alt etmem, annemden çaldığı her şeyi geri almam gerekiyor.

Şimdi başlıyor. En ufak bir dayanağım var ve bu kadar uzun süre dişimi tırnağıma takarak mücadele ettikten sonra, hiçbir şey beni başarıya ulaştırmaktan alıkoyamaz.

Tek dokunuşuyla beynimi altüst eden seksi, otoriter bir pislik bile. Beni düşmekten kurtardığında, kocaman, sert vücudunun bana bastırıldığı anı hatırladığımda, meme uçlarım sertleşiyor ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Boş kahve fincanımı parlak çöp kutusuna atıyorum, bu hareketin düşüncelerimi yok edeceğini umuyorum, ama olmuyor. Matteo'nun sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Sen asla sadece bir çalışan olmayacaksın, Brook. Sen benimsin. Tamamen benim.

Kıyafetimdeki sıcaklığa rağmen omurgamdan bir titreme geçiyor. Damarlarımda hissettiğim uğultuyu kafeine bağlıyorum, ancak sadece bir fincan kahve aldım.

Ayrıca, dün öğleden sonra Bay Brunswick'in bana e-posta ile gönderdiği hoş geldin paketini, ikinci uykusuz gecemin nedeni olarak görüyorum, ancak beynim bütün gece Matteo'nun sözleriyle birlikte sarhoş anılarımdan parçalar ve karışık duygular sunarak beni meşgul etti.

Yeni iş arkadaşşıma e-postada verdiği tüm ipuçları ve bilgiler için asla borcumu ödeyemeyeceğim, ama deneyeceğim.

Zamanında gelmekle başlayacağım. Saati me bakıp, kaldırımda aceleyle yürüyen sabah kalabalığına katılıyorum.

Siyah bir sedan kaldırıma yanaşır. Kapı açılır ve muhteşem bir sarışın önümde iner. Yanımdaki adama çarpmamak için yana doğru eğilirim ve kadının yüksek topuğuna basmamak için kendi ayağıma takılıp düşerim. Açık arabanın kapısına çarptığımda omzumdan bir acı geçer, ama kolumu kalkan olarak kullanıp kafamı kapının kenarına çarpmamayı başarırım.

"Hey! Önüne bak, kaltak. Kahvemi döktün!"
"Erkek arkadaşşımin arabasından in!" diye bağıırır sarışın kadın.

Dişlerimi sıkıp acıyı bastırarak ayağa kalkıyorum, ceketimi düzeltiyorum ve evrak çantamı kontrol ediyorum. Kolumun tamamı, oluşmakta olan morluktan dolayı derin bir ağrı ile zonkluyor. Onun pahalı görünümlü ayakkabılarını kaçınmak için kendimi attığımdan, muhtemelen bir hafta boyunca morluklar içinde kalacağım.

Ama o umursamıyor bile. Yeni işime başlamadan birkaç saniye önce bir pislikle karşılaşmam çok normal.

Dudaklarıma nazik bir gülümseme yapıştırıp, arabadan uzaklaşırken telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Buzlu kahvesinin yanından akan küçük sıvı izini, elinin arkasında duran iki damlayı, park yasağı tabelasını ve kaldırımın önünü kapatan açık araba kapısını fark ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıırır sarışın kadın.

"Tıbbi taleplerim için kanıt," omuz silkiyorum ve aracın önüne geçip plakanın fotoğrafını çekiyorum.

Makyajı kızgınlığını gizliyor, ama gözlerindeki nefretin parıltısı güzel yüz hatlarını bir cadalozunkine dönüştürüyor. Koltuğundan çantasını alır, arabanın kapısını çarparak kapatır ve bana doğru yürür.

"Cesaret edemezsin," diye tısladı.

Telefonumu cebime geri koyup, tecrübemden gelen bir sakinlikle onun öfkeli bakışlarına karşılık veriyorum. Bakışları daha da sertleşiyor.

"O fotoğraflar zaten değersiz," diye homurdanır.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu fotoğraflar mahkemede tamamen geçerlidir. Denemek ister misin?" diye meydan okurum.

O, arabası uzaklaşırken öfkeyle omzunun üzerinden bakar.

"Devam et. Erkek arkadaşımın babası yargıç. Bana dokunamazsın," diyor.

"Ah. Anlıyorum. Aptal ve daha aptal. Teşekkürler."

Arkamı dönerek tartışmayı sonlandırıyorum ve arkama bakmadan onu başımdan savıyorum. Hayal kırıklığına uğrayarak, binaya girip resepsiyona yaklaşırken bile topuklarının beton zeminde çıkardığı sesleri duyuyorum. Dişlerimi sıkıp onu görmezden geliyorum, o ise lobiye geçip çalışanların güvenlik kontrol noktasından geçmeye devam ediyor.

Kimlik bilgilerimi kontrol edip bilgisayarına birkaç şey yazdıktan sonra, resepsiyon görevlisi beni duvara yaslanmış bir sıra sandalyeye yönlendirdi. ben de oturup birkaç saat beklemeyi hazırladım, ancak kayıt ekibi kayıt işlemlerimi tamamladı, ihtiyacım olan her şeyi içeren bir paket verdi, kapsamlı ama anlaşılır bir oryantasyon yaptı ve binanın yerleşim planını kısaca anlattıktan sonra beni uygun asansöre yönlendirdi ve ilk günümde bana şans diledi, hepsi kırk beş dakika içinde.

Asansör yukarı çıkarken başım dönüyor. Sabahın yoğunluğu sona erdiğinde, kapılar açılmadan önce birkaç dakikalık yalnızlığımı takım elbisemi düzeltmek, saçımı kontrol etmek ve zihnimi sakinleştirmek için kullanıyorum. Belirlenen kata çıkıyorum ve küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum.

Görkemli resepsiyon masasının arkasında, kaldırımda gördüğüm kadın oturuyor. Profesyonel maskesini düşürüyor ve yüz hatları küçümsemeye bükülüyor.

Eğer doğru yerdeysem, bu çok kötü olacak. Bir adım öne çıkıp yüzüme nazik bir gülümseme takınıyorum.

"Zamanını boşa harcama tatlım, belli ki yanlış yerdesin. Burası yönetici katı. Geri dön ve asansöre bin," diyor sarışın kadın.

Asansöre bin," diyor sarışın kadın.

Sahte endişesi sinirlerimi bozuyor, ama paketinden isim rozetimi çıkarırken ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. Boynuma kordonu takıp kartı göğsüme sabitleyene kadar somurtuyor. Tanıdığında gözleri büyüyüp eğlenceyle parıldadığında, içimde bir korku yerleşiyor.

Biri ona yeni bir asistan yardımcısı geldiğini haber verdi, şimdi de kendini üstün hissediyor. Harika. Gözlerindeki ışıltıdan anlaşıldığı kadarıyla, isim etiketinde yazdığı gibi Jennifer Lynn, hayatımı cehenneme çevirmeyi planlıyor.

Brunswick köşeden çıkmadan önce sandalyenin tekerlekleri zeminde hayalet gibi kayıyor.

"Günaydın, Bayan Simons. Tam zamanında geldiniz; Bay Ricco, ek taleplerinizi görüşmek için yaklaşık beş dakika sonra sizi bekliyor," diyor.

Selamını karşılıyorum ve yeni patronumun acımasızlığını isteksizce onaylıyorum. Ya işe alım ekibine tam güveniyor ya da taleplerimi aceleyle getirmeyi planlıyor. Her iki durumda da, bana savunmam için fırsat verdiğini iddia edebilir.

Bay Brunswick bana onu takip etmem için işaret ettiğinde, köşeyi dönüp onun peşinden gittim. Sol duvarda birkaç ofis sıralanırken, sağ tarafta toplantılar için açık konseptli bir alan vardı. Bu alanda büyük bir konferans masası, küçük toplantılar için ayrılmış birkaç dinlenme alanı ve atıştırmalık ve içecek barı bulunuyordu.

"Resepsiyon alanının diğer tarafında tam donanımlı bir mutfak, tuvaletler ve birkaç özel toplantı odası var," diyor Bay Brunswick, uzun adımlarıyla ilk iki ofisi, ben tabelaları okuyamadığım kadar hızlı geçip giderken. Koşmadan ona yetişmek için acele ediyorum.

Koridorun sonundaki çift kapının yanındaki tabelayı okumama gerek yok; sadece kurucu ve CEO bu binadaki en görkemli ofisi sahiplenmeye cesaret edebilir.

Bay Brunswick üçüncü ofisi geçip CEO'nun ofisinin hemen önündeki camla çevrili bir köşeye giriyor.

"Bu benim masam," diyor Bay Brunswick, odanın ortasındaki siyah yüzeye kaleminin ucuyla vurup, cam duvara dayalı küçük masa ve sandalyeyi işaret ediyor. "Şimdilik çalışma alanın burası."

Başımı sallayıp masaya doğru yürüdüm. Masa mütevazı bir düzenlemeydi ama bodrumdaki küçük odadan iyiydi. Ancak kollarımdaki eşyaları yere koyamadan çift kapı açıldı.

Matteo'nun ela gözleriyle karşılaştığımda aptal kalbim yavaşça takla atar.

Zihnimi beni lise yıllarına geri götürdü. Zaman onu daha gizemli ve çekici hale getirmişti. Varlığı odayı elektriklendiriyordu.

Midemdeki korku, onun bakışlarındaki soğuklukla daha da artıyor.

Yüksek topuklu ayakkabılar cilalı zeminde tıklar tıklar ses çıkarıyor. Matteo, Bayan Lynn ona seslendiğinde bakışlarını başka yöne çeviriyor. Yüzündeki ifade değişiyor. Çok fazla değil, ama gözlerinin etrafındaki yumuşama beni şimdiki ana geri getirmeye yetiyor.

Sekreterine tüm dikkatini verir. İçimde yükselen kıskançlığı yutkunur ve hoş geldiniz paketini masanın üzerine koyarım.

"Beni takip edin Bayan Simons," diyor Bay Ricco.

Çantamı da alıp cam odadan çıkıyorum ve çift kapıdan geçiyorum.

Ofisi, lüks mobilyalar ve şehir manzarasına bakan panoramik görüntüsüyle zenginlik kokuyor.

Beni, cam sehpanın etrafını çevreleyen lüks koltuklar ve koltukların bulunduğu şık bir oturma alanına götürüyor.

Onun karşısındaki kanepeye otururum ve onu bütün gece hayalini kurduğum adam olarak değil, patronum olarak incelerim. Rahat duruşu, gözlerindeki acımasız farkındalıkla uyuşmuyor. Onu hafife almak aptallık olur.

O sadece bana bakarken, ben dikkatimi masaya çeviriyorum. Su yok. Kağıt yok. Kalem bile yok.

Çantamı kucağıma alıp, hazırladığım belgeleri çıkarırım ve saatlerce kafamda prova ettiğim basit konuşmaya başlarım.

O, çoğunlukla laf kalabalığını açıklığa kavuşturan ve şartları benim lehime biraz değiştiren birkaç eklemeyi gözünü kırpmadan kabul edince, içimde büyüyen endişeyi bastırıyorum. Hiçbir şey bu kadar kolay olmaz, özellikle de Matteo Ricco söz konusu olduğunda.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

Onun etkilenmemiş tavrı beni rahatsız ediyor, ama hayal kırıklığımı küçük bir kutuya tıkıştırıp kapağını kilitliyorum, profesyonelliğimi bozmamayı tercih ediyorum.

"Cumartesi akşamları saat beş ile sekiz arasında müsait değilim," diyorum.

Öne eğilir, dirseklerini uyluklarına dayar ve "Hayır," diyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Öfke kanımı kaynatıyor. Burnumdan nefes alıp ciğerlerim ağrıyana kadar nefesimi tutuyorum. Yavaşça nefes verdikten sonra, dudaklarımı zorla gülümsemeye zorluyorum ve omuzlarımı gevşetirken ellerimi kucağıma koyuyorum.

"Evet. İptal edemeyeceğim önceden ayarlanmış randevularım var." "Hayır. İptal et."

Dişlerimi çok sıkılmaktan çenem ağrıyor, ama çenemi kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben yapmayacağım . Programım programım başka aksi boş ama Cumartesi akşamları yasak."

Dudakları kötü bir sırıtışla kıvrıldı. Damarlarımda öfkeye heyecan da eklenince, bağımlılık yaratan bir karışım ortaya çıktı.

"Senin hiçbir şeyin benim için yasak değil. Sen benimsin, Brook."

Alevler vücudumu sarıyor. Oksijen odadan kaybolurken ciğerlerim sıkışıyor ve başım dönüyor, kahvaltı yapmadığım için pişman oluyorum.

"Yanılıyorsunuz, Bay..."

O ayağa fırladığında sesim kesildi. Sehpayı dolaşıp üzerime eğildi, elini kanepeye dayadı, beni kapana kısırdı ve kendimi küçük ve çaresiz hissettirdi.

"Bana Matteo de, küçük tavşan."

Alçak sesli mırıldanması doğrudan kalbimin derinliklerine kadar titretiyor. Nefes alamıyorum.

Şehvet, yıllar boyunca öğrendiğim tüm savunma hareketlerini silip süpürüyor. "Hayır. Burası ofis. Ben..."

"*Profesyonelliğine* katlanacağım..." Bu kelimeyi lanet gibi tükürüyor. "...iş arkadaşların etrafta olduğunda, ama yalnız kaldığımızda bana adıyla hitap edeceksin."

Parmağının ucuyla yüzümün yan tarafını okşarken içim sıkışıyor. Fırtınanın ortasında donmuş gibi oturuyorum, onun ela gözlerinde yanan ateş karşısında kıpırdayamıyorum.

"B-Bay Ricco, bu cinsel taciz..."

"İkimiz de bunu istediğini biliyoruz, küçük tavşan. Beni sana sahip olmam için yalvarman sadece an meselesi," diye gürledi.

Ellerimi yumruk yapıp, irademle kendimi savunmaya çalışıyorum.

"Hayır dedim. Bundan sonra yapacağınız her şey..."

Tam boyuna yükselir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Hiçbir kadına zorla... hayatım ve asla da olmayacak. Aramızdaki ilişki sadece işveren-çalışan ilişkisi değil. Aksini iddia etmek yalan söylemek olur," diye homurdanır.

Sırtımı dikleştirip ayağa kalkıyorum. Hâlâ benden çok daha uzun boylu, ama en azından kendimi daha az savunmasız hissediyorum.

"Bir sözleşme imzaladık, Bay Ricco," diyorum.

Elini kaldırıp parmak uçlarını yakasının üzerinde gezdirir. Ona bıraktığım çizik ve morlukları izlediğini fark edince kalbim hızla çarpar.

"Alacağın her türlü yasal işlem, avukat ekibime karşı olacaktır."

Sözleri nihayet kulaklarımda çınlayan sesin arasında yerini bulduğunda, yüzümdeki tüm kan çekilir.

Onun da babamla aynı hamurdan yapıldığını unutmuşum. Etkisini kullanarak başkalarının hayatını mahvetmekte hiçbir sakınca görmüyor. İçimde öfke o kadar hızlı yükseliyor ki, tüm vücudum titriyor. On yılı aşkın bir süredir biriken nefret içimi kaplıyor.

Öfkelenmeden önce bu odadan çıkmam gerekiyor.

Kısa hareketlerle çantamdan kalemi çıkarıp kağıtların üzerine vuruyorum, çantamı kapatıp ona sert bir bakış atıyorum.

"Ya imzalar ya da imzalamazsın. İşe alınır ya da kovulursun. Seçim senin, efendim."

Odayı terk edip binanın diğer tarafına geçerek tuvaleti bulmaya devam ediyorum.

Tuvaleti bulana kadar binada yürümeye devam ettim. Yalnız kalmak dışında hiçbir şeye odaklanamayacak kadar öfkeliydim, kendimi bir kabine kilitledim, alnımı çantama dayadım ve nefes aldım. Saniyeler geçtikçe, kanımın kaynaması yavaşladı ve öfkemi aşan hislerim ortaya çıktı.

Hayal kırıklığı, uzuvlarımı kurşun gibi ağırlaştırır. Matteo Ricco'ya güvenmemem gerektiğini kendime söylememe rağmen, içimde hapsolmuş umutlu genç kız ona güvenir.

Yüksek topuklu ayakkabılar fayanslara tıklıyor. Kollarımı yanlara indirip gözlerimi tavana çeviriyorum.

Bu, cehennemden çıkmış bir sabah olmalı.

Omuzlarımı döndürüp kollarımı salladıktan sonra derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

En azından erkekler tuvaletine değil, kadınlar tuvaletine girdim.

Cilalı mermer lavabolar ve şık aydınlatma armatürleri, burayı şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli ve pahalı tuvalet yapıyor.

Bayan Lynn, yüzünde somurtkan bir ifadeyle tezgaha yaslanarak tırnaklarını kontrol ediyor ve belli ki beni bekliyor.

Kabinlerden çıkıyorum — ki bunlar daha çok, çitalı kapısı ve tavandan tabana duvarları olan ayrı odalar gibi — ve en yakın lavaboya doğru yöneliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan Lynn?" diye soruyorum, çantamı tezgaha koyup suyu açarken.

Sanki bit bulaşmasından korkar gibi uzaklaşıyor.

"Evet, Matteo Ricco'dan uzak durun," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp aynadan ona kayıtsız bir bakış atarken ellerimi musluğun altına tutuyorum.

O, burnunu çekip ayağını yere vurur, bu da topuklu ayakkabılarla etkileyici bir harekettir.

"Bir buçuk yıldır bu şirkette köle gibi çalışmadım, senin gibi çirkin, fakir bir sürtüğün adamımı benden çalması için," diye tısladı.

Avuçlarıma sabun sıkıp ellerimi köpürttüm ve aynada onu inceledim.

O çok güzel. Vücudu muhteşem. Eğer o tarafa eğilimli olsaydım, beyni ceviz büyüklüğünde olmasaydı ona bir şans verirdim.

Bana doğru adım atarken kötü bir bakış attı.

"O zaten benim, çekil önümden," diye tısladı.

Matteo Ricco gibi erkekler zekayı önemsemezler, bu yüzden belki de doğru söylüyor. Ona ilk ben yaklaşmış olsam da - sarhoşken olsa da - belki de tüm kadın çalışanlarına böyle davranıyordur.

Kalbim bu fikri reddediyor, ama ben ona sarılıp ateşli öfkemi buz gibi bir tiksintiye dönüştürüyorum.

Eğilip ellerimi yıkarım.

"Zaten bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum," diyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkilir ve sonra benim alanıma girer. Parfümü sinüslerimi tıkamasına rağmen yerimden kıpırdamam.

"Kendi iyiliğini düşünüyorsan, o lanet çeneni kapalı tut. Anladın mı, sürtük?"

Neşemi gizlemek için boğazımı temizlerim ve suyu kapatırım. Elleri sallayıp her yere su damlacıkları sıçratınca, o da çığlık atarak geriye atlar.

Uzanıp, incinmiş kolumdan acı yayılırken neredeyse bağıriyorum, ama bunu görmezden gelip, ona dönmeden önce dağıtıcıdan birkaç kağıt havlu alıyorum.

"Bayan Lynn, Bay Ricco sizin erkeğinizse, lütfen onu kontrol altına alın. Siz onun yatağına tekrar girmeye çalışırken, ben onu bir buçuk yıl boyunca uzak tutabileceğimi sanmıyorum."

Onun öfkeli nefesini görmezden gelirim, kağıt havluları çöp kutusuna atarım, çantamı alırım ve tuvaletten çıkarım.

Hissetmediğim bir sakinlikle cam bölmeye geri dönüp, bana ayrılan çalışma alanıma oturuyorum.

İki dakikadan az bir süre sonra, Matteo Ricco ofisinden çıkar ve kağıt yığınının masama bırakır. En üst sayfada, cumartesi gecesini programımla ilgili ek belgenin üzerinde benim imzamın yanında onun imzası da vardır.

Bayan Lynn'i çağırır. Bayan Lynn, bekleyen bir ifadeyle yanımıza gelir.

"Bayan Simons'a dosyalama sistemini gösterin; o yönetici katının sorumluluğunu üstlenecek. Bay Brunswick'in ona verdiği işleri engellemediği sürece, diğer görevleri de ona devredebilirsiniz," diye talimat veriyor.

Matteo her zaman kötü bir kaybeden olmuştur. Temel olarak sekreterine benim zamanım üzerinde hakimiyet verdi ve kazanmamın bedelini ödememi sağladı.

Dişlerimi sıkıyorum ama kağıtları alıp koltuğumdan kalkıyorum.

Matteo ofisine geri döner ve kapıyı arkasından kapatır.

.

İç çekmeyi engelliyorum ve Bayan Lynn'i takip etmek için koridora dönüyorum.

Bay Brunswick'in yüzündeki endişeli ifade beni biraz rahatlattı.

Burada çalışmak cehennem gibi olabilir, ama yalnız değilim. En azından bir müttefikim var ve maaşım, en azından borçlarımı ödeyip kendi işimi kurmak için yeterli parayı biriktirene kadar geçinmemeye yetiyor. Hiçbir iş yeri mükemmel değildir, bu yüzden kötü yanlarına değil, iyi yanlarına odaklanacağım.

Patronuma takıntılı olmayacağım.

O da babam kadar kalpsiz ve kurnaz.

Ruhum bir zamanlar sahip olduğumuz dostluğu ne kadar özlese de, bedenim onu ne kadar arzulasa da, son nefesimi verene kadar Matteo Ricco'dan nefret etmeye yemin ediyorum.

BÖLÜM 8

Matteo Ricco

Hayal kırıklığımın izin verdiği kadar yumuşak bir şekilde arkamdaki kapıları kapatıyorum. Brook Simons kazandı. Yine.

Koltuğuma oturup kamera görüntülerini incelerken, küçük tavşanım Bayan Lynn'i dosya odasına kadar takip ediyor. Her zamanki gibi bugün de programım çok yoğun, ama bu zevkten mahrum kalırsam işime hiç konsantre olamayacağımı bildiğim için, en sağdaki ekranda onun hareketlerini izlemeye razı oluyorum. Brook sadece bir bakış uzaklıkta, resmi çalışma haftamı başlatmak için faremi uzanıyorum ama avucum bir santim kala duruyorum.

Dün Pazar sabahı toplantısından sonra annem arayıp beni ziyaret etmemi istedi, ben de günün geri kalanını ailemle geçirdim. Bu çok ihtiyacım olan bir molaydı. Ailem, yatırımlar için onların parasını kullanmayı reddettiğimde bile kararlarımı her zaman saygıyla karşıladı ve şimdi işim iyi gittiği için artık bir yükümlülük değil, bir ayrıcalık olarak görüyorlar. Dört yıl önce, babam bir trafik kazasında apandisi patladı ve tüm aileyi korkuttu, ama şimdi sağlığı yerinde. Gençliğimde ailemi hafife aldığım için pişmanım.

Dün gece geç saatlerde eve döndüğümde, Brook'un geçmişini araştırdığım belgeleri sehpanın üzerine yaydım ve hemen kanepede uyuyakaldım. Alarmla uyandım ve otomatik pilotta sabah rutinine başladım, park yerinden çıkıncaya kadar belgeleri tamamen unuttum.

İşten eve giderken telefonumda yeniden bir araya gelme toplantısının güvenlik kamerası görüntülerini izledim, ancak görüntü kalitesi çok kötüydü ve restoran çok kalabalıktı, Brook'un içkisine bir şey katılmış mıydı, anlayamadım.

İç çekerek, isteğimi Bay Brunswick'e e-posta ile ilettim. Birkaç saniye içinde cevap verdi, ben de merakımı bir kenara bırakıp resmi işlerime daldım.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Bay Brunswick kapımı çaldı. Onu içeri davet ettim.

"İstediğiniz belgeler burada," diyor, daha odanın ortasına bile gelmeden.

Onun verimliliğini kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar takdir ediyorum. Ayağa kalkıp uzattığı elinden dosyayı alıyorum.

"Sınıf arkadaşlarınız mezunlar toplantısından yüzlerce fotoğraf ve video paylaştı. Ne aradığınızı söylerseniz çok yardımcı olur," diyor.

Öfke içimi kaplıyor, ama kısa telefon görüşmemizi tekrar dinliyorum —küçük tavşanım banyoda hazırlanırken beni oyalarken otel odasından yaptığım—ve onun isteğinin tamamen haklı olduğunu anlıyorum. *Restoranın güvenlik kamerası kayıtları* hiçbir şey açıklamıyordu.

"Bayan Simons'ın içkisine birinin bir şey kattığından şüpheleniyorum," diyorum.

Klasörü açarken gözlerinin büyüdüğünü fark ediyorum. Bulmacayı bir araya getirirken — yeniden bir araya gelmemiz, otel odası için ani isteğim, yeni asistanımız — anlayış ve kararlılık gözlerini sertleştiriyor.

"Bir ekip kurabilirim..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Kardeşim bu işe karışmış olabilir. Bu, seninle benim aramda kalacak."

Dikkatlice kontrol ettiği ifadesi, ona güvenmekte haklı olduğumu kanıtlıyor. "Zaman alacak," diye uyarıyor.

Gülümserim.

"Bu yüzden artık bir yardımcınız var, Bay Brunswick. Onu akıllıca kullanın."

Başımı sallayarak onu uğurluyorum ve dikkatimi Brook'un geçmişine çeviriyorum. Hiçbir soruma cevap vermese de çok şey anlatıyor.

Tam burs kazandığı üniversiteye sadece bir dönem devam etmiş, sonra adını değiştirmiş ve iki yıl sonra bir devlet üniversitesinde ders almaya başlamış. Araştırmacı, New York'ta evlilik cüzdanı veya başka bir belge bulamamış, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

. Adını eyaletimizin dışında değiştirmiş ve uygun kanallardan araştırmak zaman alacaktır.

Hayal kırıklığıyla iç çekip sayfayı çeviriyorum, ancak onun uzun iş geçmişine bakınca şok oluyorum. Kredi notu da berbat durumda.

Küçük tavşanımın ailesi lisedeki ailem kadar zengindi, bu yüzden üniversitede onlarla arası açılmış olmalı. Onu bu kadar aşırı uçlara iten ahlaki değerleri mi, yoksa tuhaflikları mı acaba? Aile meseleleri hakkında nadiren konuşurduk, ama babasıyla birkaç kez tesadüfen karşılaştım ve içgüdüsel olarak daha derin bir ilişki kurmaktan kaçındım. Onu uzaklaştırmasına neden olan şey ne olursa olsun, son on yıldır içinde bulunduğu zorlu mali duruma rağmen bağımsızlığını koruması ciddi bir durumdu.

Cevap bulamadığım için sinirlenerek, kalan sayfaları çevirip klasörü kapattım.

Kağıtların bana söyleyemediklerini Brook'tan öğreneceğim. Gerekirse cevapları ondan tek tek alacağım. şimdilik, onun benim kontrolüm altında olduğu bilgisiyle kendimi teselli ediyorum. Benim etki alanımda kaldığı sürece, benim altımda zevkten kıvranmasını sağlayabilirim.

Klasörü masamın çekmecesine koyup koltuğuma yerleşiyorum. Birkaç saat boyunca en acil işlere odaklanıyorum ve sadece işlerimin arasında onun nerede olduğunu kontrol ederek kendimi gururlandırıyorum. Ekranı her baktığımda, ofisin farklı bir yerinde oluyor. Sabah boyunca asistanım ve sekreterim onu ayakta tutuyor, ona evrakları getirme, dosyaları sıralama ve fotokopi çekme görevleri vererek tüm yönetici katını tanımasını sağlıyorlar. Masamın köşesindeki belge yığınını imzalamayı bitirdiğimde, kalemimi parlak yüzeye atıp sandalyemden kalkıyorum. Kişisel mini buzdolabımdan bir su şişesi alıp masama dönerken yarısını içiyorum.

Küçük tavşanımla kontrol ettiğimde midemde kurtlar kıvrılıyor. Sandalyesiyle onun sandalyesine çok yakın duran ve vücutları birbirine bir santim uzaklıkta olan Bay Brunswick ve Bayan Simons, masasına eğilerek bilgisayarını inceliyorlar. Konuşurken parmağıyla ekranını gösteriyor.

konusurken ekranını işaret ediyor. Fareye uzanırken kolu kadının koluna değiyor. Kadın geriye yaslanıyor, ama önce adamın dirseği kadının göğsüne çarpıyor.

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplanıyor.

Kalan suyumu bir dikişte içiyorum, ama buz gibi sıvı öfkemi dindiremiyor. Monitöre döndüğümde, ikisi de bir dönüm noktasında gibi birbirlerine bakıyorlar. Kız, tüm dikkatini ona verip tekrar öne eğilip ekrana işaret ettiğinde öfkem doruğa ulaşıyor.

Küçük tavşanım, ofisimin kapısının birkaç metre dışında sağ kolumla açıkça flört ediyor. Hiç utanması yok.

Öldürücü bir öfke görüşümü bulanıklaştırıyor. Boş su şişesini yumruğumla ezip çöp kutusuna atıyorum ve kapiya doğru yürüyorum.

Onları genişçe sallayıp yumuşak, kadınsı bir vücuda çarptım. İçgüdüsel olarak onu tutarak geri tepmesini engelledim, ama yoğun parfüm kokusu ve yapışkan sarı saçları beni geri çekilmeye zorladı. Bayan Lynn'in omuzlarımı tutarken attığı abartılı nefes ve çığlık, heyecanımı soğuttu. Dişlerimi sıkıp ellerimi yanlarıma indirdim, o ise göğsünü benim göğsüme bastırdı.

"ok özür dilerim, Bay Ricco!"

Nefes nefese özü enemin üzerinde yankılanıyor ve midemi bulandırıyor. Geri adım atmıyor. Ellerimi yumruk yapıyorum ve onu itme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, göğsüme attığı ilgilenen bakışını görmezden gelip takım elbisenin önünü düzeltiyorum.

"Neden kapımda duruyordun?" diye soruyorum.

"Ah, doğru. Özür dilerim, biraz telaşlandım," diye kıkırdar.

Omzunun üzerinden cam ofisteki ikiliye gizlice bir bakış attığında, rahatsızlık hissi sırtımı kaplar, ancak kesinti giderilince Bay Brunswick dersine devam eder.

"Pazarlama departmanı raporlarını erken gönderdi, ben de size bir kopyasını yazdırdım," diyor Bayan Lynn.

Ben hiç basılı pazarlama raporlarına ihtiyaç duymadım. Aslında, mümkün olduğunca dijital raporları tercih ederim ve öğleden sonraya kadar onları hiç incelemem, bu yüzden onun bu hareketi gereksiz.

Bana bir yığın kağıt ve göğüslerini doğruca uzattığında, ellerimi ceplerime sokuyorum.

Öğle molasından önce bunların uygun şekilde parçalandığından emin olun. Bundan sonra kağıt israfı yapmayın."

O bana sahte kirpiklerini kırıştırırken sabrım azalıyor. Cevap vermediğimde, kollarını indirip dudaklarını bükerek "Evet, efendim" diyor ve uzaklaşıyor.

Saatime bakıyorum.

"Bay Brunswick," diye soğuk bir sesle söylüyorum. Bilgisayarından başını kaldırıyor.

"Evet, Bay Ricco?" diye yanıtlıyor.

"Öğle yemeğini ofisime getirin. Siz de bana katılacaksınız," diye talimat veriyorum. "Elbette, efendim."

Bakışlarımı küçük tavşanımdan ayırıyorum.

"Bayan Simons, burası bir ofis. Lütfen erkek meslektaşlarınızla profesyonel bir mesafe koruyun," diye uyarıyorum.

O, meydan okurcasına kaşlarını kaldırıp resepsiyon alanına bir bakış attıktan sonra kuru bir ses tonuyla, "Elbette, Bay Ricco," diye cevap verdi.

Onunla aynı odada kalırsam sınırları aşmaktan korktuğum için ofisime çekilirim ve bir şişe su daha içtikten sonra özel banyoma kapanırım.

İhtiyacımı giderip ellerimi yıkadıktan sonra, yüzüme soğuk su serpip çenemden damlamasına izin verirken aynadaki yansımaı inceliyorum.

Brook Simons kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Bundan nefret ediyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Öfkem geçip içime dönme eğilimim fazla artınca, yüzümü kurulayıp banyodan çıkıyorum,

iş gününün geri kalanına hazır hale gelirim.

Diğer yöneticiler öğle yemeğine çıkarken, masama oturup sabahki son işlerimi tamamlarım. Brook'un elini biraz fazla uzun süre tuttuğumda, kalemim avucumda kırılır ve mürekkep parmak eklemlerime sıçrar.

Banyodan aldığım kağıt havlularla pisliği temizlerim, takım elbisemi lekelemekten kıl payı kurtulurum ve kırık kalemi çöpe atarım. Koltuğuma döndüğümde, Bayan Simons ortalıkta yoktur. Öğle yemeğine çıktığını düşünerek, kafeteryadaki kameraya geçerim ve kalabalığı tararım ama onu bulamam, bu yüzden rozetini en son taradığı yeri kontrol ederim.

Lobiden gelen görüntüyü açıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir adamla selamlaşırken öfkemin doruklarına ulaşıyorum. Bizim yaşlarımızda, iyi bir fiziğe ve şık kıyafetlere sahip olan adam, ona bir buket çiçek uzatıyor ve yanağından öpüyor, sonra kolunu omzuna atıp onu sokağa çıkarıyor.

Eğer titiz bir adam olsaydım, onu öldürürdüm. Bunun yerine, zihnim onun hayatını çekilmez hale getirmek için düzinelerce yasal yol buluyor. Tek ihtiyacım olan bir isim.

Bay Brunswick kapıyı çalarak kendini tanıttı. Öğle yemeği ve program gözden geçirme için küçük masaya oturduk.

İşimiz bittiğinde ve yollarımız ayrıldığında, merdivenlerden çatı katına çıkıp bahçede birkaç tur atıyorum, geçerken diğer müdavimlere selam veriyorum ve öğle molası bitmeden on dakika önce ofisime dönüyorum.

Brook çoktan masasına oturmuş evrakları karıştırıyor. Herkül gibi bir iradeyle, ona bakmadan yanından geçiyorum.

Öğleden sonra işler hız kazanır. Bay Brunswick diğer yöneticileri tek tek içeri alırken ben masamda çok az zaman geçiriyorum, ama elimden geldiğince sık sık küçük tavşanımı kontrol ediyorum. Bugün onun ilk günü olmasına rağmen, hem ifadesinde hem de vücut dilinde inatçı bir kararlılık görüyorum. Bayan Lynn ona ne kadar aptalca görevler verirse versin, o pes etmeye niyetli değil. Sekreterim, o sandalyeye oturur oturmaz onu çağırdığında...

Üç saat sonra ilk kez, o gözlerini kapatıp derin bir nefes alıp verirken, ben ekranıma gülümsüyorum. Sinirini gizlemeye çalışırkenki bariz çabası duyularımı harekete geçiriyor ve beni heyecanla dolduruyor.

Son patlaması onu kucağıma düşürdü.

Bir sonraki patlamasının bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bay Brunswick günün son bire bir görüşmesini getirirken, monitörü kapatıp dikkatimi önümdeki işe veriyorum. Misafirim konuşmasını kısa tutsa da, bana zaman ayırdığım için teşekkür edip ayrıldığında rahat bir nefes alıyorum.

Oturup güvenlik kamerasını açtım, ama küçük tavşanım yönetici katında hiçbir yerde yoktu. Brunswick'in önemli olarak işaretlediği e-postaları yanıtlarken dakikalar geçiyordu, ama Brook'tan hiçbir iz yoktu. Masama birkaç kez parmaklarımla vurdum ve kendimi birkaç dakika daha beklemem gerektiğine ikna ettim.

Çoğu çalışan saat beşte binadan ayrılır, ama bugün saat altıda bir bölüm başkanı toplantımız var, bu yüzden yönetici katındaki herkes akşama kadar burada olacak.

Bayan Lynn, işbirliği yapmayı umduğum bir şirketten telefon geldiğini bildirir, ben de sandalyemi ekrandan uzaklaştırıp iş görüşmesine odaklanırım. Yirmi dakika sonra görüşmeyi bitirdiğimde, Bayan Simons hala ortada yok.

Bay Brunswick'i ofisime çağırıyorum.

"Bayan Simons nerede?" diye soruyorum, lafı dolandırmadan.

"Bayan Lynn'e dosya teslim ediyor," diye cevaplıyor.

"Hangi departmana?" diye soruyorum.

"Emin değilim" diyor.

Sessizce talepte bulunarak ona bakıyorum.

"Bayan Lynn'e soracağım." Dönüp gitmek üzere.

Gerekenden daha fazla güçle interkom düğmesine basıyorum.
Bayan Lynn'in tiz sesi hoparlörden geliyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Ricco?"

"Bayan Simons'ı nereye gönderdiniz?"

Birkaç saniye geçerken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"İnsan kaynakları ve hukuk departmanına dosya teslim ediyor, ama bir saatten fazla önce çıktı. Şimdiye kadar dönmüş olmalı," diyor Bayan Lynn.

Güvenlik kamerasına doğru dönüp insan kaynakları departmanını seçiyorum.

"Ona yol tarifini verdim ve saat altıda yapılacak toplantıya hazırlanmak için zamanında dönmesini hatırlattım," diye devam eder Bayan Lynn, ben de insan kaynakları ofislerini gezerken.

Brook'u bulamayınca, açılır menüyü açıp hukuk ekibinin katını seçiyorum.

O, dosya odasının dışındaki koridorda, etrafında yarım daire şeklinde duran üç erkek hukuk asistanıyla birlikte duruyor. Bu تنها yerde kalbim güm güm atıyor. Öne eğilip, dirseklerimi masaya dayıyorum ve onların vücut dilini incelerken tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum.

Sesin olmamasına lanet ediyorum. Sıradan bir tartışma gibi görünüyor, ama erkeklerin gözlerinde ilgi parlıyor.

Dördüncü bir adam, bölüm başkanı Bay Johnson, dosya odasından çıkıp Brook'a bir yığın klasör uzatıyor. Brook klasörleri alırken ona gülümsemesi göğsümü sıkıştırıyor. Açık, ellerini gizliyor ama onun karşılık veren gülümsemesi beni şüpheyle dolduruyor.

Kıskançlık içimi kaplar. Avuç içlerimde iğne batması gibi bir acı hissedirim. Tırnaklarım derimi parçalamadan önce iç çekip yumruklarımı açıyorum.

O veda edip asansöre doğru yürürken, ben koltuğumda kalmak için mücadele ediyorum. Öfkem, hukuk departmanına gitmemi istiyor, ama mantığım beni yerinde tutuyor.

Bay Johnson'ı kovmak için yeterli kanıtım yok. Son altı yıldır şirkete olan bağlılığı efsanevi. Sadece bir aptal, bir kadın yüzünden böylesine olağanüstü bir çalışanı kovabilir.

İç çekip, en yakın tableti alıp, buzdolabından bir elektrolit içeceği seçip, kanepeye oturuyorum. Bir saat önce Bay Brunswick'in gönderdiği akşam toplantısının taslağına odaklanmak niyetindeyim, ama sonunda

güvenlik kamerası görüntülerini. Bayan Simons, toplantı öncesi kontrol listesine başlamadan önce klasörleri çalışma alanının arka köşesine yerleştirir. Her görevi kararlılıkla tamamlar, yan masadaki dosyaları benim talimatlarıma göre düzenler, projektörü açar, panjurları indirir ve konferans masasını kişilerin tercihlerine göre ayrı ayrı yerleştirir. İçecek almak için mutfağa üçüncü kez gittiğinde, Bayan Lynn yolunu keser ve eline bir yığın kağıt tutuşturur.

Brook kağıtları alır, birkaç kelime söyler ve sekreterimin yanından geçer. Bayan Lynn dönüp onun omzunu tutar. Küçük tavşanım acı çekiyormuş gibi sıçrar, Bayan Lynn'in elini itip mutfağa doğru ilerlerken omzunun üzerinden konuşur.

Tableti yüzüme kaldırıp Brook'un buzdolabından içecekleri çıkarmasını izlerken kaşlarımı çattım. İçecek tepsisini kaldırıp salona geri dönene kadar sağ kolunu kullanıyordu. Artık yalnız olmadığı için normal zarafetiyle hareket ediyordu.

Kafamı sallayıp toplantının gündemine geçiyorum. Brook Simons küçük numaralarıyla benim sempatiyi kazanamayacak.

Kelime anlamını anlamadan açılış cümlesini beşinci kez okuduğumda, iç çekip tableti sehpa attım.

Bu olmaz. Kalkarım, banyoda aynaya bakarım, sonra ofisimden çıkıp kalabalığın içine dalarım. Genelde herkes yerlerine oturana kadar beklediğim için erken görünmem herkesi şaşırtır ve Bayan Simons bana doğru koşana kadar herkes sessiz kalır.

"Bir şey mi var, Bay Ricco?" diye sorar. "Evet, sen," diye patlarım, ağzımı tutamadan.

Gözleri büyür ve küçük bir grup insana bakmak için omzunun üzerinden bakmadan önce bir adım geri atar.

"Hazırlıklar tamam mı?" diye soruyorum.

Boğazını temizleyip cevap verdi: "Evet, efendim."

Tanrım, o sözleri altımda inleyerek söylemesini duymak için sol testisimi verirdim.

"Güzel. Benim yanımda kal ve bölüm başkanları geldikçe yoklamayı al. İsimlerini ve yüzlerini ezberle," diye talimat veriyorum.

"Ne dersiniz deyin, Bay Ricco."

O bana bu sözleri söylerken, ben ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Brook Simons benim sonum olacak.

Her felaket anının tadını çıkaracağım.

BÖLÜM 9

Brook Simons

KALBİMİN ÇABUK ÇALMASINI İSTİYORUM, ama her el sıkıştığımda Matteo'nun gözleri kararır.

Cidden, o benden istemeseydi, işini şekillendirmek için yetiştirdiği adamları selamlamak için onun yanında durmazdım. Bu kötü bakışlar hiç de yerinde değil.

Keşke sinir uçlarım her seferinde titremese ve kalbim her seferinde hızla çarpmaya başlamasa, yeni gelenlerin isimlerini ezberlemek bu kadar zor olmazdı.

Tanıdık bir yüz asansörden çıktığında, zihnim birden durur. Belirsizlik omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Şirketin son yasal işlemlerinin kopyalarını istemek için patronumdan izin almadım, ancak Bay Johnson nazikçe beni memnun etti. Masamın köşesinde duran ciltli dosyalar bana alaycı bir şekilde bakıyor. Onları istemeyi planlamamıştım, ama Bayan Lynn beni hukuk departmanına gönderdiğinde bu fırsatı kaçıramazdım. Bay Ricco babamla işbirliği içindeyse, bunların ne olduğunu anlar anlamaz onları elinden alıp sınırimi aştığım için beni cezalandıracaktır.

Gizlilik anlaşmasını imzaladım ve geleceğimi bu kadar anlamsız bir şey için riske atmayacağım, ama patronumun öfkesini riske atmak aptallıktı. Onları istemek bir hataydı.

Korkumu bir kenara bırakıp hukuk departmanı başkanını selamlıyorum.

"Bay Johnson, sizi tekrar görmek ne güzel."

Bay Ricco el sıkışmamızı keser ve Bay Johnson'ı ellerini tutarak benden uzaklaştırır. İki adam da en ufak bir saldırganlık göstermez, ama Matteo'nun sesindeki ince alt ton ensemdeki tüyleri diken diken eder.

Bay Johnson'ın elini bırakıp onu konferans masasına doğru yönlendirdiğinde, onun bakışlarına hazırlandım, ama vücudum beni yine de ele verdi

. Kibirli kaşlarının eğilmesine rağmen karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum.

Bu sabah işe başlarken, binanın her yerinde güvenlik kameralarının kullanıldığını açıklamışlardı. Görüntülerin başka bir yerde işlendiğini sanıyordum, ama bugün Liam'ın eğitiminde Bay Ricco'nun ani ortaya çıkmasından sonra, onun görüntülere doğrudan erişimi olduğunu anladım.

Bu küstah pislik, bütün gün uzaktan beni mikro yönetiyor.

Profesyonel görünüşüme rağmen, onun yanında dururken öfkeleniyorum. İşime olan güvensizliği beni kırıyor. Toplantı sırasında bana yardım ediyormuş gibi görünüp beni yanında tutuyor, ama aslında yaptığım her hareketi kontrol edip denetliyor.

Liam'ın yanındaki duvara yaslı sandalyeye oturmam için işaret ettiğinde, zorla gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor, ama oturduğumda dirseğim kol dayama yerine çarptığında, omzumdan kör edici bir beyaz ağrı geçiyor.

Mükemmel bir dünyada, bu sabah arabanın kapısına çarptıktan hemen sonra kolumu buzla soğuturdum, ama bu dünya mükemmel olmaktan çok uzak. Örneğin, kaldırımda kızdırdığım kadın şimdi işyerinde beni en çok nefret eden kişi. Ve patronum ona bana sınırsız erişim izni verdi.

Toplantı başlamadan beş dakika geçmeden yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırınca, dudağımın içini ısırıp not defterimin yeni bir sayfasını açtım. Bay Brunswick kayıt yaptığını ve dosyayı bir transkripsiyon servisine göndereceğini söyledi, ama ben uykuya dalmamak için notlar alıyorum.

Daha önce hiç duymadığım terimler kullanmaya başladıklarında, bunları not alıp daha sonra araştırıyorum. Seçenekler ve öneriler sunarken, tartışmanın çoğu benim anlayabileceğim sınırların ötesinde, ama elimden geldiğince takip etmeye çalışıyorum. Bay Ricco herkese zaman ayırdıkları için teşekkür edip toplantıyı bitirdiğinde, bilgi yüklemesi yüzünden başım dönüyor.

Kalkıp kolumun zonklamasına rağmen yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Bay Ricco bana işaret ediyor, ben de not defterimi göğüs cebime koyup masanın başına, onun yanına oturuyorum. Yanındaki boşluğa bir bakış atarak, çıkan adamlarla tokalaşıp başını sallarken, bir köpek gibi onun yanında durmamı istiyor.

Hukuk fakültesindeyken odadaki tek kadın olmaya alışmıştım, ama Bayan Lynn kalabalığın içinden gülümseyerek geçerken kendimi küçümseme duygusu içimi kemiriyor. Dar eteği ve büyük göğüsleriyle, takım elbiseler ve geniş omuzlar arasında göze çarpıyor ve beni sıradan ve ilginç olmayan biri gibi hissettiriyor.

Hukuk lisansım ve yeteneklerimin, Bayan Lynn'in fiziksel özelliklerinden çok daha önemli olduğunu bilerek, şüphelerimi bastırıyorum.

Kalçalarını sallayarak Bay Ricco'nun diğer tarafına doğru ilerliyor ve kolu onun koluna değene kadar durmuyor.

"Efendim, birinci hatta bir telefonunuz var," der ve arayanın kimliğini gösteren yapışkan notu ona uzatır.

O başını sallayarak kabul eder ve izin isteyerek ayrılır. Bayan Lynn bana zafer dolu bir gülümseme atar ve sonra azalan kalabalığın arasından flört ederek geri döner. Gözlerimi devirmekten kaçınır ve bunun yerine Liam'a yardım ederek geride kalanları asansöre yönlendiririm, ardından toplantı sonu kontrol listesine odaklanırım.

Masadan kaldırmam gereken sadece iki tabak vardı, tepsiyi ikisinin arasına koydum ve başımı boynumda yuvarlayarak, biraz esnemekle kafatasımın tabanındaki ağrının hafifleyeceğini umdum. Güneşin son ışınları pencere perdelerine yansıyor. Çoğu çalışan akşam trafiğine yetişmek için işten çıkmıştı, ancak iki yönetici asansöre gitmek yerine masalarına döndü.

Her yerim ağrıyor. Yemek, su ve uykuya ihtiyacım var, ama Bay Brunswick, CEO için elinden geldiğince işleri düzene sokarken durmaya niyetli görünmüyor. İki gece neredeyse hiç uyumadan, yeni patronumla duygusal olarak yıpratıcı tartışmalar yaşadktan, bütün gün ayakta durup omzumdaki acıyı sakladıktan sonra, neredeyse

yorgunum.

Boynumu çeviriyorum, ama bu sadece baş ağrımı daha da şiddetlendiriyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Nefesimle ağrıyı dışarı üflediğimi hayal ederek gözlerimi açıyorum ve tepsiye koymak için en yakın nesneye uzanıyorum.

Sırtımda bir sıcaklık hissediyorum. Kaskatı kesiliyorum. Kalın parmaklar bileğimi kavrayıp, Matteo'nun diğer elindeki portakal suyuna doğru yönlendiriyor. Ağzım kuruyor. Kollarını bana dolamış, vücudu sırtıma bir santim uzaklıkta duran Matteo'nun yanında kendimi küçük ve narin hissediyorum. İhtiyacı cildimi ısıtıyor.

İçkiyi tutmam için parmaklarımı kapatır ve ellerini masanın kenarına bırakır. Şakaklarımın yanına eğilip dudaklarıyla fısıldarken ensem karıncalanır.

"Yorgun görünüyorsun, küçük tavşan. Tüm iş arkadaşlarınla flört etmek gerçekten bu kadar yorucu muydu?"

Öfke içimi kaplar. "Anlamadım?"

"Bana meydan okuma, Brook. Bay Johnson'a nasıl göz kırptığını gördüm. Hukuk ekibine girmek için yatmaya mı çalışıyorsun? Sence o bana karşı bir şansı var mı?"

Nefesi tenimde hissedildiğinde titriyorum. Sözlerinin anlamı heyecanımla içime işlediğinde, öfkem kanımın ısınısını artırıyor.

"Vay canına, ne kadar güvensizsin? Bırak beni," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Ellerini masada birbirine yaklaştırır ve göğsünü sırtıma bastırır.

"Sen benimsin, Brook. Seni paylaşmam."

"Ben senin *değilim* ve sen hayal görüyorsun. Bugün kimseyle flört etmedim," diyorum.

"Gerçekten mi? Bu sabah Bay Brunswick'e oldukça yakın görünüyordun," diye homurdanır.

"Mağara adamı gibi davranıyorsun," diye suçluyorum.

O gülümser ve konuşurken dudaklarını şakağıma sürter.

"Eğer seni anlamayı sağlamanın tek yolu buysa, seve seve gömleksiz dolaşıp konuştuğun her erkeği büyük bir sopayla döverim."

Elini kalçamla masanın arasına kaydırduğında omurgamdan aşağı bir zevk dalgası geçer. Parmak uçları uyluklarımın birleştiği yerden birkaç santim uzakta beni tahrik eder ve kumaş katmanlarının arasından bile klitorisim onun dokunuşunu bekler.

Kolumdaki ağrı, onun büyüüne tamamen kapılmamı engelliyor.

"Sen delisin," diyorum kısık bir sesle.

"Senin için, evet. Öyleyim," diye homurdanıyor.

Göğsü sırtıma değiyor. İçim sıkışıyor ve tahrik olmaktan külotum ıslanıyor.

"Hayır. Birbirimizden nefret ediyoruz. Asla yürümez."

Kalçalarını sallayarak kocaman penisini kığıma sürüyor ve dilini kulağımanın kepçesine değdiriyor.

"*Bu* aramızda her zaman işe yarayacak. Nefret, ilişkiye baharat katar," diye mırıldanıyor.

Göğsümün altını avuçlar. Kolumdan acı yayılırken meme uçlarım sertleşir. İçimi kaplayan açlığa rağmen başımı sallarım.

"Hayır. Ben buraya çalışmaya geldim, seks yapmaya değil. Özellikle de seninle," boğuk bir sesle ilan ediyorum.

"Yalan söyleme, küçük tavşan. Beni istiyorsun." "İstemiyorum."

"Vücudun, benimki kadar bunu istediğini söylüyor."

"Söylemiyor."

"Öyle mi?" Sırtımı daha sertçe kendine doğru bastırdı ve başını eğerek yanağıma fısıldadı. "O zaman neden yüzün kızardı?" Eğilip dudaklarını boğazımın yanına değdirdi. "Neden kalbin bu kadar hızlı atıyor?" Parmaklarını kaburgalarım

ve seks yaparken, beni çok fazla duygu ile boğuyor ve alay ediyor. "Neden bu mükemmel kızı benim sert sikime bastırıyorsun?"

İnlememi bastırıp başımı sallıyorum.

"Eminim sırılsıklamsındır. Uslu bir tavşan ol ve kontrol etmeme izin ver, tamam mı?"

Elini karnıma kaydırıdıktan sonra parmaklarını pantolonuma soktu.

Yüksek topuklu ayakkabılar cilalı zeminde tıklıyor.

Masadan uzaklaşıp kollarından kurtuluyorum. Omzumda bir acı hissediyorum ve klitorisim arzuyla zonkluyor, ama onun gözlerine bakmadan önce aramızdaki mesafeyi daha da artırıyorum.

Ağır göz kapaklarının ardındaki bakışları içimi eritir.

Aceleyle düşürdüğüm meyve suyu şişesi masanın uzak tarafına yuvarlanır ve Bayan Lynn odaya girerken yere çarpar.

Gözleri manzarayı görünce büyür ve yüzüme dik dik baktığında, odadaki gerginlikten beni sorumlu tuttuğunu anlarım. Çenemi kaldırıp yumruklarımı gevşetirim.

"Hayır, teşekkürler Bay Ricco. Başka bir şey yoksa, işime döneceğim," diyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve dişlerini sıkar. Gözlerinde şehvet ve hayal kırıklığı parlar, benim de ihtiyacımı uyandırır, ama yüzünü buz gibi bir kayıtsızlığa dönüştürür ve tartışmaya yer bırakmayan bir tonla konuşur.

"Kontrol listeni bitir, üç fincan kahve yap, sonra rapor için ofisime gel. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Ses tonumdaki alaycı tavrı, damarlarımda dolaşan şehveti durduramadığım gibi durduramıyorum.

Bu adam tam bir zehir.

Onun tuzağına düşmem, ama bedenim onu tatmak istiyor ve enfeksiyonun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Onun yanında sadece bir gün geçirdikten sonra kararlılığım sarsıldı.

İntikamımı alırken suçlu zevklerin tadını çıkarabilecekken neden kendimi inkar ediyorum?

O masanın etrafında dolaşıp Bayan Lynn'e hitap ederken hissettiğim kıskançlık dalgası, sessiz sorunun cevabını veriyor.

Matteo Ricco ile seks yapmak çok tehlikeli. Kalbim onu çok istiyor. Ona olan çekiciliğimi ve ruhumda kalan duyguları gençliğimizden ayırmam mümkün değil.

Acı veriyor, ama hayat böyle.

Zihnim geçmişteki tüm ihanetleri ve acıları yeniden hatırlamaya başlamadan önce, masayı temizlemeye devam ediyorum. Tepsiyi doldurup masayı sildikten ve yerden meyve suyumu aldıktan sonra, Bayan Lynn ve Bay Ricco artık ortada yoklar.

Başımdaki ağrı daha da şiddetlenmek üzere, bu yüzden suyu bir dikişte içip boş şişeyi tepsie koyduktan sonra mutfağa yöneliyorum.

Tepsiyi temizledikten ve düzeni kontrol ettikten sonra, beynimi kapatıp barista moduna geçiyorum. Üniversite kampüsümün yakınındaki kahve dükkanında yıllarca tek başıma idare ettiğim gece geç saatlerdeki yoğunluğun aksine, sadece üç içecek hazırlamam gerektiğinden, makineleri temizlerken, su kaplarını doldururken ve filtreleri yerleştirirken zihnimi boşaltıyorum.

Tepsie üçüncü içeceği koyduğumda, beynim morarmış kolum kadar ağrıyordu. Gün boyunca Matteo ile olan etkileşimlerimi tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum. Bir sıcak bir soğuk, bir ilgisiz bir öfkeli, bu adam kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sinir bozucu.

Tepsiyi tezgahdan kaldırmadan önce içeceklerin dengeli durduğundan emin oluyorum. Sıcak içeceklerden buhar yükseliyor.

Ayaklarım ağrıyor, ama kolumdaki sertlik endişe verici hale geldi. Günün bitmesini istiyorum. Acıyı saklamaktan yoruldum, yatağıma kıvrılıp uyumak istiyorum.

Bir parçam hala Matteo'nun ölümcül darbeyi vurmadan önce zamanını beklediğine inanıyor. Babamla işbirliği içinde olmalı, aksi takdirde... Yaralı kolumdan acı dalgaları yayılırken nefesim kesilir. İçecekleri kurtarmaya çalışmama rağmen, kaynar sıvı çeneme, boynuma ve ellerime sıçrar. Tepsi elimden kayar. Bardaklar tezgahın kenarına çarparak kırılır ve seramik parçaları yere dağılır.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" diye bağılıyor Bayan Lynn.

Böyle numaralar yapacaksan oyunculuk dersleri alman lazım, ama acı, düzgün bir cevap verme yeteneğimi elinden alıyor. Yüzümdeki yanan kahveyi silmek için peçete yığınınına uzanıyorum, ama kalın parmaklar ön kolumu sarıp beni döndürüyor.

Acının sisinden bile Matteo'nun öfkeli yüzü görüş alanımı doldurur.

"Lanet olsun, Brook," diye tıslar ve beni lavaboya doğru sürükler.

O soğuk suyu açıp, acıyan ellerimi musluğun altına tuttuğunda, sendeleyip acı çığlığımı bastırıyorum. Her hareketinde sinirli bir tavırla, bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle tezgahın bir avuç peçete alıp ıslatıyor. Peçeteyi yüzüme yaklaştırdığında irkiliyorum, ama o şaşırtıcı bir naziklikle yanık yerleri hafifçe siliyor.

Duygular boğazımı tıkıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum. Onun şefkati ruhuma ne kadar derinlemesine işlese de ağlamayacağım.

Çok uzun zamandır kimse bana değer vermedi. Annem beni seviyor, ama o kanserle mücadele ederken ben de bakıcı rolünü üstlendiğimde, aramızdaki dinamik değişti. Ona ne kadar yıkılmış olduğumu gösteremedim. Zayıflıklarımın ortaya çıkmasına izin veremedim. Derdi paylaşamadım. Onun için güçlü olmak zorundaydım.

Kalbim Matteo'nun ilgisini kurmuş bir sünger gibi emiyor; ilk başta o kadar yavaş ki, ruhum hızlı emilimden ağırlaşana kadar farkına varmıyorum. Artan ihtiyacımı ve göğsümde biriken hıçkırıkları durduramıyorum.

Gözlerimden bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı akıyor. O, içinden küfrediyor ve nemli bir peçeteyle gözyaşımı siliyor.

"Ne oldu?" diye fısıldar. Kafamı sallarım.

"İyiyim," yalan söylüyorum.

"Saçmalık. Buraya gel."

Bileklerimi bırakır ve uzun parmaklarını omuzlarıma dolamıştır. Beni kendine doğru çekince çığlık atarım.

O donakalır. Ben, kaçmak için çaresizce göğsüne iteklerim.

Dünya dönüyor. Güçlü kollar beni yerden kaldırıyor ve sert bir göğse yaslıyor. Gözlerimi açıp Matteo'ya sert bir bakış atıyorum.

"Beni indir," diye hırlıyorum.

"Hayatta olmaz, küçük tavşan," diye homurdanıyor.

Bayan Lynn'in nefret dolu bakışları bizi mutfaktan dışarı kadar takip ediyor. Matteo beni onun yanından geçerken Liam'ın şaşkın gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Bay Brunswick, ilk yardım çantasını getirin lütfen," diyor Bay

Ricco. "Tabii ki, efendim," diye cevaplıyor Bay Brunswick.

Amirim raftan bir kutu alır ve bizi şeytanın inine kadar takip eder.

Matteo kanepeye oturup beni kucağına oturturken dişlerimi sıkıyorum.

kucağına

otururken

dişlerimi

sıkıyorum.

"Bu uygunsuz. Beni indir," diyorum.

"Tam olarak ait olduğunuz yerdesiniz Bayan Simons ve Bay

Brunswick'in bunu bilmesinin zamanı geldi," diyor Bay Ricco soğuk bir ses tonuyla.

"Tanrım, yine mağara adamı numarası yapma. Sahne yapmayı bırak ve beni bırak," diye tıslıyorum.

Beni daha sıkı sarar. Göğsüne dirsek atıp ondan kurtulmaya çalışırım, ama tüm çabam sadece kıcımlı kucağında kıvırmaktan ibarettir.

Onun penisi sertleşir. Sesimin çok fazla şey açığa çıkarmasından korktuğum için hareketsiz kalır ve ona sert bir bakış atarım. Elini bacaklarımdan altından çıkarır ve ceketimin düğmelerini açmaya başlar.

Onun bileğini tutar ve başımı sallarım.

"Dur. Bırak beni."

Yüzümü avuçlayıp çenemi kaldırdığında kalbim durur.

"Hayır. Sen benimsin, küçük tavşan, ve ben paylaşmam. Bay Brunswick görmeli..."

"Liam benim amirim ve arkadaşım, ama daha fazlası değil."

"Buna inanmıyorum, o da inanmıyor. Tanrı aşkına, ona ilk adıyla hitap ediyorsun. Sana çok fazla yaklaştı."

Sinirlenerek homurdandım ve elini yüzümden ittim.

"Çok çocukça davranıyorsun. Bay Brunswick ve ben sadece arkadaşız," diye tekrar ediyorum.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yayılıyor. Bu sorunu birkaç kelimeyle çözebilirim, ama yeni iş arkadaşımın sırrını ifşa ederek ona ihanet edemem.

Matteo ağzını açar ama Liam sözünü keser.

"Ben eşcinselim, Bay Ricco."

Tek müttefikim için duyduğum korku bakışlarımı ona çevirir, ama Liam omuzları geriye çekilmiş ve gözlerinde kararlılık ile durmaktadır. Dikkatimi tekrar Matteo'ya çevirir ve onun yanıtını beklerim.

Bir anı yeniden yüzeye çıkınca dehşet beni esir alır. Bir keresinde, liseye başlamadan hemen önce, bir hevesle babamın ofisini ziyaret etmiştim. Sekreteri öğle yemeğindeydi, ben de habersizce kapısını açtım ve bir korku filmi sahnesine girmiş gibiydim.

Babam ve dört avukat arkadaşı yeni avukatı döverek pestilini çıkarmışlardı. Odadan koşarak çıkarken, babamın o adamın hayatını cehenneme çevireceğine dair yemini kulaklarımda çınlıyordu.

Sırf eşcinsel olduğu için.

Matteo babam gibi değil. Lisede bağınaz biri değildi. Umarım şimdi de öyle değildir.

Onun nasıl tepki vereceği çok önemli, bu yüzden o bakışını kişisel asistanına çevirirken ben dehşet içinde donakaldım.

BÖLÜM 10

Matteo Ricco

MR. BRUNSWICK EŞCİNSELDİR. Beş yıldan fazla bir süredir yanımda olan adam erkeklerden hoşlanıyor.

Bu önemli değil. Yedi yıl önce onu sokaklardan kurtardığımdan beri, her zaman profesyonel ve verimli bir çalışan oldu. Kelimenin tam anlamıyla. Kendi başıma yönetemeyecek kadar büyük planlarım ve sınırlı kaynaklarım olduğu için, işlenmemiş bir elmas aramaya çıktım ve onu Liam Brunswick'te buldum.

Şimdi, Tanrı'yı bile mutlu edecek bir maaşın yanı sıra hisselerin yüzde onuna sahip. Bu şirkete benim kadar bağlı olduğu için çalışmaya devam ediyor.

Yedi yıl boyunca cinsel yönelimini gizli tuttu, ama Brook onunla tanıştığı gün güvenini kazandı ve onu benim varsayımlarımdan kurtardı.

Brook'un vücudundaki gerginlik üç katına çıkar. Şaşkın bakışlarımı Bay Brunswick'ten ayırıp, dehşete kapılmış çikolata rengi gözlerle karşılaşıyorum. Gözlerinde anılar yüzer, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum.

Şaşkın bakışlarımı kişisel asistanıma çeviriyorum. O omuz silkiyor.

"Eşcinsel olsan ne olur? Brook herkesi heteroseksüel yapabilir, ama o benim," diye homurdanırım.

Yedi yıldır ilk kez, Liam Brunswick öfkeyle nefes alır ve bana sinirli bir bakış atar.

Brook'un yaydığı gerginliğe kafa karışıklığı da eklenir. Parmak eklemimle çenesini kaldırırım.

"Neden bu kadar korkuyorsun, küçük tavşan? Bay Brunswick benim programımın tüm ayrıntılarını biliyor. İstesem bile onu kovamam, o da bunu biliyor. Ona bir bak," diyerek çenesini sağ koluma doğru itiyorum.

Bay Brunswick'in soğukkanlı ifadesi benim haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Ama... babamla işbirliği yapmıyor musun?" diye soruyor Brook.

"Hayır, çalışmıyorum,"
diye cevaplıyorum.

"Ama baban çalışıyor,
değil mi?"

Israrında bir mantık olmalı, bu yüzden içimdeki öfkeyi bastırıyorum.

"Eskiden olabilir, ama işlerimizle ilgili birbirimizle pek paylaşım yapmıyoruz. Onun olan onun, benim olan benim," diyorum.

Şüphecilik gözlerinde açıkça görülüyor.

"Peki benim babamla hiçbir bağlantın yok mu?" "Hayır, yok," diye tekrarlıyorum.

Nefesini verip gevşer, ama vücudu titremeye başlar.

"Ne yaptı, küçük tavşan?" diye sorarım.

"Otur, Liam. İlk yardım çantasına ihtiyacım yok, ama kucağından kalkmam lazım," diyor.

O çok dirençli. Vücudunu sarsan dehşete rağmen, taleplerde bulunma cüretini gösteriyor.

Gözlerimi Bay Brunswick ile karşımdaki kanepe arasında gezdiriyorum, sonra tekrar Brook'un ceketinin düğmelerine uzanıyorum.

Bileğimi tutar ama bu harekete tıslar. O iç çekip elini gevşetene kadar bakışlarını karşılayıp tutarım.

"Sadece biraz buz lazım. Beni soymana gerek yok," diyor. "Karşı koyma Brook. Senin acı çektiğini görmek dayanılmaz."

"Ben iyiyim..."

"İyi değilsin. Tartışmayı bırak da sana bakayım."

Nefesi kesilir ve gözleri büyür. Başarılı bir iş adamı olmak için kullandığım tek amaçlı kararlılıkla, ön kolumdaki narin ellerini görmezden gelir ve elbisesinin önünü açarım.

"Baban ne yaptı, küçük tavşan?" diye soruyorum.

Kafasını sallar ama bu hareketle yüzünü buruşturur.

Onu oturur pozisyona getirip takım elbisesinin ceketini omuzlarından çekerim.

"Söyle bana," diye soruyorum, kollarındaki kumaşı çıkarırken.

Onu kollarımın arasına alıp bacağını tutarak yerinde kalmasını sağladığımda kaskatı kesildi, ama i amaşıırının düğmelerini açmaya başladığımda homurdanarak bana yaslandı.

"Bir adamı eşcinsel olduğu için dövdü. Hepsi bu. Anlatacak büyük bir hikaye yok," diyor.

"Tabii, tabii. Őiddete tanık oldun, değil mi?" diye soruyorum.

Ciğerleri genişliyor. Nefesini tutuyor. Ben de yle.

Her dğme açıldıkça daha yumuşak, krem si bir ten ortaya çıkıyor. Tank top ve sütyen onun mahremliğini korusa da, ince kıvrımları saf günah ve ellerim onları keşfetmek için kaşınıyor.

Nefesini verdiğinde, parmak eklemlerim göğsüne değiyor. Ağzımın içini ısırıp kendimi engelliyorum.

"Evet. Korkunçtu," diyor.

Bu basit sözler, onun histerik bir şekilde ağlamasından daha fazlasını ortaya koyuyor. O çok dirençli. Çok güçlü.

Gördüğü şey, onu babasından ayrılmaya ve neredeyse on yıl boyunca uzak durmaya zorlamış olmalı. Onun inatılığının onu tedavi etmesi zor bir hasta haline getirdiğini bilsem de, gurur duyuyorum.

"Sana neden baban gibi olduğum izlenimini verdi?" diye homurdanarak kelepçelerini açıyorum.

Karanlık gözlerini bana kaldırıyor.

"yle olmadığını kanıtlamak için pek bir şey yapmadın,"

diyor. Son düğmeyi açmadan önce bir an duruyorum.

"Açıkla," diyorum.

Sesimin sertliğine rağmen, i amaşıırını nazikçe çıkarırım.

"Hukuk okumamı yasakladı. Beni asistan yardımcısı olarak işe aldın ama hukuk ekibinin yanına yaklaşmamı istemiyorsun."

Sesindeki suçlama, sözlerinden önce algılanıyor, ama omzunu ve kolunu kaplayan siyah ve mor çürükleri gördüğümde sesim kesiliyor. Ön kolundaki kumaşı sıyırırken ağzım kuruyor ve kalbim ağırlaşıyor. Çürük dirseğini geçiriyor.

Omuzlarını silktiğinde yüzümü buruşturuyorum. Bay Brunswick'e bir bakışım onu harekete geçiriyor. İlk yardım çantasını açıyor, iki tüp merhem çıkarıyor ve mutfaktan buz almak için kapıya doğru yöneliyor.

"Kırık var mı?" diye soruyorum.

O başını sallar.

"Biraz sabret, küçük tavşan. Acırsa bana söyle." "Bütün gün acıdı. İyileşeceğim," diye mırıldanır.

"Üzgünüm, Brook. Çok iyi saklamışsın. Ne zaman oldu bu?"

"Bu sabah binaya girmeden hemen önce. Ayağım takıldı ve arabanın kapısına çarptım."

Gerginleşiyorum.

"Giriş, New York Şehri Ulaşım Departmanı tarafından belirlenen kalıcı bir park yasağı bölgesidir. Kaldırıma *herhangi* bir süre park etmek yasaya aykırıdır. Benim arabam bile park edemez," diye homurdanırım.

Mizahsız kahkahası, kıcını kucağımda kaydırır.

"Bunu Bayan Lynn'e söyle," diye mırıldanır.

Aklımda bir fikir oluşurken boğazımdan düşük bir ses çıkar. Başparmağımı Brook'un çıplak bileği üzerinde ileri geri gezdirirken tüyleri diken diken olur.

"Söyleyeceksin,"

diye yemin

ederim. Kaşlarını

kaldırır.

Bay Brunswick, bir tepsi dolusu buz torbası, bir şişe ibuprofen ve birkaç şişe suyla geri döner. Su şişesini açmadan önce üç hapi avucuna bırakırım.

"Önce bunu al," diyorum.

Tabletleri ağzına atmadan önce onlara bakıyor ve suyu almak için uzanıyor. Elini itip, başının arkasını avuçlarımla tutarak dudaklarına doğru eğiyorum.

"Baban yüzünden avukat olmanı engellemedim, Brook," derim, o ilacı yutarken. Tartışmasına fırsat vermeden, konuşurken ona su içiriyorum. "Onun seni kara listeye aldığını ilk kez duyuyorum." O benim ön kolumu itiyor, ama ben bileğimi hafifçe eğerek onu susturuyorum. "Senin Bay Johnson'la flört ettiğini gördüm ve kıskandım. Hepsi bu."

Dudaklarına bir damla su daha damlatırken onun somurtkan yüzünü izlemekten keyif alıyorum, sonra bardağı masaya koyup merhemi alıyorum.

"O zaman neden beni asistan yardımcısı olarak atadın?" diye soruyor. "Çünkü birine ihtiyacımız var ve seni yakınımda istiyorum."

Gözlerini devirir. Dökülen kahveden oluşan küçük kabarcığı incitmemek için dikkatlice çenesini çimdiklerim ve dikkatini çekerim.

"Sana yakın olmanı *istiyorum*,
küçük tavşan." "Tabii. Elbette,"
diyor ciddi bir ifadeyle.

Çenesini bırakıp, parmaklarıma yanık kremi sıkıyorum ve çenesinin, boğazının üst kısmının ve elinin arkasındaki kabarcıkların olduğu bölgelere sürüyorum.

"Avukatlık yapmanı engellemeyeceğim," diye söz veriyorum.

Parmak uçlarımı temizlerken bana şüpheli bir bakış atıyor, ama ben sözümü havada bırakarak elime bir çizgi arnika jeli sıkıyorum. Keskin nefes alışı bana acı veriyor, ama merhemi nazikçe morluğunun üzerine sürüyorum. Cildinin sıcaklığı ve aşırı şişkinlik olmaması, hastaneye gitmeden iyileşeceğinden emin olmamı sağlıyor, ama bir sonraki sözlerimden dikkatini dağıtmamak için dokunuşumu olabildiğince hafif tutuyorum.

"Avukatım olarak ilk işin, Bayan Lynn'e dava açmak olacak. Lynn'e dava açmak olacak."

Yüzünde sevinç belirir, ama kaşlarını kaldırıp başını sallar.

"Ciddi misin? Ona göre, ikiniz bir şeysiniz," diye mırıldanıyor.

"Öyle değiliz," diyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü o, senin ona ait olduğunu çok net bir şekilde söyledi."

Onun hayal kırıklığı beni içten içe memnun ediyor. Parmak uçlarımla onun ön kolunu okşuyorum ve yanağımı başının üstüne koyuyorum.

"Küçük tavşanım kıskanıyor mu? Kıskanma. Ben tamamen seninim, Brook," diye saçlarına fısıldıyorum.

O uzaklaşır, başını altımdan çıkarır ve ruhuma bakar.

"Sen kendine aitsin, ben de kendime. Sana söyledim, iş sözleşmesini imzaladığımızda..."

Parmaklarımı başının etrafına doladım ve ağzını ağızımla kapattım. O ciyakladı ve göğsüme doğru itti, ama ben dilimi dişlerinin arasına soktum ve tatlılığına inledim. Yumrukları takım elbisemi sıktı. Alt dudağını ısırdım, acısını yalamak için yaladım ve tekrar ağzına daldım.

Dili benimkine çekingen bir dokunuşla karşılık verdiğinde, kontrolümü kaybederim ve içimdeki açlıkla onu yutarım. Hafif bir tereddütten sonra, aldığı kadar vermemi ister ve ben onun acımasız mükemmelliğinde boğulurum.

İnterkom çalar. Hırıldayarak başımı kaldırıyorum. Brook'un hırçın nefesleri dudaklarımı okşarken, yüzünü benimkinden bir santim uzakta tutuyorum. Aramızdaki mesafeyi daha da açmaya kendimi zorlayamıyorum.

Bay Brunswick interkoma cevap verirken ayakkabıları yerde tıklıyor. Parmaklarımı onun başının etrafında esnetiyorum, boy farkımıza hayret ediyorum ve şişmiş dudaklarımdan kelimeler dökülürken başparmaklarımla uçlarıyla şakaklarını okşuyorum.

"Kucağıma atlayıp boğazımı ısırдың anda senin oldum. Geri dönüş yok, küçük tavşan. Ben seninim. Sadece senin."

İtirafımın ardındaki gerçek içimi sarsıyor. Onu daha önce benim olarak ilan ettiğimde - bu sabah mıydı? - kıskançlık ve acı beni besliyordu, ama onun yeni iş yerinde pek çok ilki deneyimlediğini gördükten sonra, beni değil kardeşimizi seçtiği için onu kalpsiz bir kaltak olarak gördüğümün farkına vardım.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hikayeler birbiriyle uyuşmuyor. Lisenin son haftalarında gördüklerim ve duyduklarım ile bugün hala gösterdiği inatçı özgüven arasındaki uçurum şaşırtıcı.

On bir yıl önce ne olmuş olursa olsun, aramızdaki çekimi inkar edemem.

O benim, ben de onunum.

"Senden hiçbir şey almadım. O öpücüğü bana sen zorla yaptın," diyor, şimdiye kadar duyduğum en seksi boğuk sesiyle.

"Hoşuna gitti," diye mırıldanıyorum.

"Benim zevk almam senin..."

"Ben de hoşlandım," diye sözünü kesiyorum. Şişmiş dudakları, onları tekrar tatmam için yalvarıyor. "Daha fazlasını istiyorum ve sen de öyle, o yüzden..."

Elini ağızımızın arasına sokarak onu öpme girişimimi engelliyor. Yüzündeki acı ifadesi benim coşkumu soğutuyor.

"Durun, Bay Ricco. Ne zamanı ne de yeri." "Bana Matteo de," diyorum.

"Hayır. Bay Brunswick'e kaba davranıyorsun."

"Oh, şimdi Liam yerine Bay Brunswick mu oldum?"

"O eşcinsel, kör değil, burası da bir ofis, bar değil. Bırak beni."

Alaycı bir şekilde gülerek onu göğsüme çekiyorum.

"Hayatta olmaz. Senin de dediğin gibi, Bay Brunswick kör değil." "O zaman takım elbise giymeyi bırak."

Onun esprisi hiç mantıklı gelmedi, bu yüzden ilk yardım çantasını alırken ilgisiz bir şekilde mırıldandım.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neyi anlamıyorum, küçük tavşan?"

Sargı bezlerini bulana kadar çantayı karıştırırım.

"*Seni benden* uzaklaştırması, beni senden uzaklaştırmasından daha olası," diyor.

Ben Duraklıyorum, koş içinde olasılıkları olasılıkları ve
bir bir Bay
Brunswick, ilk ruloyu açmadan önce.

"Bana ilgi duysaydı, çoktan harekete geçmişti."

İkisi de alaycı bir

şekilde gülerler.

"Ben yaptım," der.

Brook ona şaşkın gözlerle baktığında, farklı nedenlerden dolayı alay ettiklerini anladım. Sözlerimin aptallığı bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Brook'a hamle yapmak için on yıldan fazla zaman harcadım.

"O zaman da anlamamıştı," diyor Bay Brunswick, düşüncelerimi bölerek.

"Bir dakika, bana teklif mi ettin?" diye soruyorum.

"Evet, beni işe aldıktan yaklaşık bir yıl sonra. İlk başta, bununla uğraşmak istemediğin için benim işaretlerimi görmezden geldiğini sandım, ama sonra fark ettim ki... sen böyle birisin."

"Benim kim olduğum," dedim ifadesiz bir yüzle.

O, ben kesinlikle sormadığım bir soruyu sormuşum gibi cevap verdi.

"Evet. Sen hedef odaklı ve başarı güdümlüsün."

Brook başını hafifçe salladı ve alaycı bir şekilde, "Yani, bir mükemmeliyetçi ve işkolikle hayatını geçirmek istemediğini mi söylüyorsun?" dedi.

Omuzlarını silkiyor.

"Ben de artık bir işkolikim, ama aynı zamanda istikrarlı ve mutlu bir ilişkim var, yani bu mümkün."

Brook ona çarpık bir gülümseme atıyor.

"Senin adına sevindim, ama başarılarını bize yansıtma. Bizim ilişkimiz yürümez," der.

Onun tadı dilimde kalmışken, tartışmak istiyorum ama bandaj rulosunu kucağına koyup onun yerine bileğini kaldırıyorum.

O öfkeyle nefes alır ve çekilmeye çalışır.

"Bu aşırıya kaçıyor. İhtiyacım yok..."

Tsk diye ses çıkararak elini omzuma koyuyorum, böylece koluna kolayca ulaşabiliyorum.

"Beni durdurmaya çalışma, küçük tavşan. Ben hedef odaklı ve başarı güdümlüyüm, unuttun mu?"

O iç çekip gözlerini devirir.

"Sen tanıdığım en küstah pisliksin," diye mırıldanır.

"Sen de tanıdığım en sinir bozucu inatçı kadınsın," diye mırıldanırım.

Bay Brunswick ikinci bandajı açarken kıkırdar. "Eh, huzurlu geleceğim de buraya kadarmış."

"Hey, bu doğru değil..."

"Ofis zaten sıkıcı olmaya başlamıştı," Liam onun tartışmasını keser. "Benim yüzümden çekinme. İki bacağım var ve odadan çıkmayı biliyorum."

"O zaman neden çıkmadın?" diye sorar Brook.

"İlk yardım her zaman önceliklidir ve ben yaralı arkadaşlarımı terk etmem," diyor.

Brook, onun utanmadan kendisini arkadaşı olarak adlandırması karşısında nefesini tutar. Bu iki zeki ve verimli kişinin bir araya gelip hayatımı cehenneme çevirme düşüncesi, aslında yeryüzünde cennet gibi geliyor. Bu hiç mantıklı değil. Son on bir yıldır süren yalnızlığım, başarıyı artırdı.

"Öyleyse, teşekkürler ve özür dilerim," diyor.

Gözlerinde nem parıldıyor ama ağlamıyor. Bakışlarında parıldayan yalnızlık ruhumda yankılanıyor. Bandajı pazısına sarmadan önce kalçasını sıkıyorum. O da tıslayarak diğer koluyla yakamı tutuyor.

"Ben de üzgünüm. İkinize de. Sıkı tutun, küçük tavşan. Şişmeyi önlemek için yeterli basınç uygulamam gerekiyor," diyorum.

Burnundan nefes alır ve başını sallar.

Onun üst kolunu sardım ve bandajın ucunu bağladım, sonra bileğini kucağıma aldım ve Liam'dan ikinci bandajı aldım.

Yüzünü buruşturur ama ön kolunu sardığımda ellerimi izler. Üstüne buz torbaları koyup, yerinde kalması için gevşekçe bir bandaj daha eklediğimde, iç çeker ve yumruğunu sıkar, sırtım ve omuzlarımdaki takımı gerer.

"On dakika sonra buzu çıkaracağız," diyorum.

Yaka düğmemi bırakır, başını sallar ve ayağa kalkmak istercesine hareket eder. Onu kucağıma alırım, bir kolumu sırtına dolayarak, diğer elimi de uyluğuna koyarım. İsyen dolu bakışları doğrudan hayalarımı vurur.

"On dakika boyunca burada kalacaksın," diyorum.

Gözlerinde büyüyen öfkeye rağmen, titremesi daha da kötüleşir ve son birkaç dakikadaki ilerlemeyi korumak için bir ateşkesin gerekli olduğuna karar veririm. Küçük tavşanım, ilk tam iş gününün ardından sınırlarına kadar gerilmiştir. Bu akşamki toplantı sırasında yorgunluktan kirpiklerinin nasıl düştüğünü hatırlıyorum. Defterini çıkarıp karalamaya başladığında sayısız anı zihnime hücum etti. Lisede de aynı şeyi yapardı.

"Kıpırdama yoksa sana kucağımda kıvrınman için bir neden vereceğim," diye saçlarına fısıldıyorum.

Dişlerini sıkarken çene kasları gerildi.

Bay Brunswick tabletini kaldırarak ekranındaki geri sayımı gösterir.

"Tamam, ama bir saniye bile fazla olmaz ve ellerini bana dokundurma yoksa kırarım," diye homurdanır.

Gülümserim ve kanepeye daha derin otururken onu göğsüme daha sıkı çekerim. Memnuniyet içimi kaplar.

Acımasız Bayan Simons'a karşı bir savaşı kazandım.

Onun kazandığı zaferler çok daha fazla olabilir, ama o benim kucağımda, dudakları benim pcğmden şışmış ve başı omzuma yaslanmış durumda.

Hiçbir şey her saniyenin tadını çıkarmamı engelleyemez ve alarm çaldığında, onu yakınımda tutmak için başka bir neden bulacağım.

Yakında benim yatağımda olacak.

Lise son sınıfta neler olduğunu anlayıp aramızdaki kopukluğu dzelteceğim, çünkü onsuz bir gün daha geçirmek istemiyorum.

Brook Simons
benimdir. Ve ben de
onundurum.

BÖLÜM 11

Brook Simons

BİR HAFTA. Yeni işime başladığımdan beri sadece bir hafta geçti ve Matteo Ricco, önceki işverenim gibi beni kovmasını dilememe neden oluyor.

Déjà vu hissi beni sarıyor. Kısa bir süre önce işimi kaybetmiş olmaktan yakınıyordum, bu yüzden bu düşünceyi kafamdan silip attım; bu işe gururumdan daha çok ihtiyacım var. Para olmadan, biyolojik babamı mahvetme ve annemin çalınan mirasını geri alma gücüm asla olmayacak. Borçlarımı ödedikten ve kendi hukuk büromu kurduktan sonra, müşteri portföyümü oluşturabilir, yeteneklerimi kanıtlayabilir, etkimi artırabilir ve babamın yolsuzluklarını ortaya çıkarabilirim.

Matteo'nun bana attığı her şeye onurlu ve zarif bir şekilde katlanmam gerektiğini kendime söyledim, ama ilklerin yaşandığı uzun bir haftadan sonra, bir başkasını daha kaldıracabileceğimden emin değilim, özellikle de cumartesi sabahı *arabaya binmem gibi* gizemli bir talebi.

Patronumun gözlerine bakmadan önce, "küçük çalışma alanı" kapıları ile arabanın yolcu koltuğu arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Siyah pantolon ve tişört giymiş, ela gözlerinde yaramaz bir ışıltı olan patronum, sırtarak kapıyı açık tutuyor ve arabaya binmem için işaret ediyor.

Bugün rahat kıyafetler giymemi söylemişti, ama ben iş kıyafeti giymeyi düşünmüştüm, ondan yayılan rahat hafta sonu havasını değil.

Bu bir tuzak olmalı. Onun aç gözleri altında vücudum ne kadar canlansa da arabaya binmemeliyim.

Boğazımı temizlerim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. O arabanın kapısına yaslanır ve elini cebine sokar.

Bu sessiz meydan okuma beni hem rahatsız ediyor hem de sakinleştiriyor.

Ofisinde beni öptüğünden beri, avukatlık yapmama izin vereceğine dair verdiği sözü tuttu. Beni hem şirket avukatı hem de kişisel avukatı olarak atadı, cam bölmedeki masamı daha iyi bir masayla değiştirdi, şirket kayıtlarına sınırsız erişim hakkı verdi, Bayan Lynn'in üzerimdeki yetkisini kaldırdı ve asistanımın iş yükünü azalttı. Nasıl bu kadar iyi koordine ettiklerini bilmiyorum.

Sadece ikisi arasında bile pek çok hareketli parça var —  zellikle Bayan Lynn'e belgelerini teslim ettikten sonra, yönetim katında gerçekten bir kişiye daha ihtiyaçları var — ve sadece bir hafta geçmesine rağmen, onlarla çalışmaktan keyif almaya başladım. Bu görevler beni araştırmamdan uzaklaştırıyor olabilir, ama aynı zamanda bütün gün yeni masamda kambur oturmak yerine çevremdeki olayların farkında olmamı sağlıyor.

Kendimi kandırmaya çalıştığım için içimden alay ediyorum. Pazartesi günü beni kuağından indirdiğinden beri bana dokunmadı, Salı günü kolumu sardığı hariç, ama gözlerindeki artan açlık bende bir karşılık verme ihtiyacı uyandırıyor. O odaya her girdiğinde, tüm vücudum uyanıyor.

O i geçirip uzun parmaklarıyla kapı çerçevesine vuruyor. Endişelerimi bir kenara itip, yolcu koltuğuna otururken ona kötü bir bakış atıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Merak etme, küçük tavşan, sen bana kendimi paralamamı yalvarana kadar seni omzuma atmayacağım. Penthouse'um yasak bölge. Bugün iş ile ilgili konularda sadece halka açık yerlerde olacağız," diyor.

Rahatlama ve hayal kırıklığı içimi kaplar.

Pis şakaları değişmemiş olsa da, babamın beni kara listeye aldığını aıkladığımdan beri bana karşı profesyonel tavrı değişti. Artık benimle iş yerinde küçük oyunlar oynamıyor ve talepkar ve titiz olmasına rağmen, liderlik becerileri ve net iletişimi onu şimdiye kadar sahip olduğum en zor ama en kolay patron yapıyor. Onun yoğunluğu beni daha iyi olmaya itiyor.

O eğilip, ben yapamadan emniyet kemerimi bacaklarımın üzerine çekiyor. Onun lezzetli, temiz kokusu burnuma dolduğunda kalbim sıkışır ve ciğerlerim daralır, çantamı ölümcül bir şekilde kavrayarak uzun, erkeksi boğazını okşamaktan kendimi alıkoyarken parmaklarım ağrır. Tokayı yerine takar ve elini kemerin üzerinde yukarı doğru kaydırır. Parmak eklemleri göğüslerime değdiğinde nefes almakta zorlanırım. Parmak uçlarıyla yakamı okşar ve sonra elini kuağıma indirir.

Onun bileğini tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Sesimin nefes nefese çıkmasına irkiliyorum. Kötü niyetli bir neşe gözlerini karartıyor.

"Yolcumun kemerini doğru takıp takmadığını kontrol ediyorum. Son zamanlarda arabalarla yaşadığın şanssızlıktan sonra, güvenliğini riske atamam," diyor.

Derin gürültüsü kemiklerimde titreşirken, içimde lav kabarcıkları oluşur.

"Saçmalıyorsun," diyorum.

Elini kucağımda gezdirirken gözleri dudaklarıma kayar. "Ben titizimdir. Çok titiz," diye söz verir.

Vücudumdaki her sinir farkındalıkla titriyor, ama kalçamı sıkıp uyluğumu okşadıktan sonra, çantamı alıp yolcu kapısını kapatıyor. O arabanın önünden dolaşırken kalbimi göğsüme geri koyuyorum. Esnek hareketleri ağzımı sulandırıyor.

Yalvarmayacağım, ama daha önce hiç bu kadar cinsel olarak tatminsiz hissetmemiştim ve o piç kurusu beni her gece eve geldiğimde mastürbasyon yapacak enerjim kalmayacak kadar çalıştırıyor. Bu çok sinir bozucu.

O kapısını açıp direksiyonun başına geçerken, gözlerimi onun çekici vücudundan ayırıyorum.

Radyo hafifçe çalarken ve camlar cumartesi sabahının geç saatlerindeki kalabalığın seslerini engellerken, o kaldırımdan uzaklaşıp trafiğin içinden geçerken garip bir şekilde rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. Ünlü bir butik mağazanın vale standına yanaştığında, bakışlarımı ona çeviriyorum.

Çantamı alıp arabadan inerken bana bir bakış bile atmadan anahtarları valeyeye atıyor. Kapıyı açıp bana elini uzattığında ona öfkeyle bakıyorum.

O tamamen sakın bir şekilde bana bakarken, iç çekip elimi onun eline koyuyorum. Beni ayağa kaldırıp kolaylıkla yanına çekince içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Bay Ricco," diye azarlayarak ona profesyonel ilişkimizi hatırlatırım, ama o kolunu bana daha sıkı sarar ve parmaklarını kalçama geçirir. Şehvet sesimi çalar.

"Güven bana, küçük tavşan, bugün bana yakın kalmak isteyeceksin. Bunu fazla mesai ücreti olarak düşün," diye fısıldar.

"Ben maaşlı çalışıyorum. Fazla mesai için bana ödeme yapmıyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

O gülüyor. Çantamı almak için uzanıyorum, ama o çantayı yolcu koltuğuna atıyor.

"Bugün benim kartımı kullanacağız. Buna ihtiyacın olmayacak."

Kapıyı kapatır ve itirazlarımı görmezden gelerek beni kaldırımdan çeker. Beni lüks mağazaya sürüklerken dişlerimi sıkarım.

Satıcı kadına birkaç kısa sözle, tezgahın üzerinden siyah ve altın rengi bir kart uzatır. Kadın canlanır ve onun taleplerini coşkuyla kabul eder. Bizi lüks bir soyunma odasına yönlendirirken, ben içimden dişlerimi sıkarım.

Satıcı ana mağazaya doğru yürüyerek uzaklaştığı anda, Matteo'nun kaya gibi sert karın kaslarına doğru iterek, "Burada ne yapıyoruz? Sen kıyafet denerken ben iş konuşmayacağım" diye fısıldarım.

"İş konuşmuyoruz."

"Bunun işle ilgili olduğunu söylemiştin," diye hatırlatırım.

"Öyle. Ayrıca kıyafetleri deneyen ben değilim," diyor.

Sırtışı kalbimi ayak parmaklarıma indiriyor.

"Hayır. Hayatta olmaz, ben..."

"Önümüzdeki haftalarda katılacağımız birkaç gala ve parti var. İş kıyafetlerinizi yenilemeniz gerekiyor." Ona kızmak için ağzımı açtım, ama o, beni işe aldığından beri çektiğim tüm zorlukları hatırlatmak istercesine, morarmış kolumu avuçladı. "Sen benim çalışanımsın. Sana uygun kıyafetler sağlamak benim sorumluluğum." Parmaklarını saçlarıma geçirdiğinde midem düğümlenir. "Ve benim kadınımla olarak, en iyisine layıksın. Seni şımartmama izin ver, küçük tavşan."

Ruhumdaki özlem, onun tuzağına düşmemem gerektiğini kendime söylesem de nefesimi kesiyor.

"Ben senin kadının değilim," diye tartıştım.

Onun sırtışı karnımın derinliklerinde bir zonklama uyandırıyor.

Satıcı kadın, her biri ürünlerle dolu bir raf iten iki kadınla birlikte geri döner. Onları kanepenin yanına yerleştirdikten sonra, üç kadın da tek kelime etmeden ortadan kaybolur.

"Akşam kıyafetleriyle mi yoksa iş kıyafetleriyle mi başlayalım?" diye sorar Matteo.

"Hayır. Bu olmayacak." İlk askıya yönelir.

"O zaman her birinden üçer taneyle başlayalım," diyor. "Hayır, ben..."

"Her birinden dört tane mi?"

"Tanrım, sinir bozucusun," diye homurdanırım.

Onun ücretsiz kıyafet teklifinden yararlanmam gerektiğine karar vererek, onu kalçamla itip kenara çekiyorum, birinci ve ikinci askılardan ilk üç parçayı alıp odanın karşı köşesindeki mahremiyet perdesinin arkasına geçiyorum.

Gizli kamera olup olmadığını kontrol edip, bölmeyi dolaşmadan bakmasının imkânsız olduğundan emin olduktan sonra, yastıklı ipek askıları duvar kancalarına asıp gömleğimi kaldırırım.

"Yardıma ihtiyacın olursa çekinmeden sor."

Matteo'nun sesi yanımdan duyulunca bağırırım, ama kafamdan tişörtümü çıkarınca onun hala ekranın diğer tarafında olduğunu fark ederim.

"Sakin yapma!"

"Teklifim geçerli, küçük tavşan," diye gülüyor.

"Anlaşıldı. Git kanepeye otur," diyorum.

"Bana her kıyafeti göstereceğine söz verersen," diyor.

Sesindeki boğuk gürültü doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor. Heyecanım külotumu ıslatırken dişlerimi sıkıyorum.

Yıpranmış, basit pamuklu külotlarım. Çiçek deseninin ne kadar solduğunu hatırlayınca utanç duyuyorum. Çok uzun zaman önce aldığım çeşit paketi, delik deşik olduğu için düz renkli olanları çoktan attım.

"Tamam, şimdi otur," diyorum dişlerimi sıkarak.

Perdenin arkasından hiçbir hareket sesi gelmeyince, yan taraftan bakıp onun yerini teyit ediyorum. Büyük bedeniyle kanepenin yarısını kaplayan adam, bana kaşlarını kaldırıyor. Onun sessizce hareket etmesinden rahatsız olarak, bölmenin arkasına geri çekiliyorum.

İlk kıyafeti giyiyorum ve yumuşacık kumaşına hayran kalıyorum. Pantolonlu takım elbisenin kesimi, tüm gün boyunca rahatça giyilebilecek kadar rahatken, aynı zamanda vücut hatlarımı da vurguluyor. Saçlarımı düzeltiyor ve omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, sonra bölmenin arkasından çıkıyorum.

Onu görmezden gelmeye çalışsam da, duyularım Matteo'nun tepkisine odaklanıyor. Yastıklara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözleri üzerimde dolaşüyor, ama tepkisini iyi mi kötü mü yorumlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden yansımama odaklanıyorum.

Bayıldım. Rengi, kesimi ve stili beni profesyonel bir güç merkezi gibi hissettiriyor.

Matteo kanepeden kalkar. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Duvara yerleştirilmiş vitrine doğru yürüdü, birkaç aksesuar seçti ve bana doğru büyük adımlarla geldi. Kanca gibi parmaklarından sarkan topuklu ayakkabılar benimle alay ediyordu, ama önümde diz çöküp kalın parmaklarını ayak bileğimin etrafına doladığında dilim damağıma yapıştı. O, kalın pamuklu çorabımı tek kullanımlık naylon çorapla değiştirip ayakkabıyı ayağıma geçirirken, ben dengeyi sağlamak için aynayı kullandım.

Aynı şeyi diğer ayağıma da yaparken, bulanık görüntüler hafızamda parıldadı.

Sınıf toplantısında masaya çıktığımda bacaklarımı temizlemişti.

Pantolonumun üzerinden baldırımı okşadığında boğazım düğümleniyor.

Yetişkin hayatımda bana bakan tek kişi oydu. Sert sözlerime ve asla yürümeyeceğine dair ısrarcı tavrıma rağmen, beni, söylediği gibi narin bir tavşanmışım gibi davranır. Yaralı kolumu tedavi etti, yanmış yüzüme krem sürdü, kusarken saçlarımı tuttu ve çok sarhoş olduğum için farkına varmadığımda bacaklarımı temizledi.

O benim ayağımı yere koyup ayağa kalkarken ben boğazımı temizliyorum.

Düşük topuk, korktuğum gibi dengemi bozmuyor ve yastıklı tabanlar, normal ayakkabılarımda olmayan desteği sağlıyor.

Boynuma bir kolye takıp, bileğime bir bileklik takıp, saçımdaki at kuyruğunu çözdüğünde şok geçiriyorum. Tasarımcı bir dizüstü bilgisayar çantasının sapını avucuma kapatınca, onu ona geri itiyorum, ama o beni aynaya doğru çevirip uzaklaşıyor.

Cömert maaşıma rağmen, önümüzdeki on yıl içinde intikamımı almak istersem bu kıyafeti asla alamayacağım.

Ama harika görünüyorum.

Matteo tek kelime etmeden çantayı, takıları ve ayakkabıları aldı. "Sıradaki," dedi ve kanepeye geri oturdu.

Bir sonraki takım elbise hem pantolon hem de etekle birlikte geliyor. Kısa blazeri hiç sevmiyorum ama pantolona geçmeden önce onu giyiyorum. Ceplerin ne kadar derin olduğunu fark edince boğazımdan küçük bir ses çıkıyor. Geniş paçaları ve yüksek beliyile blazere çok yakışıyor, bu yüzden fikrimi değiştiriyorum.

Aynanın önüne geçtiğimde, bana bakan kadınla yirmi dokuz yıldır taşıdığım vücudumu bir türlü bağdaştıramıyorum. O kadın muhteşem, şık ve hiçbir şeyi kabul etmeyen bir şekilde zarif.

Geniş omuzlar aynayı doldurduğunda ciyaklarım ve Matteo ellerini derin pantolon ceplerine soktuğunda

"Siktir, bu ses çok güzel. Bir daha yap," diye omzumun çukuruna fısıldadı.

Parmaklarını açıp ceplerimden üst bacaklarımı kavradığında kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Başparmakları cinsel organıma değdiğinde bacaklarımın arasında sıcaklık hissedirim. Bir inilti kaçır ağzımdan.

"Lanet olsun, küçük tavşan. Zaten sırlıslıklamsın, değil mi? Beni kızdırmayı seviyorsun, değil mi?"

Vücudumun merkezinde baskı oluşur. Kafamı sallarım. "Üstünü aç," diye homurdanır.

Başparmaklarını klitorisime yaklaştırdığında nefesim kesildi. Duygular boğazımı tıkarken, ihtiyacım meme uçlarını sertleştirir.

"Sen yalvarmaya gerek duymayabilirsin, ama ben duyarım." Konuşurken dudaklarını boğazıma sürtünce, zevk dalgaları omurgamdan yukarı aşağı yayılır. "Lütfen, küçük tavşan, gömleğinin düğmelerini aç ve bana o mükemmel göğüslerini göster."

Hayır demem için her türlü neden aklımdan silinir. Parmaklarım titreyerek onun isteğini yerine getirir.

Soğuk hava önüme esip, beyaz sütyenim aynada parıldadığında, aklım başıma gelir. Blazeri sıkıca üzerime çekerim ve nefes almaya çalışırım.

Matteo, hassas sinir demetinin üzerinde başparmağını yavaşça dairesel hareketlerle gezdirirken, klitorisimden kalbimin ortasına kadar bir şimşek akar. Tıslarım ve üstümü bırakıp onun bileklerini tutarım. Boğazımın yanını yalar ve kulak mememi ağzına alır.

Nefes nefese kalırım ve kontrolümü kaybetmeye çok yaklaşıyorum. "Dur, Matteo. Yapamam..."

O, hırıldayarak hassas kulak mememi dişleriyle ısırır. Ben, onun bileklerine tutunur ve nefes almaya çalışırken, o kumaşın üzerinden klitorisimi felaket bir isabetle okşar ve tek bir yukarı doğru çekişle göğüslerimi sütyenimden kurtarır. Onun sıcak avuç içi, göğüslerimi sıkarken meme uçlarını sıkıştırır.

meme ucumu sıkıştırır. Tenin tenle temasının verdiği his zihnimi karıştırır ve beni yeni bir arzunun boyutuna fırlatır.

Dişlerini nazikçe çekmeden önce, dilini sıkışmış kulak kepçemin üzerinde gezdirir. Acı cinsel organıma yayılır ve içim boşluğa sıkışmış gibi ağrır.

"Adımı tekrar söyle," diye
homurdanır. Kafamı sallarım.

Sıvı arzusu kemiklerimi eritirken, elini cebimden çekip pantolonumu açar. Kalın, talepkar parmakları kaygan, ihtiyaç duyan tenime dokunduğunda nefesim kesilir.

"Lanet olsun, küçük tavşan, çok ıslaksın. Adımı tekrar söyle, parmaklarımın üzerinde boşalmaya izin vereyim," diye kulağıma homurdanır.

Tırnaklarımı bileklerine geçirip başımı omzuna yaslarım. Her santimim titriyor. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Karnımdaki baskı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Korkutucu. Bir yanımda diğer tarafta ne olduğunu bilmediğim için korkuyor. Diğer yanımda ise Matteo'ya güveniyor ve onu uçuruma kadar takip etmeye hazır.

Parmaklarını bacaklarımın arasına daha derine sokar ve sıvı bal eline dökülürken inler. Parmağını kıvrıp klitorisime doğrudan dokunduğunda, içimi bir şimşek çakar. Sırtımı kamburlaştırırım. Sert penisi kışıma sürtünür.

Meme ucumu çimdikler ve kulağımı ısırır.

"Yapamam. Hiç yapmadım..."

Cesaretim tükenir. Tüm vücudu kaskatı kesilir. Arzu ile kararmış ela gözlerini kaldırır ve aynadan ruhumu çalar.

"Yapabilirsin. Ver bana, Brook. Senin her şeyini istiyorum."

Yalvarma ve talep karışımı olan sözleri içimdeki barajı yıkar. O, acımasız parmaklarıyla klitorisimi okşarken ve meme ucumu çevirirken ben parçalanırım.

İçim sıkışır ve mutluluk dalgaları üzerime çökünce iç çamaşırlarım ıslanır. Dudaklarımdan onun adı dökülür.

Orgazmım sona erdiğinde vücudumdaki her hücre sarsılır.

"Bir tane daha. Bana bir tane daha ver," diye talep eder.

O durmuyor. Ben ciyaklayıp kıvranıyordum, ama o bir adım öne çıkıyor, beni aynaya doğru bastırıyor ve klitorisimi yenilenmiş bir enerjiyle daireler çizerek okşuyor. Nefesim camı buğulandırıyor.

"Bekle, Matteo, ben... Aman Tanrım, ben..."

İkinci bir orgazm tüm vücudumu sararken milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Dünya karanlığa gömülüyor. O, boğazımın kenarını ısıtıp emdikçe, acımasız parmakları ve açgözlü ağzından başka hiçbir şeyin varlığı kalmıyor.

Onun adını ağlayarak söylerim. Çeneme bir öpücük kondurur ve dokunuşunu yumuşatır. Duyularım yavaşça geri gelir.

"Seni tatmam lazım," diye fısıldadı şakağıma.

O, parmaklarını zonklayan cinsel organımdan çekip çıkarırken, ben ellerimi yumruk yapıp aynaya dayadım. Parmakları, benim boşalmamla parıldıyordu.

O parmaklarını yalarken, içgüdüsel bir zevk damarlarımdaki heyecana katılır. İnlemesi iliklerime kadar işliyor. "Ben de seni tatmak istiyorum."

Bu sözler iznim olmadan dudaklarımdan dökülüyor, ama endorfinlerin parıltısında kaybolmuşken, bunların şimdiye kadar söylediğim en doğru sözler olduğunu fark ediyorum.

Çenemi çimdikler ve yüzümü kendininkine doğru çeker.

"Emin misin, küçük tavşan? Kontrolümü kaybetmeyeceğimi garanti edemem. Şu anda çok sertim."

Kaşlarını çatarak endişesini gösteren bakışı kaderimi belirler. Çaresizliğine rağmen, beni önemsiyor.

Mantıken, bunun mantıklı olmadığını biliyorum. İznim olmadan orgazmımı benden aldı. Aslında ona hayır dedim, ama o benim engellerimi aşmış istediğini aldı.

Aksi takdirde asla elde edemezdi. Ne kadar istesem de, patronumla soyunma odasında ilk kez kendi kendime değil, onun sayesinde orgazm olmayı asla kabul etmezdim.

Bana sormaya korktuğum şeyi verdi. şimdi o soruyor.

Artık kendimi inkar etmek istemiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Ona her şeyi vermek istiyorum. Yapamam. Henüz yapamam. Önce intikam.

Ama ona benim verdiğim zevki verebilirim. "Evet, eminim," diyorum boğuk bir sesle.

Dudaklarımı ateşli, talepkar bir öpücükle kaplar ve bir an için, onun hakimiyetinden başka hiçbir şeyin varlığı kalmaz.

İntikam yok. Annem yok. On bir yıl önceki ihaneti yok.

Siktir, lise yıllarında kalbimi çalan, sonra da göğsümden söküp yere fırlatıp bana sırtını dönen adama aşık oluyorum.

Ona fiziksel zevkten başka bir şey sunamayacağımı anladığında çok acı çekecek. On bir yıl önceki babamın aksine, beni terk etmek için her türlü hakkı olacak.

Daha önce terk edilmeyi atlattım, yine atlatabilirim.

Umarım.

BÖLÜM 12

Matteo Ricco

O inliyor ve benim acımasız öpücüğümü, inatçı küçük tavşanımdan hiç beklemediğim bir itaatkarlıkla kabul ediyor. Onun yaramaz küçük dili uyanıp benden daha fazlasını istediğinde, gurur içimi kaplıyor. Onu o kadar şiddetli bir şekilde orgazma ulaştırdım ki, birkaç mutlu an için kendini unuttu.

Yüzümü onunkinden çekip, elimi boğazına doladım. Kıçını sert sikime bastırıp titredi. Nefesi aynayı buğulandırdı.

"Dizlerinin üzerine çök ve beni tat, küçük tavşan," diye yanağına doğru homurdanırım.

Geri adım atıp onu döndürdüğümde, morarmış kolunu incitmemek için göğsünü kavradım. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde, o da direnmeden beni takip etti. Penisimi serbest bıraktığımda gözlerinde belirsizlik parladı, ama ben sızan ucumu dudaklarının kenarlarına sürttükten sonra kendimi tabandan uca doğru okşadım.

Pembe dilinin ucu dışarı fırlar. Göz bebekleri büyür ve yanakları kızarır. Önce tırnaklarını uyluklarıma geçirir, sonra öne eğilip dilini yarıklarımın üzerine sürer. İnlerim ve başımı geriye eğirim, ama dizlerinin üzerinde duran onun görsel zevkini kaçırmam, bu yüzden kararlılığımı pekiştirir ve bakışlarımı ona indiririm.

Narin parmaklarını yumruğuma dolayarak ruhumu çalar ve penisimin tabanını kavrayan elime erotik bir boyut katar. İlk birkaç yalaması çekingen, dilini oynatarak alaycıdır, ta ki cesaretlenip dudaklarını bana bastırana kadar.

Magma testislerimde dönüyor ve kontrolümü zorluyor.

Geriye yaslanır, bir anlığına penisimi inceler, sonra aç gözlerini benimkilere diker.

O benim sahibim. Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi.

Cinsel zevk, çikolata rengi gözlerinde yüzüyor ve öpücüklerle şişmiş dudaklarını kıvırıyor. Öne eğiliyor ve beni ağzının derinliklerine alıyor

gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. Dudaklarını etrafıma doladığında ve hoş bir iniltiyle geri çekildiğinde, kontrolümü kaybediyorum.

Beni memnun etme isteği, en karanlık arzularımı yerine getirir.

Lav testislerimden fışkırır, penisimin içini yakar ve ucumdan dışarı püskürür. Şaşkınlık çığlığı omurgamda titreşir ve benden daha derin, daha güçlü bir boşalma zorlar. Nefes nefese, homurdanarak ve hırlayarak, dalga dalga tohumum penisimden fışkırıp ağzını doldurur. Tekrar tekrar yutar — dişlerinin ve dilinin yoğun hissi beni çıldırtır — ama inci beyazı sıvı ağzının köşesinden sızar ve çenesinden aşağı akar.

Öne eğilip alnımı aynaya dayıyorum. O boğulur ve uyluklarıma bastırır. Kalçalarımı geriye doğru eğip, ön kolumu cama dayayıp onu saçlarından yukarı çekiyorum. O ayağa kalkıp gömleğimin önünü tutarken, ben onu aynaya dayayıp dilimle saygıyla ağzını öpüyorum.

Geri çekildiğimde, gözlerinde yaşlar parıldıyor ve nefesi kesiliyor, ama şehvet artık odak noktasını bulanıklaştırmıyor.

"Sen mükemmelsin, Brook," diye fısıldarım.

Yumruklarını gömleğimden çekip boğazını temizler. "Çok yoğundu," der.

Başparmağımla çenesinden spermimi silerim ve parmağımı ağzına sokarım. Dişlerini nazikçe kapatır ve parmağımı yalar.

"Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyorsun. Aramızda her zaman yoğun olacak," diye yemin ederim.

Yarı sertleşmiş penisimden onun tükürüğü damlasa da, kendimi pantolonuma geri sokarım.

O, sütyenini düzelterip pantolonunu ayarlarken titrek bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Yine yanıldınız, Bay Ricco."

Onun bu sözleri beni yerden keserken, mideme bir tuğla düşmüş gibi hissediyorum. O, dudaklarını kötücül bir sırıtışla kaldırdığında, içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Ben yalvarana kadar bana dokunmayacağını söylemiştin. Ben yalvarmadım, ama sen yalvardın," diyor.

Gülümserim ve ellerimle başını tutarım.

"Hayır, aşkım. Yalvarana kadar seninle sevişmeyeceğim demiştim. Dokunmak ve tatmak serbest," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O, birkaç saniye boyunca gözlerimin içine bakar ve sonra konuşmak için ağzını açar.

Görevli kapıyı çalıyor. Brook'un yüzündeki ifade tüm duygusallığını yitiriyor. Kaçırdığım fırsat için üzülüyorum ama gözlerinde inatçılık parıldarken ısrar edersem aramızdaki ilerlemeyi bozacağımı biliyorum. Görevliye cevap verirken dudaklarımı onun dudaklarına sürtüyorum, sonra Brook'un alt dudağını nazikçe ısırp başımı kaldırıp şakaklarını okşuyorum.

O titrer ve ellerini göğüs kaslarıma üzerine yayar. Bakışlarını omuzlarıma indirip tırnaklarını göğsüme batırdığında, beni itme dürtüsüyle mücadele ettiğini anlarım.

Acı içimi kaplar, ama kirpiklerinde tek bir gözyaşı damlası oluşunca kaybolur. Başparmağımla onu siler ve alnını öperim.

Beni itip kollarımdan kurtulur.

Onu bırakıyorum, çünkü onu tekrar yakalamaktan zevk alacağım için.

"Bu sadece ikinci kıyafetiniz, Brook, eteği de denemezseniz sayılmaz," diye sesleniyorum, o perde arkasında kaybolurken.

Onun öfkeli nefes alışışı beni memnuniyetle doldurur. Yan masadan mendil kutusunu alıp, bölmenin üstünden ona uzatırım. O da bana homurdanarak mendili kapar.

"Rica ederim, küçük tavşan," diye gülerek kanepeye oturuyorum.

Hayatımın en yoğun orgazmını yaşamış olmama rağmen, o eteği giydiği anda libidom bir anda yükseliyor. Uzun bacakları ve mükemmel kalçaları beni tekrar arzusun derinliklerine sürüklüyor, ama o birkaç kıyafet daha denerken ben kendimi tutuyorum.

Üçüncü takım elbise ona çok büyük geldiğinde, onu sayımdan çıkarırım. Yumruklarını yanlarında sıkar ve aynadan bana öfkeyle bakar, sonra bölmenin arkasına geri döner.

Takım elbiseleri inceleyip iki tane daha seçtikten sonra, üç adet gündelik üst, bir çift kot pantolon ve iki adet kumaş pantolon alıp bunları ekranın yanındaki duvardaki kancalara asıyorum ve kanepeye geri dönüyorum.

İlk gece elbisesini giyip ortaya çıktığında, tüm dünyam onun kıvrımlarına daralıyor.

"Vay canına, küçük tavşan. Bunu giyersen odadaki tüm erkeklerin ilgisini çekeceksin. Çıkar şunu. Sen benimsin ve seni paylaşmayacağım," diyorum.

Arkasını dönüp, denemesi için bekleyen ekstra kıyafetleri görünce duraksıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik baktığında tüylerim diken diken oluyor.

"Altı kıyafet denedikten sonra gidiyorum," diyor.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım, konuşmadan önce tüm dikkatini bana verdiğinden emin olmak için.

"Burada bikini satıyorlar."

Göz bebekleri küçülür ve nefesi kesilir.

"Tamam, birkaç parça daha giysi ekleyeceğiz, ama mayo, iç çamaşırı veya herhangi bir tür iç giyim olmayacak," der.

O bölmenin arkasına çekilirken kalçalarının sallanışını izlemekten keyif alıyorum.

Kötü kalpli küçük tavşanımla olan mücadelemi yine kazandım. Kimin daha fazla puanı olduğunu takip etmeyi bıraktım çünkü bunun bir önemi yok.

Benim varlığımdan haberdar olmadığım parçalarımı aldı. Onları asla geri alamayacağım. Geri istemiyorum da.

Ben onunum. O benim.

Geçen hafta normalden daha yoğundu. Birkaç önemli ve yenilikçi proje başlattık, bu yüzden lise son sınıfta olanları doğru dürüst araştırmaya vaktim olmadı. Cevaplanmamış sorular damarlarımda yanıyor.

Neyin yanlış gittiğini anlamazsam Brook'un güvenini kazanamam.

Bu hatırlatma, küçük tavşanım kıyafetleri incelemeye devam ederken şehvetimi kontrol altında tutmama yardımcı oluyor.

İkinci ve üçüncü elbiseleri reddettiğimde, iç çekip saatine bakar ama bir sonrakine geçer.

Yazan zaman zaman ben memnun ile sayı sayı onaylanan onaylanan seçimlerin sayısından memnun değil, sabırsızlığı hissediliyor.

"Öğle yemeğini kaçırdık," diyorum. "Benimle akşam yemeğine gel." "Hayır. Bugün Cumartesi. Saat beşte işim bitiyor," diyor.

Parmaklarım onu yakalamak, aynaya dayamak ve uzun bacaklarını belime dolamak için kaşınıyor, ama kalkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dilimi ısıyorum.

Bir sözleşme imzaladık ve onunla geçirdiğim zamanı sınırlamak istemememe rağmen, bu anlaşma onu öngörülebilir bir gelecekte benim yanımda tutacağı için itiraz etmiyorum.

Ödemeyi yapıyorum, kıyafetlerin teslim edileceği adresi yazdırıyorum, onu arabaya götürüyorum ve penthouse'umun yakınındaki ofis binasına bırakıyorum. Onun uzaklaşan adımlarını izlerken göğsümde bir ağrı oluşuyor.

Zihnimi boşaltıp, rezervasyon yaptırdığım park yerine varana kadar dalgın dalgın araba kullanıyorum. Bir iç çekerek arabamdan inip, özel asansörle penthouse daireme çıkıyorum. Evimin sessiz, tertemiz yalnızlığına adım attığımda, Brook Simons'ı evime bir adım daha yaklaştırdığımın bilinciyle kendimi teselli ediyorum. Şehir manzarasına bakan cam duvar yeni bir çekicilik kazanıyor. Yakında küçük tavşanımı bedenim ve şeffaf camlar arasına sıkıştıracağım.

Programımda acil bir iş olmadığı için dizüstü bilgisayarımı ve içeceğimi alıp kanepeye uzanıyorum. Cevaplanmamış sorular kafamda dolanırken, Bay Brunswick'ün bana gönderdiği bilgileri açıp Carol'ın sınıf toplantımızın fotoğraflarına bakıyorum.

Brook'un içkisine ilaç katmış olabilecek şüpheli listesi ne azalıyor ne de artıyor, ben de homurdanarak dizüstü bilgisayarımı yanımdaki kanepeye atıp saçlarımı ellerimle tarıyorum.

Bir hafta geçti ama hâlâ cevap bulamadım. Hayal kırıklığım artıyor.

Ayağa kalkar, buzdolabına doğru yürür ve kapakları açarım. Soğuk hava yüzüme çarpar ve karışık zihnimi berraklaştırır.

Ek olarak, Brook'a birkaç saat izin verdim, ama sözleşmemizde, onun izinli olduğu süre boyunca iş dışı konularda onunla iletişime geçmemem gerektiği yazmıyor.

Buzdolabını kapatıp, kapıdan çıkarken anahtarlarımı alıp, asansörde telefonumdan çalışan kayıtlarına girerek onun adresini aratıyorum.

Günlük geçiş kartı satın alıp, onun yaşadığı kompleksin altındaki otoparka park ettim. Daire numarasını doğruladıktan sonra, resepsiyona gidip rüşvet vererek güvenlik odasına girdim.

İzin süresinin bitmesine birkaç dakika kala, lobiden geçip merdivenlerden üçüncü kata çıkıyor ve asansörle kendi katına çıkıyor.

Tanıdık bir adam kapısını açar ve onu kucaklayarak selamlar. Öfke gözlerimi bulanıklaştırır, bu yüzden ekrana yaklaşır ve adam onu daireye çekip kapıyı kapatırken sessizce izlerim.

Onu tanıdım. Onu daha önce sadece bir kez görmüştüm, işinin ilk gününde öğle molasında ofis lobisinde ona çiçek getirirken.

Kıskançlık içimi kemiriyor. Onun dairesinin anahtarını istemek için arkanı dönmeden hemen önce - ne kadar para harcamam gerekirse gereksin, oraya girmek için kaç kanunu çiğnemem gerekirse gereksin, onun bir saniye daha o yabancıyla yalnız kalmasına izin vermeyeceğim - kapısı açılıyor ve üç kişi koridora çıkıyor. Brook, annesi ve soyunma odasında bana ağzıyla yaptığı kötü şeylere rağmen kucaklamaya devam ettiği adam.

Güvenlik görevlisine teşekkür edip, kapıdan çıkarken ona fazladan bir deste para atıyorum. Birkaç dakika koridorda bekledikten sonra, üçlü grubu takip ederek lobiden geçip sokağa çıkıyorum.

onların beni pencerelerden görmeyeceklerinden emin olana kadar bekledikten sonra, gürültülü cumartesi gecesi kalabalığına katılıyorum.

Brook ortada yürürken, kargaşanın içinden geçip mutlu bir şekilde sohbet ederken kollarını birbirine kenetlerler. Küçük tavşanımın, adam her konuşmaya katıldığında onu dinlerkenki kaygısız ifadesi midemde buzlar oluşmasına neden olur.

Dişlerimi sıkıp, onlar küçük bir lokantaya girince en yakın sokağa saklanıyorum. En son böyle bir yere gittiğimde, ailemin parasını reddedip işim yoluna girmeden önce bir dolarlık pizza dilimleriyle geçiniyordum.

Bu restorana daha önce hiç gelmemiş olmama rağmen, kapıdan içeri girdiğimde içimi nostalji kaplıyor. Kaotik ve canlı atmosfer, tüm zorlukları aşma isteğini geri getiriyor. Öfke ve kendimi kanıtlama ihtiyacıyla beslenen ben, kalabalığın arasından sıyrılmak için can atıyordum.

Şimdi, asi küçük tavşanımı gözetlerken ortama uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Duvara bitişik, masalarını iyi görebileceğim uzun tek kişilik bankta bir yer seçiyorum ve onların eğlenmelerini izlerken içim içimi yiyor. Rahat duruşlarına ve canlı tartışmalarına rağmen, ellerini birbirlerine dokunmuyorlar. Masada, benim göremediğim bir yerde ayaklarıyla flört etmedikleri sürece, açıkça flört etmiyorlar. Muhtemelen Brook'un annesi de onlarla birlikte olduğu için.

Panik kalbimi kaplıyor.

Bu bir aile yemeği mi? Bu, soyadını değiştirdiği adam mı?

Brook Simons beni zina yapan biri mi yaptı? Bütün bu zaman boyunca benimle oynuyor muydu?

Aralarında aşırı bir sevgi yok gibi görünüyor, ama benim küçük tavşanım ona sanki başında bir hale varmış gibi bakıyor, bu yüzden onun mutsuz evliliğinden kurtulmak için beni kullandığını sanmıyorum.

Lanet olsun, hala cevaplanmamış çok fazla sorum var.

Brook izin isteyip tuvalete doğru koridora yöneldiğinde, ben karanlık bir yan odaya girip bekledim. O görüldüğü anda, onu kapıdan içeri çekip bedenimle duvara sıkıştırdım. Elimi ağzına kapatıp çığlığını bastırdım ve yüzümü banyodan gelen ışığa doğru çevirdim.

Beni tanıdığı anda gözlerimi oymaya çalışmayı bırakır, ama gözlerinden ölümcül bir öfke parlar, bu yüzden sakinleşene kadar beklerim ve sonra elimi yüzünden çekerim.

"Bırak beni," diye tıslar.

Elimi boğazına doladım ve parmak uçlarımı yan tarafına doğru kaydurdum.

"Hayır. Onunla ayrılmayı kabul edene kadar olmaz," diye hırıldadım. Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ayrılmak mı?"

"Evet," yumruğumu boğazına sıkıca geçirip sert sikimi onun yumuşaklığına sürüyorum. "Ayrıl. Boşan. Onunla olan ilişkini bitirmek için ne gerekiyorsa yap."

Kafasını sallar. Elimi gömleğinin altına sokup sütyenini yukarı iterek çıplak göğüslerini avuçlarım. Nefesi doğrudan testislerime ulaşır.

"Kiminle ayrılalım?" diye titreyerek sorar.

"Masadaki salakla," diye tıslayarak meme ucunu çimdikledim.

Elimle onun çığlığını bastırıyorum. Isırması o kadar sert ki acıtıyor. Küfredip parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Öfkeli gözlerini bana diyor.

"Masadaki salak benim annemin kocası, benim değil," diyor.

Sözleri deli saçması düşüncelerimi delip geçer. Hareketsiz kalır ve yüzünü incelerim. "Ne?" diye sorarım. Kesinlikle yanlış duymuşumdur.

"Ben evli değilim. O adam annemin ikinci kocası."

Göğsünü tutan elimi gevşetiyorum. Kalbi avucumda çarpıyor.

"Ailen boşandı mı?"

"Vay canına, sen hangi kayanın altında yaşıyordun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Şu anda milyarlarca dolar değerinde olan kayanın altında," diye espri yapıyorum.

"Vay canına. Gerçekten mi? Bana bunu mu söyleyeceksin? Başarını mı? Bırak beni," diye talep ediyor, kalçalarını sallayarak ve yumruklarını göğsüme doğru iterek.

Göğüslerini sıkıp kalçalarımı ileri doğru itiyorum. "Hayır," diyorum.

"Neden?"

Sesindeki sertliğe rağmen, ses tonunda çaresizlik gizlidir.

"Çünkü sen benimsin, küçük tavşan, ve bizim yaşımızdaki bir erkeğin kötü niyet olmadan seninle bu kadar samimi olabileceğine inanmıyorum," diyorum.

O kıvranıp direniyor, ama ben ona daha fazla ağırlığımı verip onu istediğim yerde tutuyorum.

"Tanrı aşkına, kendi sesini duymuyor musun?" Öfkesi kesik kesik sesinden açıkça anlaşılıyor. "O adam annem ve benim başımıza gelen en iyi şey. Sakın..."

Saçlarını sıkıca kavrar ve ağzını zorlayıcı bir öpücükle ele geçiririm. O ciyaklar ve kıvranır, ama ben göğüslerini yoğururken sert meme uçları avucuma bastırır. O çığlık atana kadar hassas meme uçlarını başparmağım ve işaret parmağımla sıkıp yuvarlarım. Onun çığlığını yutarak saçlarını bırakıyorum ve parmak uçlarımı boğazından gövdesine doğru kaydırarak elimizi vücutlarımızın arasına sıkıştırıyorum. Giysilerinin üzerinden cinsel organını kavradığımda baştan ayağa titriyor ve tıslıyor.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum. Nefesi yüzümü okşuyor. "Beni en uç noktaya nasıl iteceğini biliyorsun, değil mi, küçük Tavşan mı? Bir sonraki sözlerini dikkatli seç, yoksa onun yapabileceğinden çok daha fazlasını senin için yapabileceğimi sana göstereceğim, söz veriyorum.

Tırnaklarını bileğime geçirip başını sallarken kalçalarını geriye doğru çekiyor.

"Yalan söyleme, Brook. Ne zamandır onunla birliktesin ve o sana hiç orgazm yaşatmadı mı? Oysa ben birkaç saat önce seni elimle orgazm ettim, değil mi, küçük tavşan?" diye kışkırtıyorum.

Gözlerini kapatıp dişlerini sıkıyor ve cevap veriyor.

"Gary benim *babam*. Anneme aşık oldu, onunla evlendi ve beni yasal olarak evlat edindi. *Onun kızı olarak* onun soyadını aldım. Aramızda romantik bir ilişki yok. Hiç yok."

Birkaç yapboz parçası yerine oturur. Kaburgalarımı sıkan bant gevşerken ellerimi yumuşatırım. Yüz yıldır ilk kez tam bir nefes almış gibi hissederek alnımı onun alnına dayarım ve kalbimi göğsüme geri çekmeye çalışırım. Artık kendiliğinden yanacaktı gibi hissetmediğimde başımı kaldırıp gözlerine bakarım.

"Seni evlat edindi çünkü gerçek baban bursunu sabote etti ve en iyi hukuk enstitülerine girmeni yasakladı," diyorum.

"Evet," diye onaylar.

O çok dirençli. Çok yumuşak. Çok baştan çıkarıcı.

Parmaklarımı kıvrıp avucumu onun cinsel organının tamamı üzerinde gezdiriyorum. Nefesini kesip sırtını kavisliyor, göğsünü elime bastırıyor. Mükemmel tepeciği yoğurup işaret parmağımı meme ucunda ileri geri gezdiriyorum.

"Dur," diye nefes nefese söylüyor.

"Yarın sabah penthouse'uma geleceğini söyle," diye talep ediyorum.

Kafasını sallar.

"*Konuşmamız* gereken şeyler var," diye mırıldanıyorum.

Alaycı gülümsemesi, avucumdaki göğsünü hareket ettirir.

Amını sıkarım. "Hayır."

Şişmiş dudaklarına bakarak alt dudağımı yalarım.

"Yine yalvarmam mı gerekiyor? Geçen sefer nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz," diye mırıldandım.

Tırnakları bileğimin etini parçalarken kan kolumdan aşağı sızıyor.

"Bana bir söz ver," diyor.

Gözlerimi dudaklarından ayırıp, erimiş çikolata rengi gözlerine dalıyorum.

"Her şeyi," diye yemin ederim.

Her şeyi değil. Onu terk etmeyeceğim. Asla.

"Yarın gelirsem, ofiste kimse bilmeyecek, Liam bile. Profesyonel ve kişisel hayatlarımızı ayrı tutacağız," diyor.

Meme ucunu çimdiklerim ve onun inlemesine gülümserim.

"Sözleşme hazırlamam gerekir mi?" diye yarı şaka yarı ciddi soruyorum. Eğer isterse hazırlarım.

Şaşırtıcı bir güç patlamasıyla, ayak parmaklarımdan üzerine basar, bükülür Bileğim, dizlerim, uyluklarım ve geri çekilir. Acı içinde tıslar ve ön kolumu duvara dayarım.

"Hayır. Sözlü bir söz yeter." Koridora sırtını döner, gömleğinin altına elini sokup sütyenini düzeltirken önü gölgelere bürünür. "Özenle oluşturduğunuz iş yerinizin atmosferini tehlikeye atmayacaksınız, değil mi, hedef odaklı ve başarı güdümlü bayım?" diye meydan okur.

Eğlencemi içime atıyorum ama sesimdeki neşeyi gizleyemiyorum.

"Tabii ki hayır, Bayan Simons," diye yalan söylüyorum.

Küçük tavşanım için kaotik bir işyerine seve seve katlanırım. Ofise renk ve ışık getirdi.

Kıyafetini düzelttikten ve omuzlarını geriye attıktan sonra çenesini kaldırıp gözlerime bakar.

"O zaman adresini bana mesajla. Oh, ve Matteo?" Tüm dikkatimi çekiyor. Bütün vücudum heyecanla titriyor. "Yalvarmanı seviyorum."

Omurgamın tabanından testislerime kadar bir sıcaklık dalgası yayılır ve dişlerimi sıkarak boşalmayı engellerim.

Küçük tavşanımın keskin dili kontrolümü tehdit ediyor.

Tüm sorularımı yanıtlamamış olabilir, ama içimdeki canavarı yatıştırmaya yetecek kadarını açıkladı ve artık ismini değiştirmesinin ardındaki gerçeği bildiğime göre, kendimi tutmayacağım.

Artık benim küçük tavşanımın kaçıışı yok. Yarın onu benim yapacağım. Tamamen benim.

BÖLÜM 13

Brook Simons

AKLIMI KAYBETTİM. Deliyim. Akli başında hiç kimse pazar sabahı patronunun evine gitmez. Birazcık akli olan hiç kimse, lisede kalbini kıran adama bir şans daha vermez. Kendine birazcık değer veren hiç kimse, şehirde dolaşıp kendini beğenmiş bir pislikle yatmaz.

Yine de burada, Matteo Ricco'nun kapısının bulunduğu yüksek binaya bakıyorum.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir, ama annemin intikamını almak ve öcümü almak dışında, daha önce hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim. İntikam almak kolay bir iş değildir. Babamı yok etmem yıllar alabilir, ama Matteo'ya ulaşmak çok kolay.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, şık cam döner kapıdan geçerek lobide giriyorum. Resepsiyon masasına yarı yolda, uzaktan bir asansör sesi geliyor ve Matteo yan koridordan çıkıyor.

Ne giyeceğime karar vermekte zorlandım ve sonunda dün butikten aldığı yeşil renkli gündelik bluz ve kot pantolon giymeye karar verdim. Ev sahibim ve part-time işverenim Bay Carter, lüks araba kaldırımına yanaşıp benim adıma süslü hediye çantaları getirdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti. Teslimat için adresimi yazmak aptallıktı ama onları annemin evine göndermek açıklaması zor bir durum olurdu.

Basit kıyafetlerimle bile, Matteo'nun gri eşofman altı ve dar siyah tişörtü beni aşırı giyinmiş hissettiriyor. O aç gözlerle bana doğru yürürken, karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

Masadaki adama başını sallayarak selam verdi, sonra çok daha büyük parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip beni peşinden çekti. Beni asansöre çektiğinde endişe midemi yumruk gibi sıkı.

"Bekle, belki de bir otele gitmeliyiz," diyorum.

Kapılar kapanırken beni arka duvara sıkıştırır ve ense mi avuçlar.

"Hayır. Seni evimde istiyorum."

Yırtıcı bir farkındalık yayıyor olmasına rağmen, düşük sesli gürültüsü uykudan dolayı kalın geliyor.

Korku şehvetimi yoğunlaştırırsa da, içimde derin bir şey açığa çıkıyor. Şu anda bile, irislerindeki altın beneklerde çaresizlik yansıyor olsa da, kontrolünü kaybetmiyor. Beni önemsiyor. İri cüssesi dünyayı görmemi engelliyor, ama ensemdeki eli nazik.

Dün gece giyinme odasında geçirdiğimiz zamanı hatırlayarak, bir sıcak bir soğuk arasında gidip geldim. Dizlerimin üzerinde kaldığım süre kısa olmasına rağmen çenem ağrıyor. Matteo Ricco küçük bir adam değil. Beni kolayca incitebilir.

Ama yapmıyor. Yapmayacak da.

Ona güvenmemeliyim, ama güveniyorum ve şu anda, burnuma gelen temiz, erkeksi kokusu ve ruhumu delen gözleriyle, ona neden güvenmemem gerektiğini bile hatırlayamıyorum.

"Öp beni," diyor.

Yutkunup ellerimi karın kaslarına koyuyorum. Sert, kaslı karın kasları.

"Bana yalvar," diyorum alaycı bir şekilde.

Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum, ama bir kez dudaklarımdan çıktıktan sonra, ortadan kaybolmayacaklar.

Bunun gün boyunca kontrol sahibi olabileceğim tek an olabileceğini fark ederek, cesaretimi topluyorum ve soğuk kalpli kişiliğime bürünüyorum.

"Sen acımasız, kindar bir tavşansın, değil mi Brook?"

Sözleri sert olsa da, ses tonu ve tavırları öyle değil. Gözleri yumuşayıp dudakları hafifçe kıvrıldığında içim eriyor.

"Hoşuna gitti. Şimdi beni öpmem için yalvar," diyorum kısık sesle.

Onun düşük, hayvani homurtusu kemiklerimde titreşir ve içimdeki ilkel kısmı uyandırır. Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırır ve

daha da yaklaşır, vücutlarımızı birbirinden ayırırken karın kaslarını ellerime daha sert bastırır.

"Lütfen, Brook. Sana yalvarıyorum. Bana ağzını ver. Öpücüğünü. Zevkini. Her şeye ihtiyacım var, küçük tavşan," diye homurdanır.

Ellerimi gövdesinde yukarı doğru kaydırarak fiziğine hayranlıkla bakıyorum ve parmaklarımı ensesine dolayarak vücudumu ona yaslıyorum. O kadar büyük ki. O kadar güçlü ki. O kadar sert ki.

O kadar benim.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip başını kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, arzumuz aramızda bir ateş fırtınası başlatıyor.

Oksijene ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var. Her santimetresine.

Asansör çalışıyor. Ağzıma homurdanıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve uzun, sert penisi kıyafetlerimizin üzerinden klitorisimi ezdiğinde inliyorum.

Boşum. Çok boşum.

Güçlü elleri kıcıımı kavrar ve sırtımda dolaşırken, dillerimiz ve dişlerimiz düello yapar. Ellerimi yumuşak saçlarına geçirir ve o asansör kapısından geçerken daha fazlasını isterim.

İhtiyacımdan başka hiçbir şey yok. Beni antre masasına yatırıyor ve gömleğimi başımdan çıkarıyor. Gömleğinin eteğini yukarı çekiyorum ve onu çıkarıp bir kenara atarken büyülenmiş bir zevkle izliyorum.

İçim sıkışıyor. Kaygan bir heyecan külotumu ıslatıyor. O görsel bir şölen. Sadece ona bakarak orgazmın eşiğine geliyorum.

Daha fazla öpücükle duyularımı alt üst ediyor, elleri, dişleri ve dili ağzımı, yüzümü, boğazımı ve kulaklarımı şehvetli taleplerle doldururken beni kollarının arasına alıyor ve dairesinin derinliklerine taşıyor. Onun açlığını on katıyla karşılıyorum, her santimini tüketmek için çaresizim.

Yumuşak saçları, daha yumuşak dudakları, sert kasları ve pürüzsüz cildi beni büyülüyor.
beni.

Beni duvara dayayıp sütyenimi açarken ciyakladım. Birkaç sabırsız hareketle kumaşı omzunun üzerinden atıyor ve ellerini göğüslerimle dolduruyor.

benim hassas bedenimi yoğurup çimdiklerken, içimden bir yıldırım geçer. Yumruklarımı onun saçlarına geçirip çekerim.

O homurdanıyor ve boğazıma öpücükler konduruyor. O göğüslerimi ağzına aldığı anda nefesim kesiliyor.

Kollarını bana dolayarak mutfak tezgahına doğru ilerlerken, başını hiç kaldırmadan, meme uçlarımı lezzetli bir işkenceye maruz bırakmaya devam ederken, dünya dönüyor.

Kolunu bir hareketle tezgahı boşaltır ve beni sırt üstü yatırır. Soğuk mermer beni şaşkına çevirir, ama göğsümdeki ağzının sıcak emişi dikkatimi çeker.

O benim kot pantolonumu açıp elini külotuma sokarken içimde bir baskı oluşuyor. O kalın parmaklarını cinsel organımın üzerinde gezdirirken ben boşalmanın eşiğine geliyorum.

Sinir bozucu bir kolaylıkla klitorisimi bulur ve göğüslerimi emerek ritmik hareketlerle okşar.

İçimde bir baraj patlar. İçim kasılır ve amımdan taze bir ıslaklık sızar.

Çok çabuk biter.

Matteo ayağa kalkar, kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çeker, ayakkabılarımı ayağımdan çıkarır ve beni giysilerimden sıyırır. Çıplak ve mutfak tezgahının üzerinde uzanmış halde, gerçeklik belimden aşağı belirsizlik dalgaları gönderir, ama o, dizlerimi sert ellerle ayırır ve ben onun alına bastırdığımda uyarı olarak iç uyluklarımı ısıtır.

"Seni tatmam lazım, küçük tavşan," diye mırıldanır ve dudaklarını cinsel organıma doğru kaydırır.

Bu çok fazla. Çok samimi. Çok yoğun.

Bileklerimi kavrayıp ellerimi kalçama sabitler. Bikini çizgimi yalarken ben nefes nefese kalır ve titrerim.

"Benim," diye homurdanır.

Düz dilini tüm cinsel organımın üzerinde gezdirir, inler ve aç bir adam gibi dalar. Hiçbir uyarı olmadan orgazm içimi kaplar, içimi sıkar ve sırtımı kamburlaştırır. Merhameti yoktur

merhamet göstermez, hayatımın en yoğun coşkusuunu yaşarken beni yalar, döner, okşar ve yalar.

Aklımı başıma topladığımda, sikiinin başını sırlıslıkla amıma dayadı ve göğüslerimi kavrayarak beni tezgaha yapıştırdı.

Korku içimi kaplar, ama o vücudumun derinliklerine girer ve nefesimi keser. Korkunç, lezzetli gerginlik ruhuma kadar yanar. Onu uzaklaştırmak için tırnaklarımı karın kaslarına geçiririm, ama o kalın parmaklarını kalçama dolayarak içime imkansız bir şekilde daha da derin girer.

"Matteo! B-bekle, ben..."

Çenemi tutar ve gözleriyle kalbimi ele geçirir.

"Lanet olsun, Brook. Çok darsın. Çok ıslaksın. O çaresiz sesle adımlı bir kez daha söyle, göz açıp kapayana kadar bu amcığı doldururum."

Acımasızca kalçalarını ileri geri hareket ettirerek, her harika ve acı verici girişinde geri çekiliyor ve daha da derine giriyor, bedenimi, zihnimi ve ruhumu ele geçirirken gözlerimden hiç ayrılmıyor.

Zevk içimde birikiyor. Penisini eğip içimdeki hassas bir noktaya vuruyor. Ben tıslayıp ulaşabildiğim her yerini tırmalarken, o sırtarak aynı noktayı tekrar tekrar hedef alıyor.

Bacaklarımın arasında dayanılmaz bir baskı oluşuyor. Elini kalçamdan alt karnıma kaydırıyor.

O parmak uçlarıyla klitorisimi okşarken, ben milyonlarca küçük, renkli cam parçasına ayrılıyorum. Her santimim lezzetli bir ıstırap içindeyken, zevk dalgaları amımdan fıskırıyor.

Gözlerim başımın arkasına doğru kayarken, Matteo'nun coşkulu yüzü zihnimi doldurur. Kontrolünü kaybederken klitorisimi okşamaya devam eder. Tam boyunu içime sokup boşalırken, euforik halimden keskin bir acı geçer.

Siktir. Prezervatif kullanmadık. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Hiç ihtiyacım olmadı. Adet döngülerim hafif, erkekler uğraşmaya değmez ve hayat çok yoğun.

O eğilip beni şehvetli, uyuşturucu gibi bir öpücükle öperken inliyorum. Ön kollarıyla omuzlarımı kavrar, ellerini başımın arkasına koyar ve yüzümü ve omuzlarımı nazik, hayranlık dolu parmaklarıyla okşar.

"Sorun yok, küçük tavşan. Ben buradayım. Ağlama," diye fısıldadı.

"Ağlamıyorum, sadece..."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken ve göğsüm hıçkırıklarla sarsılırken duruyorum.

"Ben..."

"Özür dileme. İçini dök. Ben başlattım ve sonuna kadar götüreceğim. Gitmiyorum." Onun bu sözleri beni inanılmaz derecede büyük duygularla sarsıyor. "Bana her şeyi ver, Brook," diyor.

Ona sarılıp, dökmeyi reddettiğim gözyaşlarını döküyorum. On bir yıllık ıstırap içimden dökülüyor, başım zonkluyor ve göğsüm ağrıyor. Bu sırada, vücudu beni acımasız dünyadan korurken, penisi içimde kalıyor. Beni aceleye getirmiyor. Geri çekilmiyor. Beni terk etmiyor.

Yakında terk edeceğini fark edince daha da çok ağlıyorum. Ona ilklerimi verdiğimi fark ettiğinde mi, yoksa intikamı ona tercih ettiğimde mi olur, onun nezaketi yakında ortadan kalkacağı kesin.

Çok acıyor. Babamın ihanetinden daha fazla. Annemin kanserle mücadele ettiğini izlediğim zamankinden daha çaresiz hissediyorum.

Matteo Ricco'yu

seviyorum. Onu

seviyorum.

Ama onu tutamam.

Kaçınılmaz sona kendimi hazırlayıp ellerini itiyorum. "Ben

iyiyim. Beni bırak," diyorum.

O mırıldanır, saçlarımı geriye doğru okşar ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirir, sonra ağzımı açmaya ikna eder. Gözümün köşesinden tek bir gözyaşı damlası süzülür ve saçlarımdaki ıslaklığa karışır. Matteo başını kaldırmadan önce parmağıyla onu siler.

Ağır göz kapakları ve öpücükten şişmiş dudakları omurgamdan aşğı zevk dalgaları gönderir. İner. Penisi içimde titrer.

"Dur," diyorum, sonra yine tiyatral davranmaya başlıyorum. Sesim, istediğimden daha sert çıkıyor. "Çekil üstümden."

Gövdesini kaldırıp ayağı kalkarken kalçalarımı kavradı. İçimde hareket eden penisiyle bir dizi mini şok dalgası vücudumu sararken ben kıvrandım.

"Canını yaktım mı?"

Sesindeki dehşet, dikkatimi yüzüne çeker. Bakışlarını takip ederek, cinsel organlarımızın etrafında hafif bir kan lekesi olan birleşmiş bedenlerimize bakarım.

"Hayır. Bu benim ilk seferimdi," diye itiraf ediyorum.

"Senin ilk... Lanet olsun, Brook, ben sandım ki..." Panik ve endişe, bacaklarımın arasındaki dağınıklığı incelerken gözlerinden okunuyor. "Senin bakire olduğunu fark etmemiştim. Daha önce kimseyle orgazm olmadığını sanmışım, seks yapmadığını değil."

Gözlerini yüzüme kaldırdı. Damarlarımda dolaşan korku yüzünden ifadesini okuyamadım.

Yüzümü avuçladığında kalbim bir an durdu.

"Bilseydim bu kadar sert davranmazdım," diye mırıldanır.

Kafamı sallarım.

"Mükemmeldi," diye titriyorum.

İner ve açgözlü dil hareketleriyle ağızma girer. Göğüs uçlarım sertleşir ve tüylerim diken diken olur. Penisi içimde sertleşir. Dilini ısırır, başımı yana çevirir ve göğsünü iterim.

"Dur, Matteo. Biz zaten..."

"Seninle işim henüz bitmedi, küçük tavşan," diye boğazıma doğru homurdanır.

O kulak mememi ağızına alırken ben nefesimi tutuyorum. O kalçalarını ileri geri hafifçe hareket ettirirken mermer tezgah sırtıma batıyor.

Kollarını bana dolayarak beni mutfak tezgahından kaldırır. Penisini hala içimdeyken, beni dairesinden yatak odasına taşır, bu sırada kulağımı ve boynumu öpüp yalar. Beni yumuşak yorganının üzerine yatırırken nefes almaya çalışırım.

"Bu sefer nazik olacağım," diye söz veriyor.

Bacaklarımı kalçalarına sıkıca doladım ve onu içime daha da çekiyorum. "Çok nazik olma," diye mırıldandım.

O homurdanır ve benim her santimimi keşfeder. Onun gücüne hayran kalırım ve o benim varlığından haberdar olmadığım kısımlarımı uyandırırken, ben duyuların dünyasına dalarım.

Sayırsız orgazmdan sonra, terli ve bitkin bir halde kollarında yatarken, penisini içimde yumuşuyor. Tohumu, bacaklarımın arasında yapışkan bir karışıklık yaratıyor, ama o beni sıkıca tutuyor ve kulağıma övgüler fısıldıyor. Kollarımı ona dolarken, ruhum huzurla doluyor.

"Evlen benimle, Brook."

Gerçeklik üzerime çöküyor.

Onun kollarından kurtulup, penisini içimden çıkarken yüzümü buruşturmamı saklıyorum. Onun sert, kalın sıcaklığını kaybetmiş olmaktan üzüntü duyuyorum, ama ayağa kalkıp başımı sallıyorum. O bana uzanıyor. Ben geri çekiliyorum.

"Hayır," diyorum.

Ayağa kalkar ve yatağın diğer tarafına geçer. İlk kez çıplak olarak karşımda durduğunda kalbim ağır bir şekilde çarpar.

"Bu eğlenceliydi, ama bir daha olmayacak," diyorum, kapıya doğru dönerken boğazımdan zorla kelimeleri çıkararak.

Matteo yatağın ayak ucuna doğru yürür ve ben koridora ulaşmadan kolumu yakalar. Hâlâ iyileşmekte olan morluğum zonklarken tıslarım. Beni bırakır ama vücudunu kaydırarak geri çekilmemi engeller.

Spermeleri iç uyluklarımdan aşağı akıyor.

"Benden kaçmaya çalışma, küçük tavşan," diye homurdanır. "Beni sen terk ettin!"

İkimiz de donup kalırız. Bir an için kendi sözlerimi anlamam, ama sonra anılar zihnimde canlanır ve hayatımın en kötü anlarını yeniden yaşarım. Dünya kaybolur ve kendimi lisenin koridorlarında bulurum.

"Seni öptüm ve sen beni itip kakıp, beni sığ ve bencil bir kaltak olarak nitelendirdin ve daha iyi bir puan alabilmek için *bir* test sorusunu *bilerek* yanlış cevapladığımı iddia ettin." İçimi kaplayan acıyı durduramadığım gibi, kelimelerin selini de durduramıyorum. "Sonra sırtını dönüp uzaklaştın, tıpkı altı gün önce babamın yaptığı gibi." Nefesim ciğerlerime girip çıkarken, asit damarlarımdan akıyordu. "Sana ihtiyacım vardı, ama sen beni görmezden geldin. Ben odaya her girdiğimde, kelimenin tam anlamıyla başka tarafa bakıyordun." Bir adım öne çıkıp tüm gücümle onu ittim. O kıpırdamadı. Öfkem on kat arttı. "Babamın annemin kanser olduğu için bizi evden attığı zamankinden daha çok acıttı. O bizi artık istemiyordu, ama sen?" Onu tekrar ittim. Omzumu tuttu ama beni itmedi. "Beni, beklentilerini karşılayamadığım için nefret ettin." Yumruğumu göğsüne vurdum. "Beni, ayakkabının altındaki kirden daha değersizmişim gibi davrandın. Tıpkı babam gibi." Her kelimeyi göğsüne öfkeyle vurarak vurguladım.

Beni kendine doğru çekip kollarıyla sarar. Çıplak vücuduna yaslanınca, tüm dirençlerim kaybolur ve ellerimle yüzümü kapatıp ağlarım.

Sonunda ağlamam durduğunda, yanağını başımın üstüne koyar ve bana daha sıkı sarılır.

"Baban hakkında hiçbir şey bilmiyordum, Brook. Beni değil, kardeşimi tercih ettiğini sanmıştım," diyor.

İnanamıyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını siler ve başımı kaldırırım.

"Kardeşin mi? Lise boyunca Angelo ile iki kelime bile konuşmadım."

Çenesindeki bir kas seğirir, ama sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmek istercesine elini omurgamdan aşağı doğru gezdirir.

"Sizi koridorda birlikte gördüm."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ne, nadiren onun yanından geçtiğim mi? Ben..."

"Ona yapışmıştın." Gözlerinde dipsiz bir öfke dönüyor, ama tutuşu rahatlatıcı, boğucu değil. "Kolunu omuzlarına attı, seni kendine çekti ve uzaklaştı. Sen de isteyerek gittin," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Ne? Böyle bir şey hiç olmadı..." Belirsiz bir anı zihnimin köşesinde canlanıyor. Zil çaldı. Gürültülü koridorlar. Cebimde telefonum titriyor.

Annemin sesi. Dünyam başıma yıkıldı. Biri beni danışman odasına götürdü.

"Onu ben seçmedim. O gün bana yardım edenin o olduğunu bile fark etmemiştim."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırınca, göğsüne doğru itiyorum. Beni bırakmıyor. Öfkemi, rahatlamamı gizlemek için kullanıyorum.

"Annem aradı ve bana üçüncü evre meme kanseri olduğunu söyledi. Düşünme yeteneğimi kaybettim. Beynim kapandı. Sonraki iki gün bulanık geçti. Sonra babam bizi evden attı ve sen..."

Matteo eğilip dizlerimin arkasına kolunu dolayarak beni kaldırdığında ciyakladım. Onun çıplak göğsüne yaslanarak, onun şehvetli ustalığı yüzünden vücudumun yeni yerlerinde ağrı hissederken ve kalbim çıplak ve savunmasızken, yüzümü omzuna gömdüm ve tırnaklarımı onun tenine geçirdim.

Beni yorganla sarar ve yatağın kenarına otururken kucağına oturtur.

"Üzgünüm, Brook. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Telafi etmeme izin ver."

"Yapamazsın. Olan oldu. On yıldan fazla zaman geçti," dedim. diyorum.

"O zaman önümüzdeki on yılı bunu düzeltmek için harcayayım. Sadece on yıl değil, yirmi yıl. Otuz yıl. Hayatımızın geri kalanı. Evlen benimle."

Kalbim acıyor. Onun teklifini tüm varlığımla istiyorum, ama öfkemi bir türlü bırakamıyorum. Annem için adalet ve babamdan intikam almam gerekiyor.

"Hayır," boğazıma düğümlenen duygularımı zorlukla bastırarak söylüyorum.

Gözlerinden parıldayan acı ve özlem, hiç sesli olarak söyleyeceğimi düşünmediğim bir itirafı benden koparıyor.

"Babam annemin mirasını çaldığı ve bizi çöp gibi sokağa attığı için onu mahvetmeden olmaz. Bize yaşattığı aynı aşağılanmayı kendisi de hissetmeden olmaz. Onun istediği her şey ya yok edilmeden ya da benim olmadan olmaz."

Kalın parmaklar saçlarımı okşayarak yüzümü onun parıldayan ela gözlerine doğru kaldırıyor. Bakışlarında gizlenen büyüleyici merak, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçiriyor.

"Onu paramparça etmeni izlemek için sabırsızlanıyorum." Bakışlarındaki sarsılmaz kesinlik nefesimi kesiyor. "Benden neye ihtiyacın varsa al, küçük tavşan. Beni kullan. Ben seninim. Tamamen senin. Anladın mı?"

Midem altüst oldu. Ciddiydi.

Onun ensesini tutup ağzını ağızıma doğru çektim.

İçimde yeni bir motivasyon akıyor. Babamdan intikam almak, annemin intikamını almak ve ruhumdaki öfkeyi dindirmekten daha fazlası demek.

Özgürlük demek.

Lisedeki kalbimi çalan adamı sevme özgürlüğü. Aklımdaki çekincelere rağmen, kalbim tamamen ona ait.

Matteo Ricco benim.

Tamamen benim.

BÖLÜM 14

Matteo Ricco

HAYIR DEDİ AMA SANKİ HAYATI BUNUNLA BAĞLIYMIŞ GİBİ BENİ ÖPTÜ. Onun reddetmesine kızgın olmam gerekirdi, ama değilim. Aslında, gurur ve hayranlık içimi kapladı.

Brook hiçbir zaman kolay lokma olmadı. O, tanıdığım en inatçı, en dik başlı kadın. İntikam arayışını bir kenara bırakmayı reddetmesi, gördüğüm en seksi şey.

O yardım istemek için çok inatçı olsa bile, süreci olabildiğince hızlı hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, çünkü hayatımın geri kalanında onun yanımda ve yatağında olmasına ihtiyacım var.

Sessiz yeminimi öpücüğüme döküyorum. Kafamı kaldırdığımda, o inliyor ve enseme tırmalıyor.

"Merak etme, küçük tavşan. Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de gitmeyeceksin."

"Ama..."

"Tek bir saniye bile boşa harcamayacağım," diye homurdanıyorum. "Bugün bütün gün benimsin." Alt dudağını ısırp acısını yalıyorum. "Ve bu gece de." Elimi battaniyesinin içine sokup yumuşak, sıcak göğsünü kavradığımda nefesini kesiyor. "Yarın sabah işe gitmeden otuz dakika öncesine kadar seni bırakmayacağım."

Saçımı yumruğuyla kavrar ve çeker. İlerim. "Bunu yapmazsın," der.

Başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlarım ve ona sırtarak gülümserim.

Derisinde tüylerim diken diken oldu. Onu kucağıma alıp hayalet gibi dudaklarımla çenesini okşadım.

"Haklısın. O zaman bile seni bırakmayacağım. Sabah seni işe bırakacağım."

Sırtını kavisleyerek göğüslerini bana doğru uzattı ve kışını sertleşmiş penisime bastırdı.

"Giysi getirmedim. Ya da şampuan. Ya da..."

"İhtiyacın olan her şeyi sipariş edip teslim ettireceğiz. Akşam yemeğinden önce burada olur, ama önce..." Ağzımı onun şah damarına kapatıp emmeye başlıyorum, elimle gövdesini okşarken parmaklarımı ıslak kıvrımlarına kaydırıyorum. O inlerken içimde bir açlık hissediyorum. Onu arkamdaki yatağa atıp battaniyeyi çekiyorum ve vücudunu öperek aşağıya doğru iniyorum. "Bir kez daha tatmak istiyorum."

Ziyafet çekiyorum.

O benim karnımı doyurmaktan daha fazlasını yapıyor. Açık tepkileri beni alçakgönüllü ve heyecanlandırıyor. Ben, yatakta, yerde, kanepede, duvara yaslanarak, duşta ve oturma odasında pencerenin önünde yıldızların altında küçük tavşanımı memnun ederek, cinsel tatmin dünyasına dalıyorum. O benden daha fazlasını alıyor ve beni tatmin içinde bırakıyor, ancak açlığım hiç dinmiyor.

Arkadan kollarımı ona dolayarak uyandığımda, göğüsleri elimde ve sert penisim kalçalarının arasında, ayartılmaya kapılıp elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Uyanıyor ve bileğimi tutuyor.

"Yarın yürüyemeyeceğim," diye mırıldanır. "O zaman seni her yere taşıyım."

Eğlenerek homurdanır ama parmaklarını saçlarıma geçirir ve dönerek dudaklarıma yaklaşır.

Alarmım çaldığında, o benim sabah egzersizim oluyor. Onu duşa taşıyorum ve baştan aşağı ovuyorum, şampuanı saçlarına yedirirken inlemesi beni gülümsetiyor ve beyaz köpükler onun mükemmel kıvrımlarından aşağı akarken sertleşmiş penisimi görmezden geliyorum. O, lifimi çalıyor ve bankın üzerine itiyor, sonra aynı hareketi bana geri yapıyor.

O, tüm vücudumu saygıyla okşarken, ben sessizce hayranlıkla izliyorum. Narin elleri ve aç gözleri beni güçlü hissettiriyor. Yenilmez. Tapılan.

Kolundaki morluk hala acı verici görünüyor, ama kenarlarının sarı ve yeşil olması iyileştiğini gösteriyor. Acıdan şikayet etmiyor, ama yine de kahvaltıyla birlikte ağrı kesici veriyorum.

CEO'lara ayrılmış park yerine park ettiğimde, kapısını açmadan onu ensesinden yakaladım. Onu orta konsolun üzerinden yüzüme doğru çekince ciyakladı.

"Senden ellerimi nasıl uzak tutacağım bilmiyorum," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum.

O, saçlarımı yumruklarıyla kavrar ve çaresizce dilini kullanarak beni öper, sonra birden çekilir ve arabadan iner. Arzumun gücüyle nefes almakta zorlanıyorum. O, arabaya geri eğilir ve evrak çantasını alır.

"Teşekkürler, Bay Ricco. Kahvenizi on dakika içinde hazırlarım."

Sonunda beynimi tekrar çalıştırdığımda, gülümserim ve ellerimi saçlarımın arasından geçiririm. Onun zekice reddi, bana sahip çıkıldığını hissettirirken net bir sınır da koyar. İçimdeki kıskanç canavar gururlanır. O da benim kadar bir sonraki buluşmamızı iple çekiyor.

Ofisime girdiğimde, masamda buharlı bir kahve fincanı ve bilgisayar monitörümde Bay Brunswick'ten birkaç yapışkan not bekliyor.

Geçen hafta başlattığımız büyük projeler, günlük işler ve sınıf toplantısından potansiyel müşteriler aramak arasında zaman su gibi akıp gidiyor. Pazartesi, onunla konuşma fırsatı bulamadan Salı'ya dönüşüyor. Hatta, günün son toplantım sırasında eve koşarak gidiyor ve günlük kontrol listesini bitirmek için Bay Brunswick'e bırakıyor.

Salı sabahı biraz gergin bir şekilde geri döner, ama gülümseyerek işine koyulur ve iş günü sonunda yorgunluktan düşecek gibi görünür, ben de ona dinlenmesi için eve gönderirim.

Ona çok sert davrandım, ama lanet olsun, ondan uzak durmak neredeyse imkansız.

Çarşamba günü, Bayan Lynn'i dava etmek için hazırladığı belgelerle beni şaşırttı. Belgeler arasında düzinelerce güvenlik kamerası görüntüsü ve Brook'un kazadan hemen sonra çektiği fotoğraflar da vardı. Sürücü koltuğundaki adam dikkatimi çekti, çünkü fotoğrafta Brook'a bakıyordu.

Fotoğrafta Brook'a bakıyor. Bana biraz tanıdık geliyor, ama onu daha önce nerede gördüğümü bilmiyorum.

Kadınım titiz çalışmasıyla beni etkiliyor ve ondan en iyisini beklememe rağmen, onu kollarıma alıp bir öpücük çalma fırsatını kaçıramıyorum. Direniyor ama dudaklarını dilimle okşadığımda pes ediyor.

Yumruğunu göğsüme morluk bırakacak kadar sertçe vurup kurtulmak için kıvranınca, isteksizce onu bırakıyorum. Sorduğumda iyi olduğunu söylüyor ama suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor ve bu hafta sonu ona daha iyi bakacağıma söz veriyorum. Zevk dolu anların arasında dinlenmesini ve beslenmesini sağlayacağım.

Perşembe sabahı, her zamankinden daha içine kapanık. Öğle yemeğinden önce aptalca bir bahane uydurarak onu ofisime çağırıyorum ve masama gelmesi için işaret ediyorum. Ulaşabileceğim mesafeye geldiği anda onu kucağıma çekip öpüyorum.

Başımı kaldırdığımda ikimiz de nefesimizi tutarız. Yüzünü avuçlarım ve ifadesini incelerim.

"Ne oldu, küçük tavşan?" diye soruyorum.

O titrer ama omzuma vurur.

"Patronum çok fazla dokunuyor, sorun bu. Bırak beni," diye tersler.

"Yaptığımız şeyden pişman değilsin, değil mi?" diye soruyorum. Kafasını sallıyor.

"Sana zarar verdim mi?"

Gözlerini devirip iç çeker.

"Sana zaten söyledim, hayır, iyiyim."

"Bu hafta sonu için endişeli misin?" diye ısrar ediyorum.

O, parmaklarını koluma koyup gözlerime bakmadan önce bir an gerginleşir.

"Bu hafta sonu erteleme yapmam lazım," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Yarın randevum var. İzinmi zaten onaylamıştın," der.

Kaşlarımı kaldırırım.

"Bunun hafta sonunun geri kalanıyla ne ilgisi var?"

Elimi itip ayağa kalkıyor. Kalçalarından tutup beni yüzüne dönmesini sağlıyorum.

"Benden kaçamazsın, küçük tavşan," diye homurdanırım.

Zengin kahverengi gözlerinde acı dolu bir öfke dönüyor.

"Kaçmıyorum, uzaklaşmıyorum ya da senin güvensiz alfa erkek beyninin sana fısıldadığı saçma sapan fikirleri uygulamıyorum. *Tıbbi nedenlerden dolayı* kendime ait bir hafta sonuna ihtiyacım var, o yüzden otoriter bir pislik gibi davranmayı bırak ve bana nefes alabileceğim biraz alan ver."

Onun patlamasının ardındaki duygular benim için çok karmaşık, bu yüzden onu kendime çekip kalçalarını dizlerimin arasına sıkıştırıyorum, sonra bileklerini tutup kollarını omuzlarıma doluyorum. Göğüsleri yüzümden birkaç santim uzakta sallanırken ağzım sulanıyor, ama gözlerine bakıp içimdeki şehveti görmezden geliyorum.

"Adet döneminde misin?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor ama başını sallıyor.

"Hayır, değilim, ama benim hayal kırıklıklarımı hormonlarıma yüklemeye çalışarak pisliklik yapıyorsun. Beni *dinle*," diye talep ediyor.

Elimi kalçasına indirip, kokusunu içime çekerken yakasını okşuyorum.

"Dinliyorum. Henüz bir cevap vermedin," diyorum.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alır, sonra yoğun kahverengi gözleriyle beni yerine çiviler.

"Yarın yıllık sağlık kontrolüm var, kan tahlili ve yarım düzine başka testler yapılacak. Annem yıllarca kanserle mücadele ederken hastaneye girip çıkmasını izledikten sonra, her zaman kendimi bitkin hissediyorum — ve hayır, kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sakin ses tonuna ve çekingen ifadesine rağmen, ruhundaki kargaşayı hissediyorum, bu yüzden yalnız geçireceğim hafta sonu yüzünden duyduğum hayal kırıklığını bastırıp başparmağımla çenesini okşuyorum.

"Bu yüzden mi sabahları dışarı çıkıyorsun?" diye soruyorum. Gözlerini kırıştırıyor.

"Fark ettin mi?" diye soruyor. Ben başımı sallıyorum.

Bir an düşündükten sonra omuzlarını silkiyor.

"İşten eve giderken biri beni izliyor gibi hissediyorum ama kanıtım yok."

Gerginleşiyorum.

"İyi eğitilmiş birkaç korumam var..."

"Sakın yapma. Bir sorun olursa polisi ararım. Şu an için sadece bir önsezi. Beni takip eden kimseyi görmedim."

"Hayır, Brook. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Senin güvenliğini riske atmayacağım. Onlar dikkatli davranacaklar. Sana bilgilerini göndereceğim."

Yüzümü inceler, kararlılığımı fark eder ve iç çeker.

"Tamam, şimdi bırak beni. Öğle yemeği için çok az vaktim var ve patronum bir pislik," diyor.

Gülüyorum ve onu bırakmadan önce tatlılığını tadıyorum. Kapıdan çıkarken kalçalarını daha da sallayınca, pantolonumun içindeki aletim zonkluyor.

Benim acımasız küçük tavşanım merhamet bilmiyor.

Cuma günü çok yavaş geçiyor. Saatlerim sanki yavaş çekimde çalışıyor. Yemekler kül gibi tadı var. İşime konsantre olamıyorum. Bay Brunswick, söylediklerini tekrar etmesini istediğimde bana şüpheli bir bakış atıyor. Bayan Simon'ın yokluğu tüm yönetici katında yankılanıyor.

Bir yığın işi eve götürüyorum, ama küçük tavşanım olmadan penthouse'umda hayat yok. Huzursuz bir gece, sıkıcı bir sabah ve birkaç saatlik araştırmanın ardından, akşam güneşinde koşmak için özel çatı katıma çıkıyorum.

Kaslarım yanarken ve sırtımdan ter damlarken, telefonumun çaldığını neredeyse duymazdan geliyorum, ama Brook ve benim soyunma odasında birbirimizi tatmaktan keyif aldığımız butikten geldiğini fark edince cebimden çıkarıp aramayı cevaplıyorum.

Bir kadın titrek ve kararsız bir sesle cevap verdi.

"Alo, Bay Ricco?"

"Benim," diye cevap verdim.

"Gününüzü böldüğüm için özür dilerim, ama geçen hafta birkaç ürününüzü unutmuşuz, onları teslim etmek için buradayım, ancak..."

Arka planda bir adamın bağırmasıyla içimi bir endişe kaplar.

"Adresi kontrol ettim, burası doğru bina ama burada olmam gerektiğinden emin değilim. Bayan Lynn telefonuna cevap vermiyor, bu yüzden..." diyor kadın.

"Adresi bana mesajla gönder. Hemen," diyorum ve telefonu kapatıp yoldan sapıyorum.

Asansörü beklemek için çok endişeliyim, merdivenlerden katıma iniyorum, cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp asansör düğmesine basıyorum. Kapılar tereddüt etmeden açılıyor. İçeri girip başparmağımı otopark düğmesine bastırıyorum.

Telefonum gelen bir mesajla titrer. Brook'un iletişim bilgilerini açarken garip adrese bir göz atarım.

Aramama cevap vermiyor. Tekrar deniyorum. Cevap yok.

Yolda kaç tane trafik ihlali yaptığımı sayamadım, ama birkaç dakika içinde eski tuğlalı iki katlı binaya vardım. Çevresi şüpheli olmasına rağmen, kapı kolaylıkla açıldı.

Kurye, küçük antrede duruyor. Elindeki lüks çanta, solmuş muşamba ve lekeli duvarların arasında göze çarpıyor.

Demir demire çarpıyor. Ter ve lastik kokusu burnuma geliyor. Binanın içinden bir kadın çılgık atıyor.

Brook.

Koridordan koşarak ilerlerim ve köşeyi dönerim, ancak zemini kaplayan kalın mavi paspaslara takılmadan bir milim önce kayarak dururum.

Bir grup kadın dikkatlerini bana çevirir.

Şok ve korku içlerini kaplarken, her biri o kadar güçlü tepki veriyor ki damarlarımdaki kan donuyor. Küçük tavşanım hariç herkes. Öfke, bakışlarını daraltıyor, dönüp sınıfın uzak köşesinden her hareketinde saldırganlıkla sınıfı geçiyor.

"Hey, aptal, sana zaten söyledim; ders sırasında erkekler buraya giremez

Durur ve kim olduğumu fark edince gözleri büyür. bir an, sanki benden sakladığı bu dünyaya gelişimi sindiremiyormuş gibi bana bakar ve ben geç de olsa saatin cumartesi günü saat beşi geçtiğini fark ederim.

Bu yüzden izin istemişti.

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama dudaklarında sinsi bir gülümseme belirlediğinde, çok yakında öğrenmeye hazırlandım.

"Bayanlar, bu Matteo Ricco, patronum ve erkek arkadaşım." Onun bu açıklaması kalbimi hoplatıyor ve gözlerindeki zafer dolu ışıltıdan, odadan yavaşça çıkmam gerekse bile onun için her şeyi yapacağımı biliyorum. "O bizim ilk canlı mankenimiz olacak. Onu giydirmem için bana bir dakika verin, sonra ona elinizden geleni yapabilirsiniz."

O kötü. Bayıldım.

Onu seviyorum.

Kuryenin sorununu, çantayı alıp duvara dayayarak ve beni yanına çağırarak çözüyor.

"Sana gönüllü olarak söyledim ve pişman değilim. Bana tüm hafta sonu beni rahat bırakacağını söylemiştin," diyor dişlerini sıkarak.

"Durumu yanlış anladım ve aşırı tepki verdim. Bana bak, küçük tavşan. Tam olarak etkileyici giyinmiş sayılmam," diyorum.

Beni baştan aşağı süzerken gözleri açılır. Çömelir ve bacağıma antrenman bandajı sarar.

"Senin her santimlerin etkileyici, seni lanet olası pislik. Bu bayanlar senin gibi erkeklerden kurtulmaya çalışmasalardı, onları paramparça ederdim.

"Sana baktığım için," diye mırıldanarak diğer bacağıma da bir ped takıyor.

Ayağa kalkar ve ön koluma başka bir ped takarken sessizce konuşur.

"Bu bir kendini savunma dersi. Ellerini onların başlarından daha yükseğe kaldırma ve önceden açıkça haber vermeden kimseyi tutma. Anladın mı?"

Ses tonu tartışmaya izin vermiyor. Diğer ön koluma bandajı takarken başımı sallıyorum.

"Bir iki saat boyunca onların kum torbası ol, o zaman belki seni kesintiye uğrattığın için affederim," diyor.

Dizlerimi büküyorum, böylece omuzlarıma bir koşum takımı takabiliyor. "Bunu senin için yaparım, küçük tavşan," diye mırıldanıyorum.

Alaycı tavrına rağmen gözlerinde hafif bir yumuşaklık belirir.

"Yalancı." Göğüs pedini sıkılaştırır ve birkaç kez sertçe çekerek test eder, sonra ortasına vurur. "Orada, derinlerde bir yerde kanayan bir kalbin var. Şimdi sus ve her zaman istediğim gibi seni dövme izin ver."

Heyecan ve korku içimi kaplar. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.

Takıntılıyım.

Kemerin yan kayışını tutar ve matların diğer tarafına geçerken beni arkasına çeker. Direnmeden onu takip ederim.

"İlk sırada Audrey var. Bu dersin arkasındaki beyin o, bu yüzden ilk sırayı alması adil," diyor Brook.

Parlak yeşil gözleri ve soluk yüzünde koyu çilleri olan kızıl saçlı bir kız bana doğru yaklaşıyor.

O, yumruklarını çekmiyor. Hiçbiri çekmiyor.

Özellikle de benim acımasız küçük tavşanım.

Siktir, onu daha ciddiye almalıydım, çünkü haklıydı.

Tavşanlar
tekmeler.
Sertçe.

BÖLÜM 15

Brook Simons

SINIF ÜYELERİ ikili gruplar halinde kapıya doğru ilerlerken, Matteo'nun yastıklarını çekip çıkarırım ve onun yüzünü buruşturmasıyla kahkahamı saklamaya çalışırım. Dikkatini dudaklarıma yoğunlaştırır ve kaşlarını çatır. Gözlerinde gizlenen kahkaha rağmen içim sıkışır ve omurgamdan aşağı korku akar.

Göğüs pedlerini dar bankın üzerine bırakıp dezenfektan spreyi alıyorum.

Audrey yanıma gelir ve Matteo'nun tam karşısında durur. Ona teşekkür eder ve son sekiz yıldır beni ayakta tutan yarı kucaklamayı yapar.

Matteo'nun varlığına rağmen, bana sarılırken gösterdiği kayıtsızlık beni gururlandırır. İlk tanıştığımızda, bir erkek odaya her girdiğinde soğuk terler döker ve konuşamazdı, ama çok çalıştı ve korkularını yendi. Çoğunlukla.

Travmalarımız sayesinde birbirimize bağlandık ve spor salonu dışında nadiren görüşsek de onu en yakın arkadaşım olarak görüyorum.

Audrey geldiği kadar sessizce çıkıp, beni devasa bir canavarla baş başa bırakıyor. Beni baştan aşağı incelerken bakışlarındaki açlık kanımda bir ateş yakıyor, ama vücudumdaki acı zevkimi gölgeliyor.

Yaralarımı huzur içinde iyileştirebilmek için Matteo'yu göndermeliyim, ama onun kollarının güvenliğini özlüyorum.

Onunla sadece bir gün yakınlık kurduktan sonra bağımlılığımın derinliğini fark edince kalbim göğsümde çarpıyor.

Endişe kaşlarını çatıyor. Akciğerlerimi doldurup nefesimi tutuyorum, sert kimyasallardan kaçınarak yastığı dezenfekte ediyorum ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Tek kelime etmeden, gece geç saatte spor salonuna gelen arkadaşlar için odayı yeniden hazırlamama yardım ediyor. Parmaklarımı onun parmaklarına doladığımda ve onu peşimden çekince, parmak eklemlerimi öpüyor ve gülümseyerek peşimden geliyor.

Salona giderken alışveriş çantasını alıyorum. Yüksek kaliteli malzeme, sert floresan ışığı altında sanki buraya ait değilmiş gibi görünüyor.

"Neden spor salonuna teslim ettirdin?" diye soruyor Matteo.

Dudak içimi ısırıp ofise giriyorum.

"Teşekkürler, Bay Carter. Ben bu gecelik bu kadar. Bu Matteo. O benimle birlikte, sabah gizlice çıkarken görürseniz sakın ona zarar vermeyin," diyorum.

Yaşlı gözler kaldırılır ve partnerimi dikkatle inceler. Homurdanır ve başını tekrar kayıt defterine gömer.

Matteo'yu merdivenlere götürdüm. Asansörün bozuk olduğunu belirten tabelaya kaşlarını çattı, ama ben onu arkamdan çekerek ilerledim, çünkü hızımı kesersem cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum. Boğazımda bir yumruyla merdivenleri çıktım, dar, tuğla duvarlı koridordan geçtim, cebimden anahtarımı çıkardım ve kapımın kilidini açtım.

Şaşkınlığına rağmen hiç tereddüt etmeden beni daireme kadar takip etti. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra anahtarlarımı çantama attım ve tek tezgâhtan telefonumu aldım. Onun varlığı, stüdyo dairemi kibrit kutusu kadar küçük gösteriyordu.

Kutsal alanıma kimseyi davet edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama Matteo Ricco, ilk aşkım ve en büyük kalp kırıklığım, kapının birkaç adım içinde duruyor. Bunalmışlık hissiyle onu görmezden gelip telefonuma odaklanıyorum.

"Aramalarını kaçırdığım için özür dilerim. Asla cevaplamam..."

O arkamdan bana sarılırken boğazım düğümlenir. Duygularım beni sarsar. Rahatlama, acı ve keder beni parçalamak üzeredir. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye odaklanırım.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum, ama beynim kelimeleri oluşturmayı reddediyor. Derste kendimi zorladığım için kaslarımda hissettiğim ağrı, parlaklığını kaybediyor ve vücudumdaki utanç ve acının kakofonisine katılıyor.

"Brook?"

Göğsü sırtıma değmesine rağmen sesi çok uzaklardan geliyor. Kalbimi parçalayan bir nezaketle beni kendine doğru çeviriyor. Ruhumdan bir hıçkırık yükseliyor. Onu yarı yarıya yutuyorum.

"Ne oldu, küçük tavşan?"

Gözlerimden bir damla yaş süzülüp çeneme yapışsa da başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim."

Yalan, dudaklarımdan acınası bir kolaylıkla dökülüyor.

O, boğazından çıkan dehşet dolu bir sesle beni kocaman, sert vücuduna doğru çeker ve güçlü kollarıyla beni sarar.

Titremem daha da şiddetlenir. Acıtır, ama alnımı göğsüne dayayıp ona sarılırım.

"Ağla, aşkım. Ben buradayım. Seni tutuyorum," diye yemin eder.

Sessiz gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor, ama hıçkırıklarımı tutamıyorum. Milyonlarca küçük, pürüzlü parçaya ayrılacağım ve kimse, hatta benim zorba, acımasız sevgilim bile, beni tekrar bir araya getiremeyecek.

Sırtımı okşuyor ve başımı şimdiye kadar tanıdığım en sıcak kucaklamayla avuçluyor. Ciğerlerimi onun erkeksi kokusuyla dolduruyorum ve duygularım yatışana kadar onun gücünün tadını çıkarıyorum. Başımı kaldırdığımda, kargaşanın etkisiyle kemiklerim ağrıyor.

"Gömleğini mahvettim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Dudaklarının köşeleri kıvrılır, ama gülümseme gözlerine ulaşmaz.

"Bu, geçen hafta sonu çarşılarıma yaptıklarının yanında hiçbir şey," diye mırıldanır.

" diye mırıldanır.

Ayak parmaklarımdan yüzüme kadar kızarıyorum.

Yüzümü buruşturup ondan uzaklaşıyorum. Kollarını indirir.

"Çıkar şunu. Yıkarım," derim.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve kaşlarını kaldırarak gözyaşlarımın nedenini sorar.

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes alıyorum, sonra gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyorum.

Hassas tenimdeki morlukları fark edince açlığı soğuk bir öfkeye dönüşür. Bana uzanır ama yumruklarını yanlarına indirir.

"Ne oldu lan?" diye sorar.

"Mamografi çektirdim. Her yıl çektiririm," diyorum.

Yutkunur ve yumruklarını açar. Gözleri, benden cevap almaya çalışır gibi yüzümü inceler, ama ben donmuş gibi dururum, hareket etmekten ve acımın derinliğini ortaya çıkarmaktan çok korkarım.

"Mamografi, meme kanseri taraması için yapılan test, değil mi?" diye sorar.

Başımı sallarım.

"Annen..."

Parçaları birleştirirken sesi kesiliyor. Tekrar başımı sallıyorum.

"Yaptırdın mı?"

Göğsümden bir hıçkırık kaçar, ama yine başımı sallarım. Güçlü kollar beni sarar, rahatlık ve güvenlik içinde tutar ve ben kontrolümü kaybederim.

Bana sorular yöneltiyor olmasına rağmen, konuşmam için beni zorlamıyor. İstesem bile konuşamıyorum. Ruhumda saklı olan korku ve acıyı serbest bırakırken, içimden korkunç, yüreğimi parçalayan bir ıstırap dökülüyor.

Matteo Ricco, yıllarca süren yalnızlık ve belirsizliği içimden atarken benim kalkanım ve desteğim oluyor. Sel sonunda dinince, kendimi onun kucağında kıvrılmış, futonun üzerinde göğsüne yaslanmış buluyorum. Battaniyeye sarılmış, o parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdirirken, son gücüm de kaybolurken eriyip gidiyorum.

"Bana her şeyi anlat, Brook," diyor.

Boğazından çıkan gürültülü ses, endişesini ve duygusal ıstırabını ortaya koyuyor. Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Annem tedaviye başladıktan yaklaşık iki yıl sonra, sol göğsümün alt kısmında bir kitle buldum. Testler kötü huylu olduğunu gösterdi.

Tümörü aldılar. Erken teşhis edildiği için kemoterapiye gerek kalmadı, ama şimdi her yıl..."

"O korkunç anları yeniden yaşıyorsun," diye

saçlarıma fısıldadı. Başımı salladım.

Derin nefes alışını beni kollarında salladı.

"Bunu ilk kez bana anlatıyorsun, değil mi?" diye sorar.

Yine başımı sallarım. Küçük ve acınası ağzım, istemediğimden fazlasını ele veriyor.

"Annem çok hastaydı. Gary annem için çok endişeleniyordu. Güçlü olan ben olmak zorundaydım."

"Lanet olsun, Brook." Sesindeki öfke çok fazla. Göğsüne doğru itiyorum ama o beni daha sıkı sarıyor. "Çok inatçısın. Kıpırdama. Seni biraz daha tutmam lazım."

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. Kalbinin düzenli atışı beni uykuya daldırıyor. Alnıma nazik bir öpücük kondurup yanağımı başparmağıyla okşayarak beni uyandırıyor.

"Bana bir söz ver, küçük tavşan," diye fısıldar.

Kabuklu, şişmiş gözlerimi kırıştırıp yüzüne odaklanırım.

"Gelecek yıl beni de yanında götür. Ve ondan sonraki yıl. Ve ondan sonraki her yıl. Sonsuza kadar." Son güneş ışınlarının altın rengi beneklere yansıdığı sırada, ela gözlerindeki özlem nefesimi keser. "Hayatta ya da aramızda ne olursa olsun, senin yanında olmama izin ver. Bu yükü taşımanda sana yardım etmeme izin ver. Bana bu kadar güvendin. Artık geri alamazsın," der.

Çıplak, açıkta kalan ruhum titriyor. Onu reddedemem, ama eğer çekilirse, sırrımı saklamış olsaydım çekeceğim acıdan daha fazla acı çekeceğim.

Battaniyeden bir kolumu çıkararak sakallı çenesini avuçlarım.

"Sen de yapamazsın Matteo. Bana mahkum oldun. Sonsuza kadar."

"Tanrıya şükür," diye homurdanır.

O başını eğiyor. Ben başımı kaldırıp onunla yarı yolda buluşuyorum, dudaklarımızın birleşmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Kirpiklerimde yeni gözyaşları birikiyor, ama minnettarlığımı ve rahatlamamı öpücüğe döküyorum, kelimelerle ifade edemediğim şeyleri aktarıyorum

O uzaklaştığında, memnuniyetsizliğimi mırıldanarak onu takip ediyorum. O, saçımı yumruğuyla tutarak beni durduruyor.

"Bunu daha ileri götürmem için yıkaman gereken bir gömlekten fazlası var," diye homurdanır.

Beynim onun sözlerini anlamayı reddediyor. O gülerek, battaniyeyi çalar ve onu futonun üzerine atar, sonra kalkar ve beni banyoya taşır.

Beni duşta ayağa indirirken utançtan kıvranıyorum. Benim basit hijyen ürünlerim - bir kalıp sabun, ucuz iki işlevli şampuan ve saç kremi ve tek kullanımlık tıraş bıçakları - onun banyosundaki lüks, pahalı sabunlar, kremler ve salon kalitesinde ürünlerle kıyaslanamaz.

Gömleğini çıkarıp çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra, eşofman altını da çıkarıyor ve aynı işlemi benim kıyafetlerime de uyguluyor.

Koruyucu pedlere rağmen, uyluklarında ve kollarında birkaç çürük oluşur. Öğrencilerimin gücüne duyduğum gurur, mantıksız kıskançlık ve öfke içimi kaplasa da moralimi yükseltir.

Su sıcaklığını ayarladıktan sonra beni duşun altına itti. Zayıf su basıncından hiç etkilenmeden beni baştan aşağı yıkadı. Ben de ona aynı iyiliği yaptım.

Tek havlumu paylaşıyoruz, o ise havluyu benim her santimimi ovuşturmadan önce kendisine kullanmama izin vermiyor.

Saçımı fırçalamadan ve kurutmadan önce, benim tek kozmetik tavizim olan saç kremi saçlarıma sürüyor. Paslı aynada onu izlemek, özellikle ikimiz de tamamen çıplak olduğumuz için, gerçeküstü geliyor.

Ben atılmış giysilerimize uzanamadan beni kucaklıyor.

"Giysilerini yıkayıp kurutmam lazım," diyorum. O başını sallıyor.

"Sonra. Şu anda dinlenmen lazım, ben de seni kollarımda tutmam lazım," diye homurdanıyor.

Mücadeleyi bırakıyorum ve o futona doğru yürürken şüpheyile futona bakıyorum.
Tamam.

"İkimiz o futona sığamayız," diyorum.

"Sığarız," diye cevaplıyor.

Beni duvara dönük yan yatırıp kollarını beni arkadan kucakladığında, onun pazılarını yastık olarak kullanıp kucaklamasına daha da derinlemesine sokuluyorum.

"Biraz daha devam edersen, dinlenemeyeceğiz," diye homurdanıyor.

Sırtımda sertleşen penisıyla içimi bir sıcaklık kaplar. Uzun zamandır ilk kez nefes alıp rahatlarım.

Uyku beni ele geçirir. Vücudumun özlediği derin, dinlendirici uyku beni uyarı vermeden karanlığa çeker.

Terli, susuz ve duvar ile Matteo'nun sert vücudu arasında sıkışmış halde uyanıyorum. Damarlarımda kaynayan şehvetine rağmen, kendimi onun kollarından kurtarıp su içmek için futondan kalkıyorum. Uykusunda mırıldanıyor ve beni aramak için boşluğu eliyle kayıtsızca tarıyor.

İçimde bir hayret duygusu uyanıyor. Uykusunda bile beni arıyor.
beni arıyor.

İkinci bir bardak su doldurup pencereye doğru yürüyorum. A Adam sokağın ortasında duruyor, vücudunun üst kısmı gölgede kalmış. Yüzünü göremiyor olsam da, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve gözlerinin penceremin karanlığında bir şeyler aradığını hissediyorum. Kaskatı kesiliyorum ve perdeyi kapatıyorum.

Sert kollar arkamdan beni sarar. Çığlığımı bastırır ve Matteo beni döndürdüğünde göğsüne vururum.

"Beni çok korkuttun. Kaldırımında duran bir adam pencereme bakıyor," diyorum.

Beni perdenin önünden uzaklaştırıp dışarıya bakıyor. Gözlerindeki vahşet, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor.

"Yatağa geri dön, küçük tavşan. Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diyor.

Bacaklarım titriyor, ama futona geri dönüp boş bardağımı yere sorunsuz bir şekilde bırakıyorum. Telefonunu alıyor ve birkaç dakika boyunca yumuşak bir sesle konuşuyor, sonra bana katılıyor.

Telefondaki kişiyle rahatça konuşması ve konuşmanın kısalığına bakılırsa, bu gece nöbetçi olan korumayı aramış olmalı.

"Bana taşın," diyor.

Kararımı kesinleştirip karanlığa rağmen başımı sallıyorum.

"Hayır, Matteo. Henüz değil," diyorum.

O iç geçirir ve beni kendine daha sıkı çeker ama tartışmaz.

Şüphe sinirlerimi gıcıklıyor. Karanlıkta gözlerine bakıyorum ama bir cevap bulamıyorum. Bacağımı kalçasına atıyor ve sırtımı okşuyor.

"Rahatsız mısın?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. Göğüs kaslarına değen meme uçlarım sertleşiyor. Bu heyecan tamamen hoş değil ama günün erken saatlerinde olduğu gibi acı da vermiyor.

"Buna değer," diyorum, parmak uçlarımla kolunun dışını okşarken.

"Cuma günü sana aldığım straplez elbiseyi giyemeyecek kadar ağırın olacak mı?" diye soruyor.

"Cuma günü ne var?"

"Zenginlerin kendilerini daha iyi hissetmeleri için düzenlenen bir bağış galası. Normalde gitmezdim, ama yeni projelerimiz için tanıtım iyi olur," diyor.

Bir an düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Liam, onun spot ışığını çaldığım için kızmaz mı?" Matteo'nun homurtusu doğrudan rahmime saplanıyor.

"Kollarımda çıplakken başka bir adamdan bahsetme, küçük tavşan," diye uyarıyor.

Ayıyı kışkırtmaya karar verdim, çünkü sertleşmiş penisini görmezden gelmeye niyetli görünüyordu.

"Yoksa ne olur? Bay Bruns..."

Ağzını ağzıma yapıştırıyor ve güçlü vücuduyla beni yatağa yapıştırıyor.

Gözlerinden parlayan kıskanç öfkeye rağmen, dilinin her hareketiyle, elinin her dokunuşuyla, parmaklarının her okşayışıyla beni taparcasına seviyor.

Matteo Ricco'yu daha fazla sevemezdim.

Bu da intikamımı almamı daha da acil hale getiriyor. Her parçam onunla birleşmeyi arzuluyor. İntikam ihtiyacımın yarattığı mesafe devam edemez.

Hayatımın her alanında Matteo Ricco'ya ihtiyacım var. Bu adamı tüm kalbimle sahiplenebilmek için babamı yok etmeliyim.

Matteo Ricco benim. Ve

ben de onunum.

Sonsuza kadar.

BÖLÜM 16

Matteo Ricco

Kollarımda çıplak olsa da, saçma ama dahice mini seyahat çamaşır makinesinde kıyafetlerimi yıkarken bol ve yıpranmış bir tişört giyse de, Bayan Lynn'e dava belgelerini sunarken en profesyonel pantolon takımını giyse de, ya da paranın satın alabileceği en pahalı siyah elbiseyi giyse de, o benim gördüğüm en güzel kadın.

Brook Simons, nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım, nefesimi kesiyor.

Bu sabah, sekreterimin kariyerini acımasız bir hızla sona erdirdi. Keşke bu zevki daha önce yaşayabilseydim, ama Bayan Lynn'in pozisyonunu boşaltmadan önce yeni bir çalışan işe almamız gerekiyordu.

Şimdi ofisimdeki özel banyodan çıkıp aynadaki görüntüsünü inceliyor. Siyah elbisenin onu neden rahatsız ettiğini anlayamıyorum. O çok zarif.

Ona da öyle söylüyorum. Gözlerini devirip çıkışa doğru işaret ediyor.

"Göt herif patronum bana fazla mesai yaptırmıyaydı ve erkek arkadaşım makyaj ve saçım için ayırmam gereken iki saati çalmasıydı daha iyi görünürdüm," diye söyleniyor.

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. O sendeliyor ve ciyaklıyor, ben de bu gece onun topuklu ayakkabılarından yararlanıp bu sesi daha birçok kez tekrar ettireceğime yemin ediyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru eğiyorum.

"Daha önce şikayet ettiğini duymadım ve çok gürültü yaptın, küçük tavşan," diyorum memnun bir sırıtışla.

Ofisi pis hale getirdik. Seks kokusu hala havada asılı duruyor. Hiç pişman değilim, o da öyle, ama eliyle onu öpme girişimimi engelliyor.

"Zaten geç kaldık ve ben de çok ağrım var. Senin evine girip o saçma küvette uzun ve sıcak bir banyo yapmam gerekirdi, ama herkesin emeklerinin boşa gitmesine izin veremeyiz. Gidelim," diye ısrar ediyor.

O benim kalbimdeki kadın. Güvenilir, güvenilir bir profesyonel olmanın ne demek olduğunu anlıyor. Onun dışında kimseyi yanımda ve yatağımda istemiyorum.

"Sonra benimle eve gel, o küvette banyo yaparsın," diye söz veriyorum. Alaycı bir şekilde düşünür gibi tavana bakıyor.

"Belki gelirim, belki gelmem," diye kışkırtıyor.

Hırıldayarak onu kucağıma alıyorum. O direniyor.

"Partide yeterince ayakta duracaksın. Ayak parmaklarını koruyorum. Bana tutun, küçük tavşan," diyorum.

O homurdanır ama kollarını boynuma dolamıştır. Onu asansöre taşıırken çantası sırtıma çarpar.

Diğer misafirlerden daha geç varıyoruz, ama partide dikkatleri üzerimize çekmek için gelmedik. Biraz sosyalleşmek ve şirketimin ilerlemesinden bahsetmek, farkındalığı ve satışları artırmak için yeterli olacaktır.

Şirketimiz. Teklifimi kabul eder etmez, ona çoğunluk hissesi sahibi olması için imzalaması gereken belgeleri vereceğim. Bir kaza olması durumunda onu ana mirasçı yapmak için vasiyetimi yeniden yazdım bile. Parasal varlıklarımı önemsememesi onu mükemmel bir aday yapıyor. Yine pişmanlık duymadığım bir şey daha.

Arabasının kapısını açıp ona elimi uzattım. Kabul etti ve arabadan indi. Onu yanıma çektiğimde, kolunu belime doladı. Kameralar flaşlar patlatıp muhabirler sorular sorarken, ceketimin arkasını yumrukladı ve bir anlığına bana sert bir bakış attıktan sonra yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi.

Ah. Maruz kalma düzeyini açıklamamıştım. O, etkileyici bir kolaylıkla kol süsü rolüne girse de, bunu bir daha yapmayacağım.

Birkaç ilgili soruyu yanıtladıktan sonra, bağırışları görmezden gelerek kadını kaosun içinden geçerek girişe doğru yönlendiriyorum.

Elimden geldiğince az gürültüyle görkemli balo salonuna giriyoruz, ama başarım çok iyi bilindiği için, sosyete mensupları

bize doğru akın ediyor. Brook küçük sohbetler yapıyor ve gülümsüyor, ama sanki bir can simidiymiş gibi takım elbisenin arkasına tutunuyor.

Bu, öğretmenlerin lise yıllarında bize zorla yaptırdığı sunumlardan bile daha kötü olabilir ve o hiç hazırlık yapmamıştı. Takip edeceği bir taslak ya da metin olmadan, olabildiğince uzağa kaçmak istiyor olmalı. Üçüncü kez çıkış ararken etrafına bakındığında, kalabalığın içinden çıkıp onu odanın daha sakin bir köşesindeki bir masaya götürdüm.

"Bir daha asla böyle bir yere gelmeyeceğim," diyor. "Üzgünüm, küçük tavşan. Seni işkence etmek için buraya getirmedim, ben... Söz veriyorum. Senin buna alışkın olmadığını gerçekten unutmuşum. İşinde o kadar ustasın ki, kalabalıktan hoşlanmadığını unutuyorum," diyorum.

O iç geçirip elimi okşadı.

"Aynı anda hem övgü hem de hakaret edebilme yeteneğin etkileyici. Birkaç dakika sessizce oturup insanları izleyebilir miyiz?" diye sorar.

"Tabii ki," diyorum.

Bir grup bize selam vermeye gelecekmiş gibi bakmaya başladığında, kolumu koltuğunun arkasına atıp sır fısıldar gibi ona doğru eğildim. O da ne yapacağımı anladı ve başını benimkiyle komplo kurar gibi eğdi.

Parlak mücevherler ve sofistike elbiseler olmasına rağmen, Brook'un zihni tüm dikkatimi çekiyor.

"Buradaki en güzel kadın sensin, küçük tavşan. Seni arabaya geri götürmek için sabırsızlanıyorum," diye kulağına fısıldıyorum.

Omuzlarında tüylerim diken diken oluyor. Elim uyluğuna kaydırıyorum.

Gözlerinde arzunun kıvılcımı parıldarken, derin bir nefes alır. Göğüsleri elbisesinin üst kısmına yaslanır. Korse tarzı korsesi, kimseye göğüslerini göstermeyeceğinden emin olur, ama straplez etkisi beni çıldırtır. Açıkta kalan tenini ısırma ve okşamak için can atıyorum.

"Burada olmaz, Matteo."

Dudaklarından çıkan adım, bir anda beni yarı sertleştirir.

"Bu bir sürpriz oldu."

Kardeşimin sesi heyecanımı söndürüyor. Brook donup kalıyor, sonra elimi bacağından çekip geriye yaslanıyor. Omzunu avuçluyorum. O elini uzatıp benim elimi kendi eliyle kapattığında, beni itmek için değil, bana sarılmak için, midemdeki düğüm çözülüyor.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim, Brook. Görünüşe göre küçük kardeşim eşini yükseltmiş," diyor Angelo.

Gözlerimi ona çevirip kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki senin artı birin nerede?" diye sorarım.

Omuz silkiyor ve Brook'un karşısındaki sandalyeyi çekiyor. Onun ona attığı inanılmaz bakış kalbimi ısıtır.

"Burnunu pudralıyor ya da kadınlar bugünlerde tuvalette ne yapıyorlarsa onu yapıyor," diyor.

Dirseklerini masaya dayayıp Brook'u utanmadan süzdüğünde, içimden bir suç işleme isteği yükseliyor.

"İyi olduğunu görmek güzel, Brook. Sınıf toplantısındaki herkes senin için endişeleniyordu," diyor.

Ona sıkı bir gülümseme atıyor.

"Çılgın bir geceydi, değil mi? Matteo dışında kimse bana yardım etmemiş olmasına rağmen, benim için endişelenmelerine çok duygulandım," diyor.

Angelo başını abartılı bir şekilde eğerek soru sorar.

"Neden yardıma ihtiyacın olsun ki? Bana eğleniyor gibi görünüyordun," diyor.

O, onun duruşunu taklit ederek öne eğilir ve gözlerindeki ışıltıdan, ölümcül bir darbe indireceğini anlarım.

"Eğlenmek mi? Senden kaçmak için masaya tırmandığımı hatırlıyorum. Kardeşin beni yakalamamış olsaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun?"

O geriye yaslanır, dirseğini koltuğun arkasına dayar ve alaycı bir şekilde göğsünü tutar.

"Beni incittin, Bayan Prescott. Benden kaçmak mı?" diye nefes nefese sorar.

Rahat duruşuna rağmen, Brook'u incelerken gözlerindeki çarpık parıltı midemi bulandırıyor. Onun tepkisini önceden tahmin etmişti, bu da

bu da onun Brook'un açıklamasını hatırladığı anlamına geliyor.

Ben Prescott değilim. Ben avukatım.

Onun öfkelenmesini istiyor.

Gülümse de, gözlerinden küçümseme parlıyor.

"Maalesef, evet. Bu gece masaya tırmanarak kardeşini utandırmayacağım, ama *yine* başka bir kaçış yolu bulmam gerekiyor. İzninle," diyor.

Soğuk sesi beni hayranlık ile doldurur. En son ne zaman birinin kardeşimle bu kadar sert konuştuğunu hatırlamıyorum ve hiç kimse benim adıma böyle bir şey yapmamıştı.

Ayağa kalkar. Ben de onunla birlikte kalkarım.

"Sınıf arkadaşlarımıza benim adıma teşekkür et. Umarım bir dahaki sefere görüştüğümüzde biraz terbiye öğrenmiş olursun," diyor.

"Terbiye mi? Ben..."

"Hoşça kal, Angelo," diye sözünü kesiyorum.

Brook, ona sırtını dönmüş halde, elini kolumun kıvrımına sokuyor. Onu uzaklaştırıyorum, onu kollarımda tutmak çok daha eğlenceli olsa da, yine kaçmasına yardım etmekten mutluyum.

Başımı eğip sadece onun kulağına fısıldıyorum, "Masa yok. Kucak yok. Öpücük yok. Lütfen bana bu kaçışın en azından daha sonra senin keskin küçük dişlerini içereceğini söyle."

Kötücül bir sırıtış yüzünü aydınlatır.

"Göreceğiz. Geçen sefer aklım başımda değildi," diyor.

Hırıldarım ve kolumu sırtına dolayarak parmaklarımı beline geçiririm.

"İki saat önce sırtımı parçalamış gibi davranma," diye tıslarım.

"Oh, kesinlikle öyle yaptım, ama bu benim..." Birden durur. Gözleri büyür.

Onun bakışını takip ediyorum ve küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum.

Brook ve hasta annesini terk eden Chad Prescott, odadaki en önemli kişiymiş gibi kalabalığın arasında dolaşıyor. Sarı saçlı ve gerçek vücut parçalarından daha fazla plastik vücut parçasına sahip bir kadın koluna yapışmış ve onlara bakan herkese gülümsüyor.

Onların arkasındaki kalabalığın içinde belli belirsiz tanıdık bir yüz görüyorum, ama Brook'un düzensiz nefes alışı dikkatimi çekiyor.

Onu ileri doğru iterek babasından uzaklaşıp balkona doğru yöneliyorum. Soğuk akşam havası yüzümü okşuyor ve takım elbisenin vücut ısını ne kadar iyi tuttuğunu hissettiriyor. Küçük tavşanımı, en az ışık alan yan taraftaki korkuluk bölümüne götürüyorum. Çıplak kollarını ovuşturunca, paltomu çıkarıp omuzlarına sarkıtıyorum.

Dudaklarında minnettar bir gülümseme belirir, ama gözlerindeki kargaşa geçmez. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip ön kollarımı korkuluğā dayarım.

Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldıktan sonra yüzünü bana doğru çevirir.

"Ben iyiyim, gerçekten. Onu burada görebileceğimi biliyordum, ama..." omuz silkiyor. "Hemen gidebiliriz," diyorum.

Bir an düşünürken dudağının içini ısırır, ama sonunda başını sallar.

"Belki seninle olduğumu fark ederse paniğē kapılıp bir hata yapar," diyor.

"Ama niyetimizi çok erken açıklamak istemeyiz," diye karşı çıkıyorum.

Kaşlarını kaldırır.

"Niyetimiz mi?" diye sorar.

"Onunla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Elbette, mahkemede ona karşı çıkabilecek tek kişi sensin, ama kadını tüm riski üstlenirken ben boş boş oturup izlemeyeceğim," diyorum.

Koyu kahverengi gözlerinde yaşlar parılıyor, ama gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Saçmalıyorsun, ama teşekkür ederim," diyor.

İç çekip, birleşmiş ellerimizi ağzıma götürüyorum, böylece konuşurken dudaklarım onun parmak eklemlerine değiyor.

"Beni kullanmanı söylememin üzerinden bir hafta geçti, ama sen hiç bir şey istemedin. Beni yetersiz mi buluyorsun?"

Kafasını sallar.

"Senin için başka sözler verebilirim, ama sözler sözlerdir," derim ve elinin arkasını ısırırım.

Boğazından çıkan kıkırdama omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve testislerimde titreşir.

"Yardım istemeye alışkın değilim, ama daha çok çabalayacağım."

Mırıldanarak dilimin ucunu parmaklarının arasına sokuyorum. Titriyor. Konukların sayısı artınca etrafımızdaki kalabalık da artıyor, ben de birleştirilmiş ellerimizi korkuluğa indiriyorum.

"İkinizden biri içecek ister mi?"

Dönüp baktığımda, bir garson tepsisinde kalan son iki içkiyi bana uzatıyor. Ona teşekkür edip birini Brook'a veriyorum, sonuncuyu da kendime alıyorum. Adam hafifçe eğilip hızla uzaklaşıyor.

Brook bardağa bakar.

"İçmek zorunda değilsin, küçük tavşan. Sadece elinde tutacak bir şey istersin diye düşündüm," diyorum.

"Sanki sen yetmiyormuşsun gibi?" diye alaycı bir şekilde sorar ve parmaklarını tekrar benimkilerle birleştirir.

Gülümserim ve şehir manzarasına geri dönerim, onun birkaç dakika daha dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissederek.

Birkaç dakika sonra, şampanyadan bir yudum alır.

"Bu hiç hiçbir şeye benzemiyor şarap şarap ben daha
daha sınıf sınıf toplantısından önce," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"İlk kez mi içtin?"

"Evet. Hiç denemek için yeterince ilgilenmedim ve her zaman bunun için zaman veya para harcamak için çok meşguldüm." Dramatik bir şekilde homurdanarak, bana

kötü bir bakış atıyor. "Benim ilklerimin çoğunu sen aldın," diye gülüyor.

Isı içimi kaplıyor. Bir yudum alıyorum ama soğuk, köpüklü sıvı beni serinletmiyor.

"Sen de benim birçok ilklerimi aldın. Giyinme odası. Mutfak tezgahı. Duvara yaslanarak. Ofisimdeki kanepenin üzerinde eğilerek. Masam. Duş..."

Beni dirsekleyip başını geriye atıyor ve şampanya kadehini bir dikişte boşaltıyor.

"Tamam, gitme zamanı," diyor.

Bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. Gözlerini devirip partiye doğru dönüyor. İçkimi bitirip bardağıma koyuyorum ve ona yetişiyorum.

Babası bizimle ön giriş arasında duruyor. Bize sırtı dönük olsa da, Brook'ta gerginlik hissediliyor.

"Aslında önce tualete gitmem lazım," diyor.

Kafamı sallayıp yönümüzü arka salona çeviriyorum.

O bana yaslanıp elini karnına bastırdığında, alarm duyularımı keskinleştirir.

"O kadar çabuk içmemeliydim. Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanır.

Endişe midemde bir mide bulantısı oluşturur. Kolumu ona dolayarak dirseğini kavrarım, ona daha fazla destek verirken onu daha hızlı ilerletirim.

Birkaç kişinin yanından hızla geçiyoruz. Onların selamlarına karşılık vermiyorum.

Brook'un solgun ten rengi endişemi daha da artırıyor. "Neredeyse vardık, küçük tavşan," diye fısıldıyorum.

O başını sallar ama yüzünü buruşturur ve durur.

Orgazmlar arasında da olsa ofiste yemek yediğinden emin oldum. Midesi hala dolu. Bir kadeh şampanya, toleransı neredeyse hiç olmasa bile onu bu kadar etkilememelidir. Belki de geçen sefer de uyuşturulduğundan beri şampanyadan nefret ediyordur. Ya da belki hastadır. Tıbbi test sonuçları hakkında hiçbir şey söylemedi.

geçen haftadan beri, ama bir sorun olduğunda bana söyleyeceğini düşünerek yanılmışım. Benim küçük tavşanım çok uzun zamandır çok güçlü davrandı. O haklı; yardım istemek onun için zor olacak.

Hasta olamaz. İntikamını alıp benim yanımda uzun ve mutlu bir hayat sürmesi için sağlıklı ve zinde olması gerekiyor.

Çılgın düşüncelerimi kesip kadınlar tuvaletine giriyorum. O direniyor ve avucunun içini göğsüme dayıyor.

"Koridorda kal. Ben iyiyim. Beş dakika," diyor. "Brook..."

"Bir kez yeter. Saçımı kendim tutabilirim." On yıllık aradan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk sabahımızdan bahsedilince midem bulanıyor. O zamanki durumumuza geri dönmek istemiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. "Bana beş dakika ver," diye yalvarıyor.

Yalvarır. Küçük tavşanım çaresiz, donuk ama kararlı gözlerle bana bakar.

Onun benden böyle yalvarmasını istememiştim. Endişelerimi yutkunup geri çekiliyorum.

Köşeyi dönüp kapıyı iterek içeri girer.

Salona geri dönüp tuvaletlerin tam karşısındaki duvara yaslanıyorum. Sabırsızlığım ve endişem arttıkça saniyeler yavaşça geçiyor. Nefes alıp verirken saatime bakıyorum. Midemde mide bulantısı hissediyorum.

Belki de bozuk bir şampanya şişesinden içtik. Ayak parmaklarımdan mide bulandırıcı bir sıcaklık dalgası yükseliyor, ama Brook geri dönene kadar yerimden kalkmayı reddediyorum.

Alnımdan ter damlaları akıyor.

Kusursuz giyimli yaşlı bir kadını durduruyorum.

"Lütfen kız arkadaşımı kontrol eder misiniz? Kendini iyi hissetmiyor," diyorum.

"Tabii ki. Adı ne?" diye soruyor. "Brook Simons."

Kadın kolumu okşarken dünya başımı döndürüyor.

"Sen iyi bir erkek arkadaşsın. Eminim o iyidir," diyor. Ben başımı sallıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Brook tuvalette. Koridordaki ışıklar çok parlak.

Tanıdık bir silüet, binanın balo salonunun karşısındaki tarafından koridora giriyor. Gözlerimi kısarak saatime tekrar bakıyorum. Başım milyonlarca kilo ağırlığında.

"Bay Ricco, sizi bulduğuma çok sevindim."

Bayan Lynn elini kolumun kıvrımına soktu.

Brook bu sabah ona belgelerini teslim etti. Kovuldu. Onu dava ediyorum.

Burası ofis değil. Küçük tavşanımı bir bağış toplama galasına getirdim.

Aklım birden berraklaşır.

Brook'un babasının arkasındaki kalabalığın içindeki yüz, Bayan Lynn'in erkek arkadaşıydı.

O, Chad Prescott'un üvey oğlu Dustin Prescott.

Brook'un üvey kardeşi.

Kardeşim Angelo'nun yeni iş ortağı.

Bu bir tesadüf olamaz. Bayan Lynn beni duvardan uzaklaştırırken, zayıflık dalgalarıyla mücadele ediyorum ve halsiz kollarımla onu itiyorum.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Mükemmel şekillendirilmiş beyaz saçlı kadın tuvaletten çıkar.

"Efendim? Orada kimse yok. Tüm kabinleri kontrol ettim ve..."

Onu itip geçerek kadınlar tuvaletinin kapısını omzumla açtım. Adrenalin, semptomlarımla en kötüsünü ortadan kaldırdı. Her kabini tek tek tekmeleyip odanın boş olduğunu doğruladıktan sonra, koridora geri koştum ve köşeyi dönen Bayan Lynn'in elbisesinin eteğini gördüm.

İeeğime, ieceklerimize kattıkları ilacın etkisiyle kafam bulanık olsa da, onu takip etmek için koridorda koşmaya başladım ve şimdiye kadar şüphelenmediğim için kendime kızdım. Tepside sadece iki bardak kalmıştı.

Fotoğraftan Dustin Prescott'u tanımalıyım. Bayan Lynn bir buçuk yıldan fazla bir süredir benim şirketimde çalışıyordu, ama onun kardeşim için casusluk yaptığından hiç şüphelenmemiştim. Angelo her zaman kötü bir kaybeden olmuştu ve babamın şirketini miras alma hakkını kazanmış olsa da, benim başarımdan mutlu olmazdı.

Brook'u hayal kırıklığına uğrattım. O tehlikede. Onu bulmalıyım. Hemen. Çaresizlik bana hız veriyor.

şeytan bile benim küçük tavşanımlı dokunmaya cesaret edenlere yardım edemez.

Brook benim. Sadece benim. Yalnızca benim.

BÖLÜM 17

Brook Simons

İŞIKLAR GÖZLERİMİN ÖNÜNDE PARILDADIĞI VE ÇİZGİLER HALİNDE GEÇİYORDU. Yanıma sertçe yaslanan vücut beni ileri doğru ittiğinde bacaklarım hareket etti.

Kolonya midemi bulandırıyor. Bir kapı kapanıyor. Sağır edici sessizlik kontrolümü gevşetiyor ve boş midemin dibinden kusuyorum.

Tuvalete zaten kusmuştum. Vücudum istemiyordu, ben de parmağımı boğazıma sokup kustum. Tamamen tatsız bir deneyimdi, ama en kötü semptomlarım ortadan kalktı.

Başım hala dönüyor ve gözlerim odaklanamıyor, ama kanım artık damarlarımda çamur gibi akıyor ve ayak parmaklarımdan uyuşukluk yayılmıyor.

Zalim eller beni itiyor. Sendeleyip, yere düşmeden önce ya bir masaya, ya da tezgaha kalçamı çarpıyorum.

"Lanet olsun, iğrenç. Ayakkabılarımı ıskaladığın için şanslısın, kaltak," diyor bir adam.

Onu tanımıyorum. Gözlerimi kısarak bakarken panik hissi içimi kaplıyor. Karşımda sadece karanlık var.

Bir kilit sesi duyulur.

"Takip edildin mi?"

İkinci sesin Angelo Ricco olduğunu fark edince içim korkuyla doluyor. Matteo'nun kardeşi.

Beni uyuşturdu. Bugün ve sınıf toplantısında. Şüphelerim vardı, ama bu çok tesadüfi.

"Hayır. Sadece biz varız," diyor yabancı. "Tabii ki," diyor Angelo homurdanarak.

Kör edici bir ışık beynimin ortasına saplanır. Geri çekilirim, gözlerimi kapatırım ve kolumu yüzüme atarım.

En az iki adamla birlikte bilinmeyen bir yerde mahsur kaldığımı fark edince nefesim kesildi. Tamamen bayılmadığımı sanıyorum, ama

şu anda hafızama güvenmiyorum. Matteo'yu itip tuvalete daldığımdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Kalbim hızla atıyor. Matteo da bir kadeh şampanya içti, ama sonra kusmadı. Şu anda kendini koruyamayabilir, beni aramayı bırak.

"Yüzüne biraz su dökün ve onu biraz temizleyin ki tüm deliklerini kullanabilelim," diyor Angelo.

Korku damarlarımdan akıyor. Hayatım boyunca pek çok korkunç şeyden sağ kurtulduktan sonra, beynim dengesiz, iğrenç bir mizaha kayıyor.

Eh, bu beni buraya neden sürüklediklerine dair tüm şüphelerimi giderdi. İki mikro penis. Bir geniş kadın. Uyuşturucu kullanmayın çocuklar.

Göğsümden halsiz bir alaycı kahkaha kaçıyor, ama uzuvlarım o kadar ağır hissetmiyor ve duyularım daha keskin görünüyor.

Vücudumu tam olarak kullanabiliyorum, ama Angelo'nun fiziği dışında çevrem ve bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Matteo kadar iri olmayabilir, ama yine de benden çok daha ağır.

En iyi seçenek, kaçma fırsatı bulana kadar rol yapmaktır.

Alaycı gülüşümü tuhaf bir yarı gülümsemeye dönüştürüp, kısmen yanıma yuvarlanıyorum. Kolumu yüzüme örtüp, saçlarımı dağınık bırakarak, etrafımı inceliyorum.

Her şey ya beyaz ya da açık kahverengi. Uzak duvarda basit bir gardirop ve metal ranza var.

Arkamda bir yerlerde lavaboya su sızıyor. Yankı, ayrı bir odadan geliyor gibi.

"Hey, kaltak, tahmin et ne oldu?"

Angelo, ayakkabısının tabanıyla omzuma vurarak beni sırt üstü yatırırken, ben inleyerek yarı kapalı gözlerimle ona bakıyorum.

O yanımda çömelirken odayı gözden geçiriyorum.

Burası gece çalışanlar için bir nöbet odası olmalı. Mobilyalar işlevsel. Odada kişisel eşyalar yok.

Çantamın askısı, yarısı altında yattığım masanın kenarından sarkıyor.

Angelo ayakkabısıyla koluma hafifçe vurur. Kafamı ona doğru çevirip gözlerimi kısarım.

"Dustin ve ben birkaç saat boyunca seninle eğleneceğiz," diyor Angelo alaycı bir şekilde.

Bu isim tanıdık geliyor ama nereden hatırladığımı çıkaramıyorum.

"Lisedeki gibi seni becereceğiz ve mahvedeceğiz," diye alaycı bir şekilde gülümser.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı sallıyorum ve koordinasyonsuz bir şekilde dizine vurmaya çalışıyorum, ama bileğimle çantamın askısını yakalıyorum. Çanta karnımın alt kısmına çarpıyor ve sonra ayağının yanındaki yere düşüyor. Elimi uyluğundan kaydırıyorum ve fermuarın birkaç santim ötesindeki muşamba üzerine düşürüyorum.

Telefon kılıfımın kıvrımlı köşesi, açıklıktan dışarı çıkarken bileğime batıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ama kaslarımı gevşek tutmaya zorluyorum. Adrenalin dalgası zihnimi berraklaştırıyor ve duyularımı keskinleştiriyor. Elimi çantama doğru yavaşça yaklaşıtıyorum.

Ayak sesleri muşamba üzerinde tıklar tıklar duyuluyor. Üzerime bir gölge düşüyor. Soğuk su yüzüme, ağızma ve burnuma sıçırıyor. Öksürüyor ve boğuluyorum ama uzuvlarımı yerinde tutuyorum.

"Uzun zaman oldu, üvey kardeşim."

Her bir hücrem gerginleşir. Korku beni sararken, kirpiklerimin arasından bakarak, çaresizce numaramı sürdürmeye çalışırım.

Bana bakan bu adamı sadece bir kez görmüştüm, hem de uzaktan. Hayatımın en kötü günlerinden birinde, babam beni, annemi ve birkaç valizi kapı dışarı ederken, o da şu anda olduğu gibi aynı sırtıyla büyüdüğüm evin girişinde duruyordu.

O, Dustin Prescott, babamın benim, yani biyolojik kızı yerine tercih ettiği oğlu ve varisi.

Bayan Lynn'in erkek arkadaşı. Kolumu incittiğim gün onun şoförüydü.

İlk tanışmamızın travmasını hala unutmadığım halde onu tanımadığımı inanamıyorum.

Yaklaşıp plastik su sürahisini yüzümün üzerine tutuyor. İnleyerek başımı Angelo'nun bacaklarına doğru çeviriyorum. Angelo alnımı tutup yüzümü tavana doğru çeviriyor.

Dustin sürahiyi hafifçe eğdi. Birkaç damla musluktan dökülüp burnuma düştü. Ben irkilirken ikisi de kıkırdadı.

"İstediğin kadar diren, orospu. Yakında siklerimizi yalvaracaksın," diye hırlar Angelo.

"Önce bu ağzı temizlemeliyiz ki yüzüne boşalabilelim," diyor Dustin.

Onları uzaklaştırma dürtüsüyle mücadele ediyorum ve bunun yerine dikkatimi başka yöne çekerek çantamın fermuarını açıyorum. Dustin yüzüme sürekli su döküyor. Nefes alamıyorum. Su gözlerimi yakıyor, burun deliklerimi yakıyor ve boğazımı tıkıyor, ama telefonumu avucumun içinde sıkıca tutup çantamdan çıkarıyorum ve acil durum özelliğinin ayarladığım gibi çalışması için dua ederek güç düğmesine tekrar tekrar basıyorum. Kaç kez bastığımı unuttum, ama talimatlarda beş kez basmak gerektiği yazıyordu ve ben bundan fazlasını yaptığımı biliyorum, bu yüzden 911'i aramalı ve konumumu acil durum kontaklarım, yani aileme, Matteo Ricco'ya ve Liam Brunswick'e göndermeli.

İkisi de, benim için hazırlanmamı alaycı bir şekilde övgüyle karşılarken, benim güç düğmesine çılgınca basıp durduğumu fark etmiyorlar.

Su işkencesi durduğunda telefonumu kalçamın altına sıkıştırıyorum. Öksürerek ve boğulurcasına, elimi kaldırıp Angelo'nun dizine vuruyorum.

O, bileğimi acımasızca kavrar ve kasıklarına doğru iter. İğrençlik ruhumu buruşturur. Dustin, sürahinin sert kenarıyla dudaklarımı okşar. Nefes alıp verme sesini duyduğumda, kontrolümü kaybederim. Onun ahlaksız, aşağılayıcı sözlerini daha fazla dinleyemem.

Angelo'nun zavallı mücevherlerini ezip, büküp, çekerken, tüm gücümle şakağına dizimi vuruyorum. Ölü bir ağırlık gibi yere yığılıyor, kolumu bacaklarının arasına sıkıştırıp kafamı

linolyum. Dustin saçımı yumruğuyla kavrayıp beni yerden kaldırırken, başımın derisi acıdan çatlıyor, ama ben telefonumu kapıp karnıma sıkıştırıyorum ve masaya doğru yuvarlanırken vücudumu kıvrılıyorum.

O küfürler savurur ve telefonuma uzanır. Ben çığlık atarım.

İki yumruğunu boğazıma dolayarak tüm ağırlığını üzerime veriyor. Gözlerimin kenarlarında siyah noktalar dans ediyor. Telefonumun kenarını yüzüne o kadar sert vuruyorum ki başı geriye doğru savruluyor ve burnu iğrenç bir sesle kırılıyor. Kan üzerime akıyor. Boğazımdaki baskısı sonunda gevşeyene kadar ona tekrar tekrar vuruyorum.

Uzaklardan bir banshee çığlığı duyulur. Gök gürültüsü tüm binayı sarsar. Dustin yana doğru eğilir. Ellerini boğazımdan çekip en yakın kapıya doğru koşarım.

Angelo'nun etli yumruğu ayak bileğimi kavrar. Küfürleri kulaklarımda çınlar.

Arkasındaki kapı birden açılır.

Matteo Ricco'nun iri cüssesi odaya dalar. Yakışıklı yüzünde soğuk bir öfke ve şiddet maskesi olan o, parlak zırhlı bir şövalyeden daha iyidir; o benim patronum ve intikam peşinde olan sevgilimdir.

Ruhum onun ruhuna uzanır. Gözlerimle buluştuğunda, buz gibi bakışlarındaki çılgın çaresizlikten bir anlık rahatlama geçer, ama sonra bakışları kardeşinin ayak bileğimdeki eline kayar. Öne doğru ilerler.

Angelo beni bırakır. İçgüdüsel olarak banyoya doğru sürünmeye devam ederim. Kanlı ellerim muşamba üzerinde kayar. Şiddet sesi beni kapının ortasında durdurur. Omzumun üzerinden bakarım.

Matteo, Angelo'nun üzerine atlar ve yüzüne arka arkaya yumruklar indirir. Angelo'nun onu engelleme çabaları giderek zayıflar.

Dustin inleyerek kendini oturur pozisyona getirir. Duvara yaslanır ve kanlı bir tükürüğü yere tükürür.

Saldırganlarımdan acı çekmesini görmekten ne kadar zevk alsam da, Matteo cinayetten hapse giremez. Aşırı güç kullanmakla suçlanırsa da onun avukatı olamam, çünkü davaya çok yakın olurum.

Bacaklarıma güvenemediğim için Matteo'ya doğru sürünerek gidip onun adını fısıldıyorum. Beni duymuyor. Beni görmüyor. Kardeşinin yüzüne yumruklarını indirmeye devam ediyor.

Kollarımı arkadan beline doluyorum ve yüzümü ensesine gömüyorum.

"Matteo, dur. Yardım et bana. Lütfen," boğazımdaki şişliği bastırarak söylüyorum.

Yumruğunu geri çekerek donakaldı. Parmak eklemlerinden kan damlıyordu.

Öfkesi kaslarından çekildi. Yere oturdu ve beni kollarına aldı.

Rahatlama hissi içimi kaplar. Yarım bir hıçkırık göğsümden kaçır, ama boğazımdaki acı zihnimi berraklaştırır.

"Buradayım, küçük tavşan. Seni tutuyorum," Matteo gürlüyor.

Kaba sesi, hızla inip çıkan göğsünden titriyor. Avucumu kalbinin üzerine koyup telefonumu kaldırıyorum. Ekranı kırık olmasına rağmen acil servise bağlanıyor. Hoparlör simgesine basıp Matteo'nun gözlerine bakıyorum. Titrek parmaklarımı şişmiş boğazıma götürdüğümde, öfkesi on katına çıkıyor. Çenesini çimdikleyip dikkatini çekiyorum.

"Onlara nerede olduğumuzu söyle," diye fısıldarım.

Derin bir nefes alır ve hattın diğer ucundaki kadına seslenir. Ona durumu kısaca özetledikten sonra — temel konumumuzu ve odadaki herkesin isimlerini de dahil ederek

—kadın yardımın yolda olduğunu söyler ve oda numaramızı sorar.

"Bilmiyorum. Jennifer Lynn'i çalışan koridoruna kadar takip ettim ve nişanlının çığlıklarını duydum," diyor.

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıp *nişanlım* diye mırıldanıyorum. Dudakları hafifçe kıvrıldığında, göğsümü saran endişe hafifliyor.

Yakında bana karım diye seslenecek. Bunun için elimden geleni yapacağım.

Bu geceki korkunç olaydan sonra babamdan intikam almak kolay olmalı. On yıl önceki babamın yasadışı faaliyetlerinin kanıtını bulamasak bile

onu ilişkisi nedeniyle mahvedebiliriz. Kızını bir çöp parçasına tercih ettiği için pişman olacak.

Matteo yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirim.

Annemin intikamını alana kadar ikimizi de beklettiğim için aptallık ettim, ama pişman değilim. Bugünden sonra, artık hiç şüphem yok. Kendini defalarca kanıtladı.

Onu ilk kez kocam olarak çağırđıđımda gözlerindeki mutluluğu hayal ederken içimde sevinç çiçek açıyor. Beni karısı olarak çağıracağını düşününce kalbim özlemle doluyor.

Onu istiyorum. Ofisteki acımasızlığını, yatak odasındaki cömertliğini ve talepkarlığını, günlük hayattaki desteğini seviyorum.

Onunla birlikte yaşlanmak için sabırsızlanıyorum. O benim ilk aşkımdı, en büyük kalp kırıklığım ve şimdiye kadar tanıdığım en dayanılmaz patronumdu, ama onda hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Matteo Ricco benim, ben de onunum. Sonsuza kadar.

BÖLÜM 18

Matteo Ricco

BROOK GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE Kollarımda, saldırganları savaşamayacak kadar yaralı ve polis yolda, adrenalini düşüyor. Semptomlarım tüm gücüyle geri döndüğünde, hiç olmadığı kadar şiddetli titriyorum. Başım zonklıyor ve damarlarım tuhaf bir uyuşuklukla kaplanıyor, ama küçük tavşanımın varlığı beni o ana kilitliyor.

Kahverengi gözlerinde, sessizce bana karşılık veren kötü niyetli mizah, dudaklarımı rahatlamış bir gülümsemeye çekiyor. Şehvetin ilk dalları damarlarıma sızdığında, kadınıma kollarımı sıkıca sarıyorum ve kontrolü kaybetmemek için dua ediyorum.

Yüzümün yanını avuçlayıp gözlerime bakar. Gözlerimi kırpıştırırım. "Güven bana," diye fısıldar.

Ben başımı sallarım.

Gözlerinde gizlenen korkuya ve elbisesini kaplayan kana rağmen, hesapçı avukat kişiliğine bürünür.

Penisim zonklıyor. Parmaklarımı kalçasına gömüyorum.

Brook, operatör hatta bağılyken ne söylemem gerektiğini basit hareketlerle bana gösterir. Onun liderliğini takip ederim, çünkü ilgili herkesi yok etmek için ihtiyacımız olan tüm kanıtları toplayacağını biliyorum. Telefonunu kucağına koyar ve benimkini göğüs cebimden çıkarır. Titreyen parmaklarıyla Liam'a şaşırtıcı derecede ayrıntılı ama özlü bir liste gönderir.

Duvara yaslanmış olan piç kurusu balgam ve kan tükürüyor. Mahvolmuş yüzü bana büyük bir tatmin veriyor. Gurur içimi kaplıyor. Brook, onun birkaç ay boyunca pipetle yemek yemesini sağladı.

Kardeşim kendi pisliği içinde boğuluyor. Brook kucağımdan kalkıp ona uzanıyor. Onun bileğini tutuyorum.

"İlk yardım. Daha iyi bir hukuki argüman," diye boşuk bir sesle söyler.

"Onlar için kendine zarar verme, Brook. Artık konuşmaya çalışma. Ben hallederim," diye emrediyorum.

Onu yan çevirip, tekrar sırt üstü düşmemesi için uzuvlarını düzeltirim, ama ayağa kalkmaya çalıştığımda oda dönmeye başlar.

Küçük tavşanım omuzlarımı tuttu ve onun yardımıyla yüzüme değil, popoma çöktüm. Endişe yüz hatlarını gerdi. Telefonunu kaldırıp yanağıma dokunduğunda, kendimi sersemlemiş halde bulduğumu fark ettim.

"Şampanyamıza ilaç katılmış. Her birimize sadece birer kadeh. Sanırım..."

Dilim kurşun gibi ağırlaşınca Brook devralır. Telefonu dudaklarına yaklaştırır ve sert, acı dolu bir sesle konuşur.

"Ben kustum. O kusmadı. Onun semptomları..."

Dünya odaklanıp odaklanmıyor. Etrafımda sesler yankılanıyor. Kırmızı ve mavi ışıklar beynimi deliyor. Uyanıyorum ve kendimi tekerlekli bir sedyede sırt üstü yatarken buluyorum, Brook'un parmakları benimkine sıkıca tutunmuş.

Bir sonraki güçsüzlük dalgası beni sararken, küçük tavşanımın bana bakacağını bilerek rahatlıyorum. Ne tür zorluklarla karşılaşsak karşılaşalım, o benim yanımda olacak, beni koruyacak, iyileştirecek ve sevecek.

Artık bunu saklayamaz. Onu nişanlım olarak adlandırdığımda gözlerinde sevinci ve özlemi gördüm. O beni seviyor, ben de onu seviyorum.

Onu *seviyorum*. Bu sözleri ailemden başka kimseye söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama uyanır uyanmaz ona söyleyeceğime yemin ediyorum.

Uzun, boş, belirsiz bir süre boyunca, rüyasız bir uykuda güneşlenirim, ta ki şehvet gök gürültüsü gibi içimi kaplayana kadar. Doğal olmayan bir şekilde yakıcıdır. Vahşi bir canavar ihtiyacımı haykırır. Bağırışlar ve çarpışmalar onun öfkesine eşlik eder.

Küçük tavşanım onu yatıştırır.

Onu şımartıyor. Mahvediyor. Onu kurutuyor.

Karışık bir coşkudan uyanıyorum ve loş ışıkta gözlerimi kısıyorum. Kafamın yanında bir makine bip sesi çıkarıyor. Brook'un yumuşak, kadınsı vücudu, ben hastane yatağında kısmen uzanmış otururken yanıma sokulmuş durumda. Her nefes alışımında, narin parmakları gömleğimin aralıklarından tenime dokunuyor.

Kafam karışık. G mleğimde boşluk yok.
Gala için giydiğim elbise bu değil.

İkimizi de hastane önlüğü kaplıyor. Brook'un boynuna bir boyunluk takılmış ve koluma batıyor. Bantla kolumun dirseğine ve onun elinin arkasına serum bağlanmış. Yatağın yanında asılı duran torbalar neredeyse boş.

Kanlar içindeydi. Yaralanmadığından emin olmalıyım.
Uyanıyor ve tıslayarak ellerimi durduruyor. "Yeter," diye fısıldıyor.

Duruyorum.

Temiz v cutlarımıza, giysilerimize ve  arşıflarımıza rağmen havada seks kokusu var.

Penisim ağrıyor ve kal amda bir sıkışma hissi var.

Kahretsin, Brook Simons ile hastane yatağında seks yaptım. Boynundaki atel ve bu gece yaşıadığı travmaya rağmen, vahşı ve sert bir seks oldu.

Ben bir canavarım.

Brook yatakta bana dönerek, narin parmaklarıyla sakallı çenemi  imdikleği. Derin kahverengi gözleri dikkatimi çekiyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

"Nasıl iyi olabilirsin? Kahretsin, Brook,  z r dilerim. Sana dokunmamalıydım. Sen..."

Yumruğunun kenarıyla göğsüme vurur ve yanaklarımı sıkar. Ses çıkarmadan, önce kendini, sonra beni işaret ederek düşüncelerini aktarır ve "*Sana dokundum*" der.

Bacağını üzerime atar ve dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak diz   ker, sonra iki eliyle yüzümü tutar. Boyunluk yanaklarını sıkıştırır ve hareketlerini kısıtlar, ama dudaklarının oluşturduğu bir sonraki kelime ruhuma kadar ulaşır.

Benim.

O, saygıyla parmak uçlarını yüzümden boğazıma doğru kaydırırken kalbim durur.

Tamamen benim.

O, köprücük kemiğimi, omzumu ve kolumu okşarken, ben zar zor nefes alıyorum.

Sadece benim.

Bileğimi tutup elimi kaldırıyor.

Sonsuza kadar.

Yüzük parmağımda altın bir yüzük parlıyor. Parmaklarını benimkine doluyor ve parmağındaki elmas yüzüğü gösteriyor.

Kalbim hızla atmaya başlar ve göğsüme çarpar.

Bu, ona evlenme teklif ettikten sonra aldığım çift. Yine evlenme teklif etmek için doğru zamanı beklemek üzere takım elbise cebimde duruyorlardı.

Ellerimizi dudaklarına götürüyor ve morarmış parmak eklemlerimi öpüyor.

Evlen benimle.

Şaşkın bir kahkaha göğsümden kaçır. Ellerimizi dudaklarıma götürür, parmak eklemlerini öperim ve kolumu sırtına dayarım, sonra parmak uçlarımı yanağına koyarım, ona zarar vermekten korktuğum için fazla baskı uygulamam.

"Bu benim sözüm, küçük tavşan," diye gülüyorum.

O, şeytani bir gülümsemeye kaşlarını kaldırır. Ben de alaycı bir şekilde iç çeker ve başımı sallarım.

"Sen benim itibarım için kötüsün. Önce bana yalvartıp sonra da teklifimi çaldın. Tazminat talep etmeliyim," diye alay ediyorum.

Elini benimkinin üzerine koyar ve avucuma burnunu sürter, sonra da dipsiz, hüznü kahverengi gözlerini bana kaldırır.

"Lütfen, Matteo. Benim kocam ol," diye fısıldadı.

Hırıldayarak, dudaklarını nazik ve hayranlık dolu bir öpücükle öperim. Geri çekildiğimde, gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Çok tatlı yalvarıyorsun, küçük tavşan," diye mırıldanıyorum ve ilk damla çenesine ulaşmadan onu siliyorum.

Boyunluk yüzünden daha yükseğe uzanamayan o, cüppemin önünü tutar.

"Evet, seninle evleneceğim Brook. Sen ve sadece sen." Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. "Seni seviyorum," diye yemin ediyorum.

Nefesi kesilir. Yumruklarını göğsüme geçirir, onu tekrar öpmemi engeller.

Ben de seni seviyorum.

Gülümserim ve ellerimle başını okşarım.

"Biliyorum, küçük tavşan. Şimdi beni öp," diyorum.

O öne eğilir. Onun ağzını alıp, o benim ruhumu açgözlü dil hareketleriyle tüketirken, benim bağlılığımı onun tatlılığına döküyorum.

Brook Simons benim.

Benim dünyam. Benim kadınıam. Yakında karım olacak kadın.

Hiçbir şey onunla evlenmemi engelleyemez. O benim geleceğimin sahibi ve kaderimin hakimi. O yanımda olmadan başarımın hiçbir anlamı yok.

Birlikte, ona dokunmaya cüret eden aptal pislikleri yok edeceğiz ve kaçırlılmasında parmağı olan herkesi mahvedeceğiz.

O benim. Onu paylaşmayacağım. Asla.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Brook, araca bindiğimizden beri ilk kez pencereden gözlerini ayırıp elimi sıkıyor.

"Evet, hazırım, sana teşekkürler," diyor. "Hâlâ arkamdan tüm borçlarımı ödediğine inanamıyorum."

"Bunu bir avans olarak düşün," diyorum. O, inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Öyle mi? Peki ödeme olarak ne bekliyorsun?"

Ona doğru eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Babanın ölümünü en ön sıradan izlemek." Kulak memesini yaladım. Keskin nefes alışını sessiz arabayı delip geçti. "Ve New York'un gördüğü en görkemli, en pahalı düğünü koordine etmek için işbirliğini," diye mırıldandım.

Bana dirsek atar ve gözlerini devirir.

"Daha... şehvetli bir şey istesen daha iyi olur," diyor.

Mırıldanıyorum ve parmaklarını dudaklarıma götürüyorum.

"Yalvarmak bu kadar işe yarıyorken neden bunun için para ödeyeyim ki?" Parmaklarının arasında dilimi gezdiririm.

Göz bebekleri küçülür ve göğsünden tahrik edici bir kızarıklık yükselir. "Haklısın. Yalvarmaya devam et. Sana yakışıyor," diye kışkırtır.

Hırıldayarak elinin arkasını ısıriyorum. Nişan yüzüğü güneş ışığında parıldıyor. Yüzüğün üstüne ve altına öpücükler konduruyorum.

"Ne dersen de, küçük tavşan," derim, ona uzun zaman önce söylediği sözleri geri atarak.

O gülüyor ve kapı koluna uzanmadan önce yanağıma masum bir öpücük konduruyor. Ben de ensesini tutuyorum.

"O kapıya dokunursan, Bay Carter'a bir paket daha gönderirim," diye söz veriyorum.

Elini parlak kapı kolundan bir santim uzakta donup kalır ve daralmış gözlerini bana çevirir.

"Sakın yapma," diye tıslar.

Gülümserim ve başparmağımla onun şah damarını okşarım.

Eski usul ev sahibine yeni spor aletleri gönderdiğimde, o da diğer müşterilerin aletleri kullanmasına izin vermiyor, ta ki o aletleri kullanmaya başlayana kadar. İntikam, bir şekilde alçakça ama aynı zamanda da açık sözlü, yaratıcı ve acımasız. Bir keresinde bir bacak presi ve iki koşu bandı gönderdiğimde, zavallı tavşanım merdivenleri çıkıp dairesine zar zor çıkabildi.

Doğru olanı yapıp benden yardım istedi. Küfürleri ve hoşnutsuz bakışları buna değdi. Sonunda bir pazarlık kozum oldu.

O içini çekip elini kucağına bırakır.

"Peki o zaman. Acele et, müstakbel kocam. Hazırım," der.

Arabadan çıkmadan önce onu ensesinden çekip hızlı ve ateşli bir öpücük veririm. Elimi kabul eder ve bir kraliçe zarafetiyle ayağına kalkar. Özel dikim pantolonlu takım elbisesiyle, geriye çekilmiş saçları ve gözlerinde parıldayan intikamla, o şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadındır.

Onu arka merdivenlerden yukarı çıkararak, niş içinde duran FBI ajanları ekibine katılırız. Birkaç el sıkışma ve planın hızlı bir özetinden sonra, görkemli çift kapıdan içeri gireriz.

Brook, parlak koridordan sağdaki son mahkeme salonuna doğru yürüyüşü yönetir. Ajanlar, mahkeme salonundaki kişiler onları göremesin diye birkaç metre ötede dururlar.

Küçük tavşanım kapıları açıp sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdiğinde, odanın ortasında duran erkekler dönüp ona hayranlıkla bakıyorlar.

Siyah yargıç cüppesi giyen adam hariç hepsi. Ona yaklaştıkça adamın yüzündeki ifade karardı.

Chad Prescott, her yerde bağlantıları olan güçlü bir adamdır.

Düzeltilme: Ben onun bağlantılarını koparana kadar güçlü bir adamdım. Yozlaşmış polisler ve şaibeli işadamlarıyla ilişki kurmak için harcadığı onca yıl, biraz parayla bir anda çöktü.

Tamam, belki biraz paradan fazlasıydı ama benim ömür boyu harcayamayacağım kadar param var ve hayatımın aşkını en çok ihtiyaç duyduğu anda terk eden adamı diz çöktürmek, onun benimle pişmanlık duymadan evlenmesi anlamına geliyorsa, binlerce kez finanse edeceğim bir şey.

Brook ona doğru kayar ve elini sıkmak için uzatır.

O, Brook, ben ve tanıdıkları arasında bakışlarını gezdirip kabul etti.

"Yargıç Prescott. Benim adım Brook Simons." antasından manila zarfı çıkarır ve adamın uzattığı eline sıkıştırır.

EI. "Müvekkilim Matteo Ricco adına, size tebligat yapılmıştır. Mahkemede görüşürüz."

Lanet olsun, bu kadın çok seksi. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum ama bu anı çok erken bitirmek suç olur.

Ha. Suç. Tıpkı önümüzde moraran adam gibi. "Beni dava edemezsin. Benim..."

"Yargı dokunulmazlığınız sadece resmi görevlerinizle sınırlıdır. Belgeleri okuyun, efendim," diyor.

Etkileyici bir dönüşle ona sırtını döner ve FBI ajanlarına içeri girmeleri için işaret eder.

"Oh, bunu bir an önce yapsanız iyi olur," diye omzunun üzerinden tavsiyede bulunur.

"Beni tutuklayamazsınız," diye homurdanır adam. "Oh, ben tutuklamıyorum. Onlar tutukluyor."

"O zaman bu ne?" diye sorar, zarfı öfkeyle sallayarak.

"Bunlar, Bay Ricco'ya verdiğiniz zararlar için mahkemeye çağrı belgeleriniz. Bu ise..." diye, odaya giren üniformalı adamları işaret eder, "...annem için."

Adamın yüzü bembeyaz olur. Brook'un kendinden emin gülümsemesi, adamın soğukkanlılığını paramparça eder.

O ağlayıp bağırmaya başladığında, baş ajan onun bileklerini arkasına çeker.

"Chad Prescott, hakkında tutuklama emri var. Sessiz kalma hakkın var; söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır."

Ajan, dudaklarından öfke ve tükürükler fışkırmasına rağmen haklarını okumaya devam eder.

Brook, biyolojik babasının koridordan götürülmesini izlemek için sıraların arasına geçer. Ben de yanına kayarak sert koltuğa otururum, o ayakta durur, böylece vücudum onunla tehlike arasında kalır ama görüşünü engellemez.

Ajanlar odadan çıkarken, Brook gözlerini duvara dikmiş, heykel gibi hareketsiz durur. Babasının bağırıları, o gözden kaybolduktan sonra da uzun süre yankılanır. Elini elimle kavrar ve nazikçe sıkarım.

"Tebrikler, Bayan Simons. Harikaydınız," diyorum.

Omuzlarını geriye atar ve bana soğuk bir bakış atar. Penisim zonklar. Saçlarını karıştırıp onu deli gibi öpmek isterim.

"Bu sadece başlangıç," diye uyarıyor.

"Her adımında yanında olacağım," diye yemin ederim.

O sırtarak bacaklarımın arasına girer ve parmaklarını saçlarıma geçirir. O öne eğildiğinde testislerimde sıvı ateş atar. Bu pozisyon göğüs dekoltesini derinleştirir ve dün gece ona yaptığım öpücük izini ortaya çıkarır.

"Biliyorum Matteo. Teşekkür ederim. Seni seviyorum," diye mırıldanır.

Chad Prescott'un arkadaşlarının hamam böceği gibi kaçıştığı bir mahkeme salonunda, ona deli gibi öpüyorum.

Nerede olduğumuzun ya da ne yaptığımızın önemi yok, dilimde onun tadını, kulağımda sesini ve vücudumda ellerini istiyorum.

O benim. Sevgilim. Arkadaşım.

Benim küçük yaramaz tavşanım.

Benim.

Sonsuza
kadar.

EPILOG

Brook Simons

SAÇMA SAPAN AŞIRI LÜKS ETEĞİM, lüks gelin odasında bir tur daha attığımda hışır hışır ses çıkarıyor. Odada hiçbir şey sade değil. Her şey zenginlik haykırıyor, odanın stratejik noktalarına yerleştirilmiş mendil kutuları bile.

"Oturmazsan o süslü halıyı deleceksin," diyor Audrey.

Ses tonundaki alaycı eğlence tam *ona göre*, gülümsüyorum ve neredeyse tam bir nefes alacak kadar rahatlıyorum. Onun saygısız mizahı, karanlık günlerimi aydınlatıyordu. Yıllar boyunca bunun bir başa çıkma mekanizması olarak kullandığını fark ettim, ama bunu bu kadar iyi kullandığında onu kim reddedebilir ki?

"Ne, bu eski şey mi?" diye alaycı bir şekilde süslü halıyı işaret ediyorum. "Oturursam kimse fark etmez bile." diye şaka yapıyorum.

"Daha çok, zengin kocan ona para atıp kendi kendine düzelmesini bekleyecek gibi," diyor alaycı bir şekilde.

Onun sesindeki sertliğe şaşırarak duruyorum. Yüzü soluyor ve koltuktan kalkıyor.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Matteo asla..." Kanepenin etrafından dolaşıp ellerimi tutarken gözlerinde kabuslar belirir. "İyi bir adamla evleniyorsun Brook," der.

Gözlerine bakıyorum ve yıllardır aşmak için çok uğraştığı şeytanlarla karışık gerçek bir pişmanlık görüyorum. Onun güveninden onur duyarak ellerini sıkıyorum ve başımı sallıyorum.

"İyi bir adamla evleniyorum. Sen de güvенеbileceğin birini bulacaksın," diye ısrar ettim.

O başını sallar.

"Hayır, yapmayacağım. Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğim," diye yemin eder.

Onu yalanlamak için ağzımı açıyorum, ama birisi kapıları açtığında koridordan gelen ses süitte yankılanıyor.

Matteo kapıyı doldurur. İçimi sevinç kaplar.

Takım elbise içinde kalp kırıcı derecede yakışıklı. Ela gözlerindeki şeytani parıltıyı da ekleyince, o anda eriyip gidebilirim.

Bu sabah banyomu kesip yeni cinsel zevkler keşfetmek için beni rahatsız etmiş olması önemli değil; onu tekrar istiyorum. Hemen şimdi.

Ve o da beni istiyor. O, açgözlü altın benekli gözleriyle ruhumu delip geçerken, ben heyecandan titriyorum.

Audrey ellerimi sıkıca tuttu, sonra bırakıp geri çekildi. "Bu benim işaretim. Tören otuz dakika sonra başlayacak. Geç kalma geç kalma," diyor.

"Bir dakika, damadın düğünden önce gelini görmesinin uğursuzluk getirdiğini söylemen gerekmiyor mu?" diye alaycı bir şekilde sesleniyorum.

Matteo odaya girip ona yol verir.

"Merak etme Brook, tüm kötü şanssı ben üstleneceğim. Zaten buna alışkınım. Yirmi dokuz dakika!"

Kapıyı arkasında kapatır.

Matteo'nun erkeksi eli uzanıp kilidi çevirdiğinde içim sıkışır. Dönüp, yoğun bakışlarıyla beni olduğum yere çiviler.

"Arkadaşını sevdim," diye gülümser.

"İyi, çünkü ben de onu seviyorum. Beni en azından biraz paylaşmak zorunda kalacaksın."

Bu sözleri alay etmek için söylemek istiyorum, ama nefes nefese olan sesim bu etkiyi bozuyor.

O homurdanarak bana doğru yürüdü.

"Yalan söyledim. Onu sevmiyorum." Beni belimden tutup kendine doğru çeker. "Paylaşmayacağım." Kalın, sıcak parmakları enseme sarar. "Sen benimsin, küçük tavşan," diye dudaklarıma doğru homurdanır.

O, dilini yavaş ve şehvetli hareketlerle beni öperken ben inlerim. Onun telaşsız ilgisi içimde bir ateş yakar. Tırnaklarımı saçlarına geçiririm. O başını kaldırır ve alt dudağıımı ısırır.

"Stilistim felç geçirecek," diye mırıldanıyor.

"Benimki de öyle. Neyse, olan oldu. En azından buna değsin, değil mi?" diye meydan okurum.

"Lanet olsun, Brook. Sen mükemmelsin," diye homurdanıyor. Ben mırıldanarak yakasının etrafındaki eti okşuyorum.

"Bayan Simons olarak son bir kez sevişelim mi?"

Bu cüretkar sözlerin nereden çıktığını bilmiyorum. Belki de onun kollarında bulduğum rahatlık ve güvendir, ama sözler ağzımdan kolaylıkla dökülüyor.

"Sen ne dersen o, küçük tavşan."

"Hey, bu benim repliğim, efendim," diye alaycı bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Sen başlattın. Öp beni," diye talep ediyor.

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı onun ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Yalvar bana," diye fısıldıyorum.

O homurdanır ve beni makyaj masasına kaldırır.

"Hayır, küçük tavşan, bu sefer sen bana yalvaracaksın," diyor.

O, benim gösterişli uzun eteğimi kucağıma atıp elini uyluğumun üzerinde gezdirirken ben nefesimi tutuyorum. Çorabımın üst kenarını ve jartiyer kemerimin askısını okşadıktan sonra, parmaklarını çıplak amıma batırıyor.

O benim sıcak, ıslak kıvrımlarımı okşarken ikimiz de inledik. O benim hassas klitorisimi daireler çizerek okşarken ben tısladım.

Uyluklarımı daha da ayırıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor. Ben ciyaklayıp kıvranıyorum ama o kollarını bacaklarımın altına geçirip kalın parmaklarını kalçalarımın etrafına doluyor, eteğimi kenara çekip beni istediği yerde tutuyor.

Kafasına karşı itiyorum. O homurdanıyor.

Titreşimler beni parçalara ayırıyor. İçim kasılır. Vücudumdaki her kas gerilir.

İki parmağını içime sokar ve dilinin ucuyla klitorisimi okşar.

İlk orgazmım daha bitmeden ikinci orgazmıma ulaşırım.

O pes etmez. Yumruğumu saçlarına geçiririm. Konuşurken başını kaldırır ve dudakları cinsel organıma değecek şekilde konuşur.

"Yalvar bana, küçük tavşan," diye emreder. "Lütfen, Matteo," diye hıçkırırım.

Bir veda öpücüğü ve kıvrılma ile ayağa kalkar ve parmaklarını içimden çıkarır. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak, yeterince hızlı hareket edemediğinde penisini serbest bırakmasına yardım ederim.

Yumruğumu onun tabanına doladığımda ve onu girişime doğru çektiğimde hırlar.

"Lütfen," diye fısıldarım.

Onun boğazından *çıkan sesler* bana güç veriyor. Tek bir hamlede kendini içime gömdüğünde ikimiz de inliyoruz. Bacaklarımı onun etrafında sıkılaştırıyorum.

, kontrolünü kaybeder, ve , , , , , vahşi bir coşkuyla. Lezzetli bir ıstırap içimi delip geçiyor. Parçalanıyorum.

O benim bedenimi domine ediyor. Ağzımı tapıyor. Ruhumu tamamlıyor.

Onun ritmi bozulurken ona sarılıyorum. İmkansız bir şekilde daha derine dalıyor ve zevkini içimde serbest bırakıyor. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor, makyaj sanatçımın bir saatten fazla uğraşarak yarattığı şaheseri mahvediyor, ama umurumda değil.

O titreyip inlerken yüzünü öpücüklerle dolduruyorum. Aynı sözler dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor.

Seni seviyorum, Matteo.

O, kocaman elleriyle başımı okşuyor ve duyuları yavaş yavaş yerine gelirken benim hayranlığımın tadını çıkarıyor.

Sonunda nefesini toplayınca, alt dudağımı ısırır ve parmaklarını boğazıma dolandır. Korumasız gözleriyle ruhumu delip geçerken, kalbim sevinçten patlayacak gibi olur.

"Ben de seni seviyorum, Brook. Ben seninim. Hep seninim. Sonsuza kadar," diye yemin ediyor.

Hıçkırığımı bastırıp dilimi onunkiyle dolaştırıyorum. Zevke kapılmadan önce geri çekiliyor.

O uzaklaşırken alt dudağımın içini dişlerimle ısırırım. Onun boşalması benim girişime sızar, ama o bir mendil alır ve elbiseye damlamadan önce beni temizler.

Korunma veya ocuk isteyip istemediğimizi hiç konuşmadık. şu ana kadar sorun yok, geçen hafta adet gördüm, ama bu durumun devam etmesine izin vermemeliyim.

Ama şu anda bu konuyu konuşmanın sırası değil.

Mendilleri öp kutusuna atar ve eteğimi düzeltir, sonra kendini temizler ve giyinir.

Yüzümdeki gözyaşlarını silip beni makyaj masasına götürerek düzeltebileceğim yerleri düzelttikten sonra, Matteo parmaklarını saçlarının arasından geçirip kravatını düzeltir.

Kendini bu kadar çabuk toparlaması canımı sıkıyor, ama onun acımasız profesyonelliğini seviyorum, bu yüzden ona sarılırım ve parmak uçlarımda yükselerek çenesini öperim. Alnımı öper ve bana sarılır, sonra kolunu uzatır.

Haliya yarı basıp yarı basmadan tökezlerim, ama Matteo beni yakalar ve beni salona çıkarır.

"Bu topuklu ayakkabılar beni öldürecek," diye mırıldanıyorum.

O gülümser ve şapele girmek için bekleyen düğün konuklarına yaklaşırken şakağımı öper. Annem, günün büyük bir kısmını gelinlik odasında benimle geçirmiş olmasına rağmen elbiseyi övüyor ve Matteo'dan beni gözünü kırpmadan alıyor.

Müstakbel kocam eğilip annemin kocasına bir şey fısıldadığında, şüphe omurgamdan aşağı kayar.

Matteo, törenin ön tarafındaki yerine doğru ilerlemeden önce birbirlerinin sırtını okşuyorlar.

Gerginlik beni ele geçirir. Koridorda yürürken herkesin gözlerinin üzerimde olacağı düşüncesi beni dehşete düşürür.

Annem kolunu koluma takar ve omzuma hafifçe vurur. Gary de diğer tarafımda aynı şeyi yapar.

Minnettarlık duygusu beni kaplar. Boğazımı temizlerim ve gözlerimdeki yaşları silmek için gözlerimi kırıştırırım.

"Sakin ağlamaya kalkışma, yoksa ben de durduramam," diye uyarıyor annem.

Gary cebinden bir paket seyahat mendili çıkarır ve bize göstermek için salladı.

"Merak etme sevgilim, hazırlıklıyım. Bol miktarda var, çekinme. İkiniz de buraya gelmek için çok çalıştınız, o yüzden..."

Annem bana uzanıp Gary'nin göğsüne vurur. "Dur.

Müzik başlıyor."

O gülüyor, kızın bileğini tutuyor ve parmak eklemlerini öpüyor. Onların şakalaşmaları beni acı tatlı bir sevinçle dolduruyor.

Matteo beni kanser korkumu onlara anlatmaya ikna etti. Annem bunu zor karşıladı, Gary de kendi tarzında, ama beni beklediğimden çok daha çabuk affettiler. Keşke kendilerini de affetselerdi. Belki bugün onlara yardımcı olur.

Org duvarlar aracılığıyla titreşiyor. Buketimin sapını ellerimle sıkıca kavıyor ve anne babamı yanıma daha sıkı çekiyorum.

Gary'nin kan bağımlı olmasa da umurumda değil. O benim babam. Hapiste çürüyen pislik cehennemde yansın. Ona bir gram bile ilgi göstermeye değmez.

Chad Prescott bir daha asla hapisane dışını göremeyecek. Matteo ve ben bunu sağladık.

Onu düşüncelerimden uzaklaştırıp çift kapının karmaşık kakma işçiliğine odaklanıyorum.

Kapılar açıldığında içerdeki ihtişam ortaya çıkıyor. Devasa avizeler cemaatin üzerinde parıldıyor. Yüzlerce insan kilise sıralarında sardalya gibi sıkışmış durumda. Ayağa kalkıp bana bakıyorlar.

Matteo, sunakta duruyor.

Özel dikilmiş takım elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Onun acımasız ela gözlerine baktığımda tüm gerginliğim kayboluyor.

Dudakları öpücüklerimden şişmiş, saçları ellerimden dağınık, o zaten benim.

Artık bunu resmileştirme zamanı.

Sıramı beklemiyorum. Annem onu ileri doğru çekerken itiraz ediyor, ama Gary benim adımlarıma kolaylıkla ayak uyduruyor.

Audrey'in solgun teni ve geniş, hayalet gibi bakışları dikkatimi çekiyor. Onun bakışlarını takip ederek damadın tarafındaki ikinci sırada oturan bir adama bakıyorum. Adamın bakışları hiç ondan ayrılmıyor. İçimi bir endişe kaplıyor.

O benim kötü şansımı üstleneceğini söyledi, ama bu onun gözlerine o dehşet dolu bakışı getiriyorsa, buna izin vermeyeceğim.

Seyircilere aldırmadan onu korumak için aceleyle öne doğru ilerliyorum, ama topuğum bir gül yaprağına takılıyor ve kayıyorum. Ailemi de yere düşürmemek için dikkatimi verirken, elimden buketim düşüyor.

Gary beni yakaladı ve üçümüzü de dengeledi. Rahat bir nefes alıp anneme baktım, sonra tekrar öne döndüm.

Audrey, elindeki iki buket çiçeğe - nedime buketi ve benim gelin buketim - şaşkınlık ve inanamama içinde bakıyor.

Matteo, Gary'ye takdirle başını salladıktan sonra endişeli gözlerle bana bakıyor.

Dünya kaybolur. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktur.

Matteo Ricco. İlk aşkım. Acımasız milyarder patronum. Cömert sevgilim.

Benim. Hepsi

benim.

Sonsuza kadar.

Serinin devamı: [Tehlikeli Bay Diamond \(Acımasız Milyarder Patronlar #2\)](#);

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/dangerous-mr-diamond/>

(vtbonds.com'da 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları indirimle yaklaşık olarak aynıdır, bu nedenle benim web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

Matteo ve Brook'un yeni evli hayatlarını anlatan [ÖZEL BONUS SAHNE için BURAYA TIKLAYIN!](#) Büyük bir haberleri olamaz, değil mi?

Sonra geri dönün ve Audrey ve Brennan'ın buketlerle dolu sürpriz buluşmasına bir göz atın.

Veya V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Bu, diğer okuyuculara benim ne kadar harika olduğumu kanıtlamanın en kolay yoludur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

İlgilendiğiniz ? indirimler indirimler, yeni yayınlar, ve sürekli sürekli alay edilmek? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatla ilgili güncellemeler yok — üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislik için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

TEHLİKELİ BAY DIAMOND (ÖN İZLEME)

Audrey Tripp

Bir yumruk üst kolumu kavrar ve beni yan koridora çeker. Saldırgan beni duvara o kadar sert vurur ki, ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıkar ve süslü lambri sırtımı morartır. Korkunç anılar zihnimde parlar ve bir milisaniye boyunca hareket edemem.

Bu milisaniye çok uzun.

Yıllarca aldığım savunma dersleri devreye girer ve çığlık atmak için ağzımı açarım, ama kocaman bir el ağzımı kapatır.

Panik, vücudumu adrenalinle doldurur ve ben de iki elimle adamın bileğini tutarken dizimi yukarı doğru kaldırıyorum.

Uyluk kısmına vurduğumda duyduğum düşük, erkeksi küfür ensemdaki tüyleri diken diken ediyor.

O beni bırakıp uzaklaşınca neredeyse yere kayıyordum, ama duvara tutunup bacaklarımı düzelttim.

"Uzun zaman oldu, küçük üvey kardeşim." Zaman parçalanıyor.

Hayır. Bu olamaz.

Yukarıya bakıyorum — ve yukarıya — parlak ayakkabılar, uzun bacaklar, geniş omuzlar ve böyle bir canavara ait olamayacak kadar berrak gök mavisi gözler. Kalbim arzuyla titriyor, ama o bu sözleri çok uzun zaman önce bozdu.

Brennan Diamond.

Eski üvey kardeşim. Gecenin karanlığında kaybolup annemi ve beni acımasız babasına terk eden şeytan.

Onu on üç yıldır görmedim. Bu yeterince uzun bir süre değil.

Titrememi gizlemek için ellerimi yumruk yapıp ana salona doğru yavaşça ilerledim.

"Ne, dışarıdaki erkeklere yaptığın gibi flörtöz gülümsemeler ya da imalı kirpik çırpımlar yok mu? Kırıldım, Audrey," diye homurdanır.

"Sen erkek değilsin, sen bir canavarsın. Benden uzak dur," diye talepte bulunuyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve beni baştan aşağı inceler. Bakışlarındaki açlık midemi bulandırır.

"Hayır, bebeğim, sanmıyorum. On üç yıldır seni arıyordum. Şimdi seni bulduğuma göre, çok, çok yakınında kalacağım," diye yemin eder.

Görüşüm daralır. Nefes alamıyorum.

Ondan uzaklaşmam lazım.

Çok, çok uzağa.

Hemen.

[*Dangerous Mr. Diamond \(Brutal Billionaire Bosses #2\)*](#) okumaya devam edin.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/dangerous-mr-diamond/>

(vtbonds.com'da 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları indirimle yaklaşık olarak aynıdır, bu nedenle benim web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

YOLSUZ YEMİNLER (ÖN İZLEME)

Nico Russo

"O KADAR İĞRENÇ MİYİM?" diye soruyorum.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak
sertleşir. "Ne?"

Onun muhteşem kahverengi gözlerine bakmadan önce vücuduna
bir bakış atıyorum.

"Sanki kirliymişim gibi ellerini silip duruyorsun. Yaklaşırsan bir şey
kapacağından mı korkuyorsun?"

Ses tonumda öfke belirmesin diye uğraşıyorum, ama düşük
frekanslarda sızıyor ve öfkeli bir gürültü olarak ortaya çıkıyor.

"Hayır, öyle değil..."

Onu duvara sıkıştırıyorum. Gözlerindeki korku, ruhumdaki
canavarı besliyor.

"Öyle olmalısın. Ben kirliyim. Senin gibi bir *piccola principessa*'nın
kaldırabileceğinden çok daha kirliyim, bu yüzden kirlenmeye hazır
değilsen bana dokunma. *Capisci*, küçük kız?"

Sesli yutkunması bakışlarımı boğazına çeker. Kalbim göğüs
kafesime çarparak atar ve omurgamın dibinde sıcaklık dalgaları
hissederim, boğazındaki narin sütun boyunca çılgınca atan nabzını
incelerken.

Benim küçümseyen ses tonuma tepki göstermiyor, aşağılayıcı
sözlerime kızmıyor. Bunun yerine, omuzlarını dikleştirip bakışlarımla
karşılaşıyor.

"Anladım, o zaman fuayede bekle."

Sesindeki güç beni şaşırtıyor. Birkaç basit kelimeyle, onun hakkında
sahip olduğum tüm önyargıları yıkıyor.

Artık pigtail saçlı utangaç küçük kız değil, kırılıp tüketilebilecek
kırılğan bir ganimet de değil.

O bir takıntı.

Asla sahip olamayacağım bir takıntı.

Tüm perakendecilerde [Corrupt Vows \(Vicious Mafia Kings Book 1\)](#) kitabını okumaya devam edin.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/corrupt-vows>

(vtbonds.com'daki 1 dolarlık indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, benim web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.

EN ÜST DÜZEY ELİT

Karanlık Omegaverse Romantizm Paketi

Bir box setten daha iyi ne olabilir? Süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitaptan oluşan bir paket! Tabii ki hepsi karmaşık.

The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı kapın ve saatlerce süren karanlık ve kirli pisliğin tadını çıkarın. Sadece vtbonds.com'da.

<https://vtbonds.com/product/the-ultimate-elites-a-dark-omegaverse-romance/>

Okumak istemiyor, ama yine de kitaplarımda bulunan karanlık, lezzetli kaygıyı mı istiyorsunuz? Web sitemde [EXCLUSIVE Warrior Elite Series Audiobook Bundle - 10 Dark and Steamy Fated-Mates Alien Romance Audiobooks'u](#) kontrol edin ve 60 saatten fazla hırçın alfa seksiliğinin tadını çıkarın.

Kötü bilim adamlarının kaderlerinde yazılı eşleri aracılığıyla en güçlü erkekleri kontrol etmeye çalıştıkları, distopik bir çöl dünyasında süper asker alfa erkekler tarafından savrulup durun. Bu alfa erkekler, omega erkeklerini korumak için hiçbir engel tanımazlar. [Unknown Omega \(Alpha Elite Serisi Kitap 1\)](#) ile başlayın.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

Azgın (çift anlamlı kelime oyunu) bir uzaylı canavar, Mai'CuS'un cehenneminin derinliklerinde kendine denk bir rakip bulur. Kötü bilim adamları tarafından kaçırılan minik dişi, sadece düşmanlarından değil, aynı zamanda acımasız içgüdülerinden ve şiddet dolu yaşam tarzından da kurtulabilecek mi? Uzaylı canavarların ve onların vahşi omegalarının karanlık ve kirli evrenine dalın. [Rescued and Ruined \(Warrior Elite Serisi Kitap 1\)](#) ile başlayın.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

*Hikayesi hafif, **baharatı ağır**, 8 adet "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanına dalın ve sahiplenici alfaları, isteksiz omegaları ve Mutlu Sonla biten lezzetli irade savaşlarını içeren tetikleyici içeriklerle karşılaşacağınızı bilin.*

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alma işlemiyle **8 e-kitabın** tamamını satın alın.

Sadece vtbonds.com'da.

[Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi](#)

Karanlık ve ateşli bir **kovalamaca, yakalama, sahiplenme**, distopik "hızlı okunan" omegaverse romantizmi, sahiplenici bir alfa, isteksiz bir omega ve TONLARCA baharatla hazır mısınız? [*Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Book 1\)*](#) kitabını okuyun.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

Omega'larını ele geçirmek için her şeyi yapmaya hazır, sahiplenici, ona dokunursan ölürsün türünden uzaylılar mı arıyorsunuz? [*Rescuing Red \(Sci-Fi Fairytale Fusions Book 1\)*](#) kitabını deneyin, kırmızı başlıklı kız omegaverse'in yeniden anlatımı, e-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

Serinin ilk kitabını kaçırdınız mı? [*Shadows and Shafts \(The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1\)*](#) kitabını inceleyin. Bu kitap, dubcon, kamu önünde aşağılama, zorla ısı, "benim spermimi sana geri ittiğimi izle" havası ve aşırı kıskanç/sahiplenici alfa erkekleri içeren KARANLIK bir canavar romantizmi.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 99 SENT'E satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

Tatil pislği her zaman bir seçenek olmalıdır. Bir melek, bir iblis ve bir elf arasındaki aksiyon dolu Why Choose Omegaverse Romance romanı [Knotting the Christmas Angel \(The Knottiverse: Holiday Alphas Book 1\)](#) 'i deneyin.

SADECE 99 SENT karşılığında vtbonds.com'dan doğrudan satın alın! Daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/knotting-the-christmas-angel/>

Karanlık bir dünyaya dalmaya ne dersiniz? Neden çağdaş BDSM'yi seçmelisiniz? [Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu karanlık kısa öykü, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeriyor.

Sadece 99 sent karşılığında vtbonds.com'dan doğrudan satın alın! Daha az ödersiniz. Ben daha fazlasını kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/sneaking-in/>

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaşırsa ne olur diye hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik olur, işte bu olur. [The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)](#) kitabını ÜCRETSİZ okuyun.

vtbonds.com'dan doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/the-last-sacrifice/>

Stres atmak için boyamaktan daha iyi n e olabilir? Omegaverse temalı boyama kitabı! [Omega Affirmations \(Unique As F*ck](#)

[*Omegaverse Self Care Collection Book 1*](#)) kitabını satın alın ve V.T. Bonds tarafından içsel omega gücünüzü bulmanıza yardımcı olmak için hazırlanan 20 benzersiz tasarımın keyfini çıkarın.

[*Cadılar Bayramı*](#), [*Şükran Günü*](#) ve [*Noel*](#) temalı Omegaverse boyama kitaplarına da göz atın! Seyahat boyu da mevcuttur. Bu eşsiz koleksiyonda toplam sekiz kitap bulunmaktadır.

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

vtbonds.com

Beni takip

edin:

bookbub.com/vtbonds goodreads.com/vtbonds

facebook.com/vtbonds

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Epilog](#)

[Tehlikeli Bay Diamond \(Önizleme\)](#)

[Yozlaşmış Yeminler \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitler](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

